

Ileana Todoran

ADEVĂRAT AM ÎNVIAT!

Editura InfoRapArt
2017

Coperta: *Colecția InfoArt*
Lectură și corectură: *Cristina Roșu*
Redactor: *Petre Rău*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TODORAN, ILEANA

Adevărat am înviat! / Ileana Todoran. - Galați :
InfoRapArt, 2017

ISBN 978-606-8725-61-1

...

© Editura InfoRapArt ©
Galați, România
Telefon: *Mobil: 0726 337376, 0740 596225, Fix: 0336 800313*
E-mail: *editura@inforapart.ro*

Mamei mele, mare scriitoare de mailuri și SMS-uri, în semn de recunoștință pentru toate, inclusiv pentru mailurile și SMS-urile de la care a plecat această carte.

”Iubirea nu poate fi nici numită, nici lămurită. E ceea ce e, pur și simplu. Iubirea e apa vieții, iar cel ce iubește e un suflet de foc. Lumea se învâрте altfel când focul iubește apa.” (Shams din Tabriz)

”Omul lui Dumnezeu este comoara din ruină” (Rumi Mowlana).

”Fără Tine, orașul e o închisoare / Peste munte și-n deșert vreau să rătăcesc. / Cu o cupă de vin în mână și o buclă a celui Iubit în alta / Vreau să dansez în mijlocul pieței.” (Rumi Mowlana).

Cuvânt înainte

Această carte vă invită să vă amețiți de beția dragostei, să vă prindeți de o buclă a celui iubit și să dansați legănându-vă de ea. Vă veți îmbăta cu povești izvorâte și scrise din iubire (prin E-mailuri, SMS-uri, mesaje Facebook). Dat fiind că acest volum pornește de la corespondența reală cu mama mea, mare scriitoare de E-mailuri și SMS-uri, îi e dedicat ei, desigur.

Veți descoperi aici, în cartea de față, o gamă largă de aspecte abordate: confruntarea cu sistemul, boli, traume și închisori de tot felul și mai ales... lupta cu noi înșine (jihadul spiritual, interior). În această lucrare sunt amintite campaniile privind legea grațierii din România și cea din solidaritate cu Siria aflată în război, o dată cu încercarea mea disperată de a ajunge la Alep: 1. prima oară, în vara anului trecut (2016) cu ajutorul activiștilor sirieni din Gaziantep, însă orașul Alep era încercuit de regimul sirian (sub blocadă), strada Castello, mai înainte unica modalitate de acces, bombardată în continuu, iar granița cu Turcia închisă, 2. a doua oară, anul acesta (2017) cu suportul participanților la marșul pro-Alep și pro-refugiați, din Berlin la Alep. *The last but not the least*, în această lucrare sunt prezentate idei / acțiuni de sensibilizare / conștientizare referitoare la comunitatea LGBT, precum și în sprijinul bolnavilor de cancer / Huntington.

Pe lângă cancer (în diverse forme), un accent special e plasat în această lucrare pe boala dansului (Coreea lui

Huntington, ”coree” înseamnă dans), o boală genetică rară, incurabilă deocamdată, moștenită de la tatăl meu și potențial transmisă urmașilor. După ce tata murise deja de această boală, în ultimii ani m-am confruntat și eu cu simptome ale ei. De exemplu, mă concentrez și procesez tot mai greu informațiile, stau săptămâni să citesc ori să scriu un rând (mă dor mâinile, sunt paralizate, dar și creierul e – cel mai mult de dimineața până seara).

Și Promy (titanul Prometeu, prietenul meu vechi din copilărie, iubirea mea și eroul meu) trebuia să înfrunte bestia de vultur devoratoare de ficat de la răsăritul soarelui la apus, seara și noaptea era mai eliberat, păsărica antropofagă pleca (pentru a reveni a doua zi dimineața), iar ficatul se refăcea noaptea, chiar dacă nu scăpa de lanțuri și accesorii și telenovela continua. Ei, în prezent, după revoluția noastră democratică din Olimp, Promy are măcar o altfel de păsărică (pe mine). La altfel de politică, altfel de păsărică.

La mine, similar, de câțiva ani (de vreo trei ani și ceva), de la răsăritul soarelui până la apus, păsărica antropofagă mi se înfige în ceafă și îmi strânge creierul ca într-un clește cu ciocul ei hulpav, devorându-mă și ținându-mă captivă în piatră/stâncă/Zid. Nu mai simt nimic... în afară de o stare de leșin, amețală, probleme de concentrare, memorie și vorbire, depresie, împietrire, neputință, respingere, angoasă (toate niște simptome pe care le-am atribuit anterior (prea mult) rinitei și hipotiroidiei, deși mai curând proveneau de la boala Huntington). Așa că stau și zac închisă în piatră/Zid și mă mai înduioșez cu greu (câteodată seara), cu ajutorul lui Dumnezeu, Promy, al melodiilor noastre sau al dansurilor noastre preferate.

Însă poate că uitarea, paralizia și starea de incapacitate generală reprezintă doar o regresie la stadiul de bebeluș și așa voi ajunge la inocență, voi regăsi în sfârșit copilul

nevinovat din mine, și nu numai pe cel orfan/neaajutorat ori pe cel care face prostii mari. Dacă uiți, (re)descoperi mereu, totul ți se pare nou și proaspăt. Și dacă nu te rătăcești, nu te regăsești. Încerc să răspund paraliziei mentale, psihice și fizice produse de boli, închisori, traume, sistem cu puterea muzicii, a dansului, a dragostei și a imaginației.

Și, ca dovadă, încă dansez împreună cu Promy, animalul, leguma mutantă, dușmanul poporului, teroristul, trădătorul, gunoiul, dezastrul și coșmarul meu favorit în care am fost vreodată blocată. Vreau să rămân în Titan... în Titanul Prometeu. Prin el am simțit cea mai mare durere din viața mea (dovadă rănilor și cicatricile comune), dar am primit și cea mai mare iubire și fericire (agonie și extaz, război și pace, moarte și înviere). Dansăm dansul dezastrelor goi, în abis, în potopul de fulgerașe și bombe. Și mai departe. Din solidaritate de stângaci și de băutori de limonade cu sirop de arțar, probabil.

Și, dacă nu voi mai putea rosti ultimele cuvinte (înjurături pentru Big Brotheri și sistem în română, chineză, kurdă, arabă și în limba unicornilor) și ”vă iubesc” și ”sunteți hobbiti” pentru voi, ceilalți), voi încerca să le scriu. *ASAP. I'm doing my best.* Din motive *est-etice* (cum zicea Monica Lovinescu), de căutare și mărturisire a adevărului, de recuperare a memoriei (oricât de incomod și dureros... ”a-ți imagina înseamnă a-ți aminti”, spunea și Ana Blandiana) și de purificare interioară și exterioară: ultimele lacrimi și ultimul hohot de râs isteric vor spăla sufletul meu și un strop măcar din păcatele lumii.

Și vor aduce, pe lângă scuipatul intelectual, o îmbrățișare titanică să ne facem praf de stele, un sărut (gay) salvator ca al lui Her (Heracle) pentru Promy și o limbuță de-a lui Pesî (motanul, nepotul nostru și titanul Piersicuță care a trecut

prin patru transfuzii, a supraviețuit la trei și ne linge și când îi dădeam medicamentele, și câte zece odată) pentru a ne linge cicatricile și rănilor.

Poate că uit să număr, dar nu voi uita cât fac 2+2. 2+2 fac 4. Să-mi repet așadar și să nu uit că misticii sufiști Rumi și Shams glorifică și ei bețivii, nebunii și copiii ca simboluri ale inocenței, adevărului, iubirii și grației divine. Și rătăcirea (hm, Shams era derviș rătăcitor... eu am fost, de regulă, adepta drumurilor bine planificate, după indicator și hartă și am preferat să fiu acasă, nu pe drumuri, mi-a fost groază de rătăcire, de când eram mică, taică-miu o lua pe scurtături bizare și ne prindea noaptea pe munte).

Tânjind de dor, năucit de dragoste și de o atracție fatală, însă fără să se poată abține, poetul mistic sufist Rumi se azvârle ca molia drept în flacăra lumânării. Chiar dacă aceasta îl consumă, focul iubirii nu poate fi stins nici de potop ("dacă apa vieții va veni peste tine, nu te va îndepărta de flacăra"). Nu știu de ce îmi aduce aminte de sacrificiul ritual, fascinant și barbar al arderii frunzelor toamna și, deopotrivă, a cărților ("Amintiri din copilărie" – Ana Blandiana). Nu rămâne nimic? Ba da, mirosul. Un miros intens de frunze/cărți arse.

Mistuit de beția iubirii, Rumi se învâртеște pierdut, spânzurat de bucla lui Dumnezeu (și de a lui Shams), dansând amețit, la nesfârșit, dansul dervișilor rotitori, dansul lui Zorba, dansul nostru cu dezastrele. Și eu vreau să mă lase Promy să mă agăț de o buclă de-a lui ca în clipele în care ne-am îmbrățișat în infern, pe Elbrus ori în Tartar, acum câțiva ani și îi spălăm rănilor cu lacrimile mele. Atunci am sfidat un pic legile infernului cu puterea dragostei și a imaginației.

Să împletim mai bine un lanț din bucle, începând de la Dumnezeu, continuând cu Promy, Rumi, Shams și alții și să-l lansăm către cei disperați din închisorile de pretutindeni,

cei goi și rățăciți în abisuri, să se prindă și ei. V-ați prins, logic, nu? Bune și lanțurile (de bucle) la ceva!

Ia uitați, mi-am mai adus aminte ceva: Rimbaud, iubitul lui Verlaine, zicea că pentru a înțelege lumea și a avea o experiență deplină a ei trebuie să ne confruntăm cu dereglarea fizică și psihică. Cred că Rimbaud e invidios pe mine și pe Promy. Ar vrea și el asemenea dereglări ca noi și să fie pururi beat gratis, fără să consume altceva decât limonade.

Prolog – Bun și lanțul de bucle la ceva! V-ați prins?

Ce e timpul?

Asta e o întrebare tâmpită din lunga și glorioasa serie de întrebări metafizice, fără răspuns:

”Ce faci? Ești bine? De ce nu răspunzi? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Pe unde și cu cine umbli?” (pe care le pun și eu, desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur).

În loc de asta, mai bine vă spun o poveste.

*

Mai exact, cum am parcurs eu
negurile memoriei, mlaștinile stagnării, vârtejurile și
labirinturile timpului,
toate meandrele sale (bine că nu erau meandrele
concretului).

Mai întâi, am rătăcit prin negurile memoriei
până acestea au devenit dintr-o ceață ușoară, străvezie,
albă-trandafirie,

în care se estompa urâtul și se ascundea mizeria,
unde contururile aspre și grottești se topeau
(și noi, împreună cu ele, de prea multă iubire),
una tot mai densă și mai apăsătoare,
opacă și strivitoare precum niște Ziduri impenetrabile.

Ile, unde ești? Promy (titanul Prometeu, vechi prieten,
iubirea mea și eroul meu), unde ești?

Care Promy? Care Ile?

Am uitat și numele și figurile zeilor de peste tot (asta nu
mă supără),

deși încă le percep fără să vreau statuile, tablourile și bannerele.

Jos cu ele!

Nu le mai suport.

Deodată, am izbucnit în plâns

și atunci Zidurile negurii s-au topit în lacrimi.

Genele mele umede nu se mai zbat în piatră,

ci în obrazul tău, iubire.

Acum, negura s-a transformat iar într-o ceață albă-trandafirie,

vaporoasă și pufoasă ca un puf de lebedă.

Ne topim încet în ea, lipiți unul de altul, cu degetele și genele îngemănate,

zâmbind împăcați.

*

După negurile memoriei au urmat mlaștinile stagnării.

Acolo ne aștepta o barcă

ce aluneca lin, ca prin vis,

pe un fluviu exotic, tropical.

Zăceam, liniștită în sfârșit,

în brațele lui Promy,

cu ghirlande de flori la gât

(orhidee mari, succulente, de un violet violent)

și păsări colibri îmbătate de nectarul florilor,

tremurând iute-amețitor și delicat din aripi

pe marginea bărcii.

Lunecam

și nu ne venea să credem

ce fericiți și fără griji eram amândoi!

Ca niște androizi.

Însă, deodată, orhideele s-au preschimbat în lanțuri

care ne-au mușcat carnea și s-au înfipt în ea,
iar pasărea colibri s-a transformat în bestia de vultur
care ne devorează ficatul.

Iar pe Elbrus?

Ne-am încordat și ne-am smuls lanțurile.

Ceva mai ușor ca-n alte dăți, căci simpla lor
conștientizare le slăbise.

Hm, noi, la rândul nostru, credeam că suntem mai slabi
ca ele

și că vom fi etern înlănțuiți.

Da, numai că acum suntem înlănțuiți
unul de brațele celuilalt.

*

Am ajuns apoi în vârtejuri, unde totul se rotește rapid și
anost,

într-un taifun de banalități confuze, incoerente, năucitoa-
re.

Acolo te învârtești fără rost,
cum zicea mătușă-mea, Nana,
ca un căcat în oală.

Nu, asta are mai mult sens,
sunt invidioasă pe căcatul din oală, aș vrea să fiu și eu
unul.

Aici rămâi blocat într-un cuvânt / o imagine stupidă.

De exemplu, retrăiesc fără să înțeleg nimic,
simțindu-mă ultimul jeg,

coșmaruri elbrusiene / tartariene reduse la o imagine.

Atunci, îmi aduc aminte de Lefty, emisfera stângă a
creierului,

cu interpretările și explicațiile sale,
combinații de minciună și adevăr (ca în propagandă).

Lefty spune așa:
”Madame Dezastru,
ești proastă de dai în gropi (din abis în abis),
urâtă cu spume (mai urâtă ca portretul lui Dorian Gray și
ca un Big Brother),
mai rea ca Madame Hera asta din Olimp,
aleasă strategic, prin vot liber, zeița familiei,
asta care și-a aruncat bebelușul (pe Hefaistos) în
prăpastie,
supărată că încă mai respira (după ce îl azvârlise Știi Tu
Cine... Zeus)
și era prea hidos ca să-l mănânce direct,
cum îl consumau ei, zeii, în mod obișnuit pe dobitocu’ de
Promy,
ticăloasa asta care a chinuit și ucis cu mâna ei fetele
violatate de Știi Tu Cine... Zeus și pe copiii lor,
inclusiv pe Her (Heracle) pe care l-a posedat ca să-și
omoare proprii copii,
l-a trimis după cai verzi pe pereți în cele 12 munci
și l-a onorat cu haine scumpe, de fițe... îmbibate în
veninul Hidrei.
Nu ești bună de nimic,
nu vezi, cățea afurisită, scroafă împutită și vacă proastă
ce ești?
Meriți nota 2, Ilenoi!
Hai, sari pe geam, la metrou sau în Styx,
nici asta nu ești în stare
și cred că ai murit deja de rușine,
n-ai de ce să te mai sinucizi.
Suferi ca proasta, de ce suferi, mă rog?
Să nu te miri că nu te înțelege nimeni,
așa-ți trebuie.
Și nici tu nu ești capabilă să înțelegi pe nimeni și nimic.

Vezi că ajungi frustrată ca dinozaurii ăștia expirați după ce își pierd inelul puterii,
indiferent dacă supraviețuiesc sau nu căsătoriei gay. Etc.
Etc. Etc. Etc.”

E momentul să-l iau la rost:

”Băi, Lefty, tacă-ți ciocu’ ăla cârcotaș, tâmpitul!”

Uau, funcționează.

Apoi repet și ” $2+2=4$ ”.

$2+2=4$, $2+2=4$, $2+2=4$, $2+2=4$, poate păcălesc vârtejul și timpul.

Yeah, yeah, am câștigat, vorba lui Geoană când credea că a câștigat alegerile.

*

Apoi, după ce am evadat din vârtejuri, am pătruns în labirinturile timpului.

Aici nu oricine se poate orienta.

Dacă am avea firul Ariadnei...

Și-l găsim.

Pornim de la un fir de păr alb-negru de la Promy, de la tine, iubire,

(văd că mai ai câteva fire),

vopsit cândva brunet, acum alb cu negru,

inițial îndreptat cu placa, însă în prezent destul de ciufulit.

La firul lui Promy adăugăm unul cărunt de la Ile, de la mine

și altul tot cenușiu de la Don Quijote,

unul blond ca spicul de grâu de la Her (Heracle)

și altul tot așa de la Jill din filmul ”Brazil” al lui Terry Gilliam,

unul negru de la Bebe inorogul

și altul tot așa de la Atena,
unul argintiu de la Pegas cel înaripat
și altul tot așa de la Chiron centaurul,
unul șaten-blonziu de la Deu (Deucalion, băiatul lui
Promy... și al meu, da, eu sunt maștera lui)
și altul tot așa de la Dio (Dionysos),
unul șaten de la Luca (fii-miu... fiul nostru, Promy),
apoi altele de toate mărimile, culorile și texturile, de
pretutindeni din lume.

Ar fi trebuit și de la Mene (Meneceu), fra-tu, Promy
și de la Alex din romanul "Cutia neagră" a lui Oz,
dar ei nu mai au păr de donat, căci fac citostatice.

Interesant, firul ăsta multicolor, polimorf
nu e deloc drept,
ci în forma labirintului.
Să încercăm să-l îndreptăm
cu placa de coafat a lui Promy?
Sau îl lăsăm așa, în forma lui naturală...
creată de noi și de labirint?
Dar ce-i asta? Altă întrebare, vă rog!
Să împletim mai bine un lanț din bucle,
începând de la Dumnezeu,
continuând cu tine, Promy, apoi cu ceilalți
și să-l lansăm către cei disperați din închisorile/labi-
rinturile de pretutindeni,
cei goi și rătăciți în abisuri,
să se prindă și ei.
V-ați prins?
Bune și lanțurile (de bucle) la ceva!

Către foștii colegi de liceu (grup pe Facebook) (mesaj Facebook)

27 aprilie 2016

Dragii mei,

Un fost coleg de liceu, prieten drag, se confruntă cu o boală gravă și, totodată, are nevoie de ajutor financiar (și de rugăciuni!).

Mai jos găsiți detalii (mesajul prietenilor și al familiei pe care l-am primit acum), precum și conturile în care puteți dona:

”În viață trecem și prin clipe câteodată foarte grele, prin încercări mari. Un prieten drag nouă, Vlad, probabil știți că trece prin momente foarte dificile. Duce o luptă cu o boală crâncenă, zbătându-se să iasă din situația asta cu toată energia pe care o mai are. Motivația lui în această luptă sunt în primul rând cei 2 copii și familia superbă pe care o are. E momentul să-l ajutăm și noi în lupta pe care o duce. Are nevoie de susținere financiară și de rugăciuni. Vă rog să-l ajutați, fiecare cum poate. Orice donație e binevenită și orice rugăciune e bine primită. Vă dau mai jos datele contului soției lui Vlad. De asemenea, vă rog sa fiți discreți. Dacă doriți mai multe detalii despre starea sănătății lui, o puteți întreba pe soția lui Vlad sau pe mine.

Titular cont: CRISTESCU CĂTĂLINA

Banca: Raiffeissen

Cont RON: RO15RZBR0000951900188652

Cont EURO: RO19RZBR0000994506235814

Vă mulțumesc în numele lui.

Doamne, ajută,

Liana Ionescu”

Să fim alături de el și de familia lui! Vă mulțumesc pentru ajutor! Sper ca el să învie odată cu Iisus. Doamne, ajută și PAȘTE FERICIT!

Ileana

Către Ileana (mesaj Facebook)

28 aprilie 2016

Dragă Ileana,

Mulțumesc mult pentru mesaj. Despre mine nu ai aflat nimic? În ziua în care am aflat că tata are metastaze, am aflat că sufăr și eu de aceeași boală (cancer la prostată). M-am operat pe 14 aprilie, o zi după înmormântare, dar se pare că mai sunt probleme, la biopsia postoperatorie a ieșit că celulele începuseră să iasă afară din glandă și, deci, se prea poate să mai fi rămas în organism; vor mai trebui tot felul de analize, tratamente, și poate mă mai așteaptă vești rele. Până la urmă, în astfel de boli, era mai bine înaintea medicinei moderne, când nu ți se dădeau termene și procente de supraviețuire. În fine, cică trebuie să fiu optimist pentru ca organismul să lupte mai bine contra bolii (zic unii doctori), deci, nu mai vreau vești proaste, nu-mi spune nimic de Vlad. Așadar, bucură-te ca sunteți toți sănătoși și să petreceți un Paște fericit!

Sorin

Către Sorin (mesaj Facebook)

28 aprilie 2016

Vai, îmi pare așa de rău! Nu pot să cred. Sunt în stare dublă de șoc. Am plâns în continuu. Și Vlad are cancer la colon și ficat. Liana Ionescu, terapeuta lui, mi-a comunicat telefonic că este vorba de cancer la colon și ficat diagnosticat în aprilie 2015 (la nici 38 de ani). A fost la dr. Irinel Popescu, plimbat de colo-colo, a fost deschis, dar nu și operat acum mai multe luni. Asta a făcut-o pe soție să leșine, iar el a fost foarte demoralizat (ah, am leșinat și eu când am văzut mesajul Lianeii). Sistemul sanitar l-a dezamăgit și pe el, s-a simțit abandonat și asta l-a afectat fizic și psihic, zice Liana. Acum cred că apelează doar la terapii alternative noninvazive: Liana vine aproape zilnic la el să i le facă – terapie Bowen și terapie craniosacrală.

Din fericire, deși slăbit (a ajuns la 50 de kile), a eliminat singur tumoarea de la colon, spune Liana. Trebuie să luptăm până la capăt și sper că amândoi vă veți simți mai bine. Spune-mi, te rog, dacă pot să te ajut cu ceva. Doamne, ajută!

Ileana

Către Vlad (mesaj de Paște, transmis pe Facebook prin Liana Ionescu)

29 aprilie 2016

Când greșim, El ne iartă.

Când ne mânjim de noroi, El ne purifică.

Când suntem rătăciți, El ne ajută să găsim calea.

Când ochii noștri sunt arși și uscați, El ne dă lacrimi.

Când avem senzația că nu putem să facem nimic, El ne dă putere.

Când nu mai avem nicio speranță, El ne redă încrederea.

Când ne simțim singuri și abandonați, El vine la noi.

Când ne izbim de Ziduri și suntem în Infern, El ne deschide porțile paradisiului.

Când flacăra din noi se stinge, El ne dăruiește lumina Învierii.

Hristos a înviat! Vlad a înviat. Sorin a înviat. Vreau să primesc răspunsul pentru ambele ”adevărat a înviat”.

Ileana

Mesaj Paște (mail, mesaj Facebook)

1 mai 2016

Să vă reculegeți în atmosfera caldă, intimă și plină de pace a unei biserițe din lemn și nu în cea opulentă și străină a unei catedrale, să se pogoare harul dumnezeiesc asupra voastră și să vă ilumineze... mai inspirat decât candidaturile preoților ori cea a lui Marian Munteanu la primărie, să vă răpească aroma cozonacului moale și pufos și nu DNA-ul și să primiți șpagă lumina cea sfântă a învierii Domnului și nu conturi în Panama, ceasuri cu cuc, palincă și caltaboși.

PAȘTE FERICIT ALĂTURI DE CEI DRAGI!

Ileana TODORAN

Mănăstirea Bârsana

Către Cris (Cristina, Canada) (mesaj Facebook)

2 mai 2016

Dragă Cris,

Știi cine este băiatul bolnav pentru care am transmis prietenilor și cunoștințelor mesajul familiei? Este vorba de Vlad, colegul de liceu de care am fost îndrăgostită în secret timp de 10 ani (da, numai dacă mă gândeam la el, cădeam din picioare ori pe scări și mă lua cu leșin: cum să îi zic ceva?). Acum, spre ironia soartei, s-au inversat rolurile: m-a căutat el prin terapeuta lui, Liana. Eu mă resemnasem să mă sacrific încă de la liceu, din clasa a XII-a, după o tabără deopotrivă traumatizantă și revelatoare.

Culmea ironiei, am dormit în tabăra respectivă ”în pat cu dușmanul”, fosta lui prietenă, colegă de liceu de care se despărțise (ea se apropiase de mine, devenise confidenta mea și vroia s-o ajut să se împace cu el). Hm, vorba vine am dormit, nu am închis un ochi (dar, în mod obișnuit, în aproape orice tabără / excursie, știi tu, noi am copilărit împreună, nu puteam dormi, mânca sau merge la toaletă – în cazul de față, nu doar jechoasă, înfundată cu excremente și tampoane, ci și invadată de păianjeni, gândaci, fluturi de noapte și omizi, lighioanele mele favorite).

Ei, atunci a fost și mai bine ca-n alte dăți: stăteam și mă uitam toată noaptea la ”dușmanul din pat”, întrebându-mă ce să-i fac: s-o strâng de gât, s-o sufoc cu perna sau să-i dau foc cu bricheta? Cum nu mă puteam hotărî, am ieșit pe șosea, noaptea și am așteptat să mă calce tirul. Dar nu a venit tiru’, ci dirigu’ care m-a certat și m-a pedepsit, trimițându-mă la curățat cartofi. Cu ocazia asta, eu (fata răsfățată care nu știa să spele o cană și primea micul dejun la pat de la bunica, împreună cu papucii și șosetele încălzite pe calorifer) am descoperit ceva: cartofii nu erau galbeni cum mi-i dădeau bunica și mama prăjiți, ci acoperiți de o coajă scârboasă maronie.

În a treia seară, băiatul nu s-a împăcat cu fosta prietenă, nici nu mi-a aruncat mie vreo privire, ci a vrăjit cu o altă fată, clasificată în acel moment de mine și fosta lui prietenă (tipe pretențioase de la Sava) drept ”pițipoancă”. După încă o noapte de frământări și nesomn, am conștientizat ceva în cele din urmă: fosta prietenă nu era dușman, ci o sărmană fată care suferea și ea, iar eu vroiam ca el să fie fericit, fie și cu ”pițipoanca”.

După aceea, am vrut mereu asta pentru el și nici atât nu m-am mai gândit să-i spun ceva sau să mai aștept ceva de la el. Timp de 10 ani, a rămas o iubire curată, inocentă, fără

speranță, dar și fără regrete. Pentru că a fost un vis frumos (fără ”bubele, mucigaiul și noroiul” realității) care a ocupat golul imens din viața mea, m-a împlinit și a dat sens vieții mele, umplând-o de poezie și fantezie așa cum umple duhul lampa lui Aladdin. Ce-ar mai fi lampa lui Aladdin fără duhul din ea?

Ah, asta era partea (încă) frumoasă. Acum trec la următoarea. Parcă toată lumea care moare moare cu mine, iar eu mor cu toți. Mie mi-a dat Dumnezeu să mă doară ficatul titanului Prometeu și al tuturor, indiferent din ce colț al planetei sau epocă. Toată săptămâna trecută n-am dormit, n-am mâncat, am plâns mereu, m-a durut și pe mine ficatul în semn de solidaritate (sufletul și mai mult), am avut tensiune la competiție cu maică-mea și am fost leșinată. Te rog distribuie mesajul de strângere de bani și... rugăciuni pentru Vlad cu discreție (ca mesaj pe Facebook sau mail, nu postare direct pe pagină). Starea de șoc s-a dublat când am aflat în weekend că Sorin (tot coleg de liceu, prieten vechi pe care-l știi) s-a operat și el de cancer la prostată imediat după înmormântarea tatălui său.

Da, pe primul loc e Promy (titanul Prometeu prin care mi-a dat mie Dumnezeu să simt cel mai mult durerea, dar și iubirea, fericirea, puterea focului sacru și a sacrificiului), apoi țin la Vlad și la Sorin. Și sufăr foarte mult și pentru copiiiăștia din Siria și din alte părți. Noi ne-am trăit viața noastră măcar (cu bune și rele). Ei nu. Singura veste bună e că mesajele noastre de susținere și ajutorul financiar i-au ridicat moralul lui Vlad și că am fost împreună cu maică-mea să-i vizităm pe Sorin și pe mama lui (s-au bucurat și au ciocnit un pahar de vin cu noi). Sper că odată cu Hristos, și Sorin, și Vlad au înviat.

Mulțumim mult pentru susținere! Doamne, ajută!
Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

5 mai 2016

Curat Madam Dezastru! Ai, ai, ai, îmi vine să te înveselesc, dar nu știu cum. Ce chin! Noi suntem mai veseli, cred, în prozaismul nostru capitalist și practic de peste ocean. Copii mici, scutece, reparații, câte un șut de la Liviu, un zâmbet de te topești de la Irina, rutina. Poate Irina să te înveselească un pic că e ca un borcan de dulceață cu căpșuni. Să ne vedem cu bine, draga mea. Știi că venim și noi în țară, la Brașov. Te pup. Încă ceva, pentru donațiile referitoare la amicul din liceu ar fi, după părerea mea, mai eficient să deschidă cineva o pagina de *crowd funding* ca *gofundme*. E mult mai ușor să donezi cu credit card decât să virezi bani prin bancă (trebuie mers la bancă, plătit, puțini ar face asta). Poate ajută,

Cris

Către Cris (mesaj Facebook)

5 mai 2016

Merci mult pentru mesaje și sugestii, Cris! Exact mesajele astea de susținere, precum și ajutorul de la Dumnezeu și cel pe care încă-l mai pot oferi eu personal (știi că și la noi în familie e Coreea lui Huntington, de regulă manifestată între 30-40 de ani) mă fac să plâng de fericire și dau sens vieții. După cădere e înălțarea și după agonie și moarte e învierea. Eu am simțit-o prin mine personal, prin Promy și prin alții. Vreau să o simt și prin Sorin, Vlad, copiiiăștia din Siria și de peste tot.

Mesajele noastre i-au ridicat moralul lui Vlad, s-a bucurat mult de ele (i-am trimis și cărțile cu lupta noastră cu sistemul și îndeosebi lupta interioară). Se pare că cel puțin el a făcut un progres, a eliminat celulele canceroase. Sorin, deși s-a ascuns și el la început, tot pe mine m-a contactat și, înainte de sinucidere, ne-a chemat la masă... Cina cea de taină. L-am încurajat și pe el și cred că a depășit deocamdată momentul. El chiar are șanse de vindecare și va urma radioterapie.

În ce privește donațiile, cred că Vlad vrea să fie cât mai discret, dar îi putem propune și varianta asta. Ne-a rugat să strângem bani prin mesaje pe mail sau Facebook. Eu am donat din banii mei de cerșit (de la Promy și maică-mea) direct în cont, prin internet banking.

Încerc să ajung la voi, la începutul lui iunie, cred că mai sunteți aici. Abia aștept să gust din borcanul cu dulceață de căpșuni al Veronicăi, chit că am alergii și nu mai consum de mult dulciuri (din cauza grețurilor provocate de rinită... și de politică și de ororile ei, bineînțeles).

Ile

Către Vlad (mesaj transmis pe Facebook prin Liana Ionescu)

7 mai 2016

Hristos a înviat! Și Vlad a înviat! Și Sorin a înviat! Îți trimit atașat lucrările beletristice publicate până acum ca să te stimuleze să continui lupta cu boala, lupta interioară și cea exterioară (cu sistemul), să treci cu succesuri examenele cu Big Brother și să fii învingător în confruntările cu apoca...lipsurile de orice fel. Cred că tu, Vlad, dețineai doar

volumul de povestiri ”Cum să ai succesuri în Estul Sălbatic”, lansat la târgul de carte Gaudeamus în 2013 și prezentat de Alex Ștefănescu (un critic care m-a susținut). Ți-am trimis ultimele lucrări publicate, romanele ”Examen cu Big Brother” (2 volume) și ”Cui protest?”, pe Facebook mai înainte, dar nu cred că ți-ai mai verificat mesajele. Romanul ”Pași în oglindă” a fost scris chiar în liceu, poate îți vei aduce aminte cu plăcere de acei ani frumoși și nebuni cu această ocazie. Eu, slavă Domnului, am rămas nebună!

Și o să-ți dau niște exemple de nebunie frumoasă din Siria. Mă refer la activiștii, doctorii, echipele de salvare (cei de la ”Căștile Albe” – ”*White Helmets*” ce caută supraviețuitori prin dărâmături), jurnaliștii, intelectualii din Siria care, în condiții inimaginabile (bombardamente cu bombe-butoi, atacuri chimice, blocadele foamei, răpiri, execuții, violuri și torturi până la moarte), își continuă lupta pentru libertate și democrație și încearcă să rămână umani. Și să facă fapte bune.

Spre exemplu, doctorii operează în subteran sau în peșteri, cu cuțitul de bucătărie, fără anestezic, la lumina telefonului mobil (dacă reușesc să-l încarce, nu e curent). Ei plâng de fericire și sunt recunoscători pentru un pahar cu apă, un bob de orez, o priză unde să-și încarce telefonul (ca să posteze apoi poze și mesaje prin care să comunice adevărul lumii întregi) și pentru un gând bun, un simplu mesaj de susținere (suntem alături, *je suis syrienne* etc.). ”*Stay human, not alive*”, spunea Orwell în ”1984”. Eu am reformulat: ”*Stay human and alive*”. Asta încearcă și ei și sper să te inspire și pe tine.

Lovită fiind mereu și eu de apoca...lipsuri și potopuri, de abandon și de comunicare imposibilă (cu Zidurile – *The Wall* din Pink Floyd – de pretutindeni, inclusiv din mine), îmi vine și mie să sar pe geam (nu prea am energie), dar până la urmă

mă abțin și, în loc de asta, dansez cu Promy (titanul Prometeu, prietenul și eroul meu). Goi în abis, în apoca...lipsuri și potopuri, pe valsul de Brahms în la bemol major, preferatul uneia dintre pisicuțele mele, Ruțica (supraviețuitoare timp de trei ani cu cancer în metastază, deși i s-au acordat maxim trei luni). Apoi pe ”*Forget Domani*”, ”*Que sera sera*” și ”*Coppelia waltz*”.

Pe ultimul îl dansam și noaptea la birou, cu șase ani în urmă. Atunci a fost cea mai rea perioadă din viața mea (a durat mai mult de un an jumate în care fiecare secundă era un miliard de ani): ajunseseam un Zombie, într-un fel de comă psihică și fizică indusă de stres, epuizare, abuzuri și abandon. Eram singură pe cruce și-l strigam zadarnic pe șeful-meu fantomă, ca Iisus pe cruce pe Tatăl nostru (”Șefu’, șefu’, *lama sabactani*?”). Cât am avut glas. După aceea, un urlet mut ca-n tabloul lui Munch cu ”Strigătul”.

După numai câteva săptămâni, nu mai puteam nici să clilesc, nici să vorbesc, nici să merg, nici să tastez o literă la calculator, orice atingeam mă curenta, mă dureau îngrozitor mușchii din tot corpul, stomacul îmi ardea, inima mă înțepa și mă strângea ca o gheară, îmi era rău tot timpul, eram leșinată, iar tensiunea urca la cote maxime. La început mi-am dorit să mor, apoi nu am mai fost în stare să vreau nimic (nici asta). Pluteam la nesfârșit, într-o lumină spectrală, ca un satelit avariat pe orbita unei planete condamnate la extincție, supusă parcă unei legi pe cât de aberante, pe atât de letale.

Singura persoană care a părut să înțeleagă starea mea a fost pisica noastră, Mițu. A venit la mine și mi-a făcut masaj cardiac. A încercat să mă resusciteze măcar. Și, de fapt, singura mea greșeală a fost că mă obișnuisem cu răul, în loc să-l refuz. Am început să-mi revin un pic abia atunci când m-am implicat să-i ajut pe colegii terorizați de un alt șef, mai puțin fantomă, unul gen Big Brother. Nu mă interesa nimic

(nici să mai dispar complet), dar m-am prefăcut că-mi pasă. Am mințit că-mi pasă și, la un moment dat, chiar mi-a păsat. Și, într-o zi, am renăscut. Am simțit lumina Învierii în sufletul și în corpul meu.

Acum am dansat "Coppelia" din nou cu Promy și până la urmă am zburat. Dansând, mi-am adus aminte și de tatăl meu care s-a luptat 10 ani cu o boală degenerativă necruțătoare, nevindecabilă medical, Coreea lui Huntington. Aceasta se moștenește și apare pe la 30-40 de ani, de regulă. Tata, în ciuda bolii, a apelat la singurele tratamente disponibile: Dumnezeu, dragostea noastră, poezia, muzica și dansul. Încă dansa (și din cauza bolii, însoțită de mișcări necontrolate, "coree" înseamnă "dans"), și, când nu mai putea vorbi, scria poezii și rugăciuni pentru noi, întreaga familie, deși se chinuia foarte mult să se concentreze și-i lua poate o săptămână să scrie un rând (căci mâinile îi tremurau și îi era greu să articuleze un gând).

Pisica mea, Ruțica, era și ea o dansatoare înnăscută cu dezastrele. Bolnavă de cancer mamar în metastază și cu un prognostic de trei luni de supraviețuire, a mai trăit trei ani. Cu șase operații și citostatice la două săptămâni! Nu a fost doar supraviețuire, a fost, de fapt, viață, s-a simțit mai mult bine decât rău, torcea, dansa când îi fredonam valsul ei preferat de Brahms și bea cafeleuțe de la mine din ceașcă (era mare cafegioaică, pur și simplu nu se putea abține să nu lipăie din ceșcuță).

Iar alt motan, Pesi (Piersicuță), care avea și el probleme cu ficatul, ar fi trebuit să moară la naștere. Ei, a tot fost pe moarte... timp de trei ani și mai bine! A trecut prin patru transfuzii, a supraviețuit la trei, și, pe ansamblu, s-a simțit mai curând bine decât rău, s-a jucat (o alergia pe sor-sa, guru Guru și juca fotbal cu răhățeei), torcea, se răsfața. A fost un bolnav foarte cuminte și înțeleghător, a acceptat tratamentul

fără rezerve, lua mititelul și câte zece pastiluțe odată și apoi ne lingea din cap până în picioare. Te îmbrățișez cu drag și îți trimit o limbuță caldă și aspră de-a motanului nostru Piersicuță să îți lingă rănila și să îți aline durerea!

Ileana

Către Ileana (mesaj Facebook)

7 mai 2016

În privința Ileanei, nu vreau să ajung pe mâna oamenilor care trăiesc din păcălirea celor loviți de soartă, mi se pare cea mai infectă categorie de oameni. Celulele canceroase nu dispar prin minune, poate că s-a interpretat greșit analiza precedentă. Vă țin pumnii, și, încă o dată, mulțumiri că ați venit ieri, asemenea vizite sunt, într-adevăr, foarte importante pentru psihic (mai mult decât așa-zisele terapii alternative).

Sorin

Către Sorin (mesaj Facebook)

7 mai 2016

Ba poate că e o minune, a lui Dumnezeu și a noastră a tuturor (eliminarea celulelor canceroase). Hm, poate apelez și eu la Liana pentru Coreea lui Huntington, boala dansului, moștenită de la tata sau pentru altceva. Vlad a fost foarte fericit de mesaje (i-am trimis și cărțile), rugăciuni și bani. La biopsie s-a observat eliminarea celulelor canceroase. Vlad și-a făcut analize care au confirmat regresul bolii, iar psihic e mult mai bine și asta contează. Și pentru tine, și pentru mine,

pentru toți. Și o să se bucure și mai mult când va vedea cadourile pentru copiii săi pe care încercăm să le strângem și să le ducem la părinții săi.

Știi, Promy plângea de fericire când îl făceam ”hobbit sau boxtroll”, se simțea iubit și respectat. Ne mai spunem și acum, măcar din când în când. De fiecare dată când cineva îmi zice o vorbă bună sau o rostesc eu, focul sacru al lui Iisus și al lui Promy ne iluminează. L-am (tot) primit și încerc să-l mai dau. Continui campania pentru voi toți. După agonie și moarte e învierea, după cădere e înălțarea. Tot îmi venea și mie să sar pe geam (hm, nu prea aveam energie), dar până la urmă am dansat cu Promy, goi în abis, în apoca...lipsuri și potopuri, pe valsul de Brahms în la bemol major al Ruțicăi, pe ”*Forget Domani*”, ”*Que sera sera*” și ”*Coppelia waltz*”, pe care-l dansam și noaptea la birou ori în greva foamei. Chiar ieri. Și în cele din urmă am zburat. Mulțumim, Sorine, și tu ești un hobbit și un boxtroll!

Ileana

Către Sorin (mesaj Facebook)

9 mai 2016

Sper că te simți mai bine și ești hotărât să te lupți. Ești și tu un hobbit și un boxtroll autentic și-ți trimitem o limbuță de-a lui Pesi să-ți lingă rănila și să-ți aline durerea. Știi că mâțul nostru, nepoțelul nostru și titanul Piersicuță, supraviețuitor al multor transfuzii (trei), deși era pe moarte de când s-a născut, a ajuns cu bine la trei ani și patru luni, juca fotbal cu răhăței și ne lingea chiar în momentul când îi dădeam medicamentele (multe și zilnice). Doar cu bețișorul de scobit în urechi nu am reușit să-l împrietenesc, cu toate că

îl foloseam și eu și simulam orgasmul ca să-l atrag. Iar Ruțica a supraviețuit trei ani cu cancer în metastază (i se mai dăduseră câteva luni), șase operații și citostatice la două săptămâni și tot dansa valsul ei de Brahms, torcea și-mi bea mai mult sau mai puțin pe ascuns cafeleuțele.

Tu ce faci? Te-ai decis pentru radioterapie și, dacă da, când începi? Nici eu nu mai reușesc să dorm de câteva săptămâni nici cu somnifer, m-am mutat iar (împreună cu Promy) pe Elbrus și (tot) încercăm să evadăm. Eu am făcut un efort să ajung ieri în Elbrusul lui Vlad să-i aduc o rază din focul sacru. Am fost să le las jucării copiilor lui Vlad și să-i încurajez pe părinți. Aceștia mi-au confirmat că a eliminat celulele canceroase. Ana cea mică s-a bucurat mult, în mod special de jucăria care păstrează urmele de bebeluș (urmele frățiorului ei). Sper să ajungă și colegii cu noi jucării cât mai repede. Să nu apuce să se plictisească.

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

9 mai 2016

Dragă Ileana,

Da, sigur că vreau să lupt și să fac radioterapie (dar trebuie așteptat un timp după operație, nu se poate face imediat, am înțeles că 6 săptămâni). Sunt în general bine, dar mai am dureri, sper să fie de la operație și nu de la noi tumori care se dezvoltă; urmează să fac niște analize care să arate cum stau lucrurile. Acum lucrez, de voie de nevoie, că tocmai în toamna trecută câștigasem un proiect de 2 ani de la UEFISCDI și nu mai pot da înapoi. Dacă nu fac nimic, mi se cer banii înapoi, pe care nu am cum să-i dau (de altfel, pentru

salarii primești în mână mai puțin de jumătate din ce se dă, că restul se duce pe impozite și contribuții, chiar cu tot ce am strâns până acum în decursul vieții n-aș putea acoperi sumele virate proiectului; nici nu sunt singur, chipurile conduc o ”tânără echipă de cercetare” care până acum nu a prea făcut nimic).

Mă bucur că Vlad e mai bine. Dacă nu e într-o fază avansată, și cancerul de ficat se poate trata, am citit când căutam despre tata.

În fine, de azi sper să am și un pian recondiționat: dădusem acum vreo 3 luni și jumătate mecanismul la reparat unui tânăr reparator și a durat mult că a trebuit să comande piese în străinătate (toate ciocănelele trebuiau schimbate). Azi a venit să mi-l monteze.

Sorin

Către Ile (mail)

11 mai 2016

Draga mea,

Se pare că suntem iar pe Elbrus. Noaptea trecută, în scurta oră în care ai dormit cu somniferul, l-ai visat și pe Vlad pe Elbrus, deja slăbit de boală (ajuns legumă putrezită de 40 de kile), în lanțuri, cu piroane, furii, fulgerașe, ger, jeg și bestii antropofage, împreună cu noi doi. M-am trezit și eu odată cu tine, cutremurat de oroare. Erai leoaică de sudoare și gemeai înăbușit. Am aprins lumina. Mai bine nu o făceam! Uneori e preferabil să nu vezi nimic.

De unde eram amândoi la culcare albi ca un giulgiu, tu te făcusei pământie la față. Te uitai la mine cu privirea aia exasperată (de comunicarea imposibilă cu Zidurile interioare

și exterioare – *The Wall* din Pink Floyd), privirea aia alunecoasă care fuge dintr-un colț în altul. Privirea mișcată ca o imagine prost focalizată dintr-un film, privirea profesorului păpușar Malik Solanka din romanul lui Rushdie, "Furie", privirea lui Moise când trebuie să predea legile lui Dumnezeu oamenilor (cred că e și privirea mea când trebuia să predau focul sacru oamenilor și... să mă predau, privirea mea și de acum). Ți-am văzut și zâmbetul ăla despicat cu pironul/bombele-butoi din Siria și cusut apoi grațios de trupele Berkut cu sula de cizmărie.

Apoi, fața ta și-a păstrat culoarea (vorba vine "culoare", era cenușie), însă a devenit lipsită de expresie, cu ochii pustii și goi. Și ai rămas împietrită în pat. Asta m-a speriat și mai mult. De ce om fi iar aici, pe Elbrus? De ce se repetă? De data asta nu va mai rămâne nici stânca din noi. Dulce neputință... Dulce paralizie... Am vrea să evadăm și nu putem. Sau poate că asta înseamnă să respingi crucea? Împreună cu crucile celorlalți, pe care trebuie să-i ajutăm să le ducă. Nu avem voie să le respingem? Nu ne ajunge și nouă? Să ia altcineva crucile, dacă vrea.

Într-o încercare disperată de a mă proteja, mi-ai ascultat respirația (ce bine că respir, fie și slab și neregulat, cu întreruperi) și mi-ai mângâiat ușor coaiele, hotărâtă să nu le dai drumul. Suntem pe Elbrus, dar cel puțin împărtășim. Și mai rezistăm un pic. Deocamdată. Mai sfidăm pentru un minut legile infernului.

Promy

Către foștii colegi de liceu (grup pe Facebook) (mesaj Facebook)

15 mai 2016

Vlad călătorește. Drumuri luminate.

Matei

Către Matei (mesaj Facebook)

16 mai 2016

Salutare,

Matei, scuză-mă că te deranjez, dar trebuie să vorbesc cu tine. Sunt în stare de șoc de câteva săptămâni, plâng în continuu, am făcut atacuri de panică din minut în minut, nu pot să mănânc sau să dorm, am tensiune (la competiție cu maică-mea) și mă doare ficatul (nu doar al lui Promy – titanul Prometeu, al titanilor și al copiilor care suferă pretutindeni, ci și, în particular, al lui Vlad). L-am perceput și pe Vlad pe Elbrus, cu mine și cu Promy, scheletic și diform, în lanțuri, cu piroane, sfârtecat de bestii antropofage. Mi-a tot venit să plonjez în abis, pe geam și la metrou, mai ales după ce am încercat să pătrund cu cadouri pentru copii pe Elbrusul de pe strada Theodor Aman (ah, trebuia să fie o incursiune pe strada viselor din liceu, în Camera din Zona tarkovskiană, dar a fost camera 101 din ”1984” (Orwell) și, în mod special, Elbrusul).

Poți să-mi dai, te rog, mai multe informații, pentru că eu nu am vorbit decât cu Liana și cu părinții (atunci când i-am vizitat aveam un zâmbet forțat, despicat cu pironul/bombelebutoi și cusut cu sula de cizmărie de trupele Berkut, mă scuturau spasmele și mă chinuiam să-mi înăbuș urletele)? De-abia am reușit să spun două vorbe de încurajare, amintind cum s-a luptat tata cu boala (Coreea lui Huntington) și cum rezistă copiii din Siria. Măcar Vlad avea un pat unde să zacă și cine să-l spele la cur (maică-sa și nevastă-sa), cine să-i dea

o gură de ceai/supă (chit că o vomită) și cine să-i facă masaj. Și pe noi ceilalți alături. El a avut, totuși, o viață (mulți nu au parte nici de supraviețuire, darămite de viață și dispar de mici), iar acum e liber și fericit, cu Dumnezeu. Asta contează foarte mult.

Spune-mi, te rog, Vlad, a fost diagnosticat într-adevăr în aprilie 2015? A avut vreo supărare mare înainte de manifestarea bolii sau avea alte probleme de sănătate (hepatită, virus hepatic etc.)? A apelat într-adevăr la Irinel Popescu într-o primă fază și, dacă da, ce s-a întâmplat mai exact, din ce motive nu l-a operat? Era prea târziu? Liana mi-a spus doar că l-a deschis și l-a închis la loc, fără operație, iar asta l-a demoralizat și mai mult.

Apoi, cum a ajuns la Liana? Știi cumva mai multe detalii despre Liana și terapiile ei alternative, inclusiv cele făcute lui Vlad (eu cunosc numai tipul de terapie și prețul, mi le-a recomandat și mie... pentru *toate* bolile, inclusiv pentru boala degenerativă fără tratament, moștenită de la tata, care se manifestă între 30-40 de ani de obicei, Coreea lui Huntington)? Dacă tot te ajută să scapi de toate bolile, să încerce nu să vindece, dar măcar să țină sub control boala puterii, asta e cea mai grea boală. Din ce motive Vlad a mizat exclusiv pe terapie alternativă și nu convențională, alopată? Am impresia că nu s-a mai dus la alt "medic" în afară de Liana.

Tu ai mai trecut pe la ei, ai apucat să-l vezi? Când a plecat la Dumnezeu și cum s-a întâmplat? Văd că ai vorbit cu soția și cu părinții. Într-un fel, mă bucur că Dumnezeu le-a rupt lanțurile și i-a eliberat de pe Elbrus (și pe mine, cel puțin de pe al lui, căci nu mai suportam), dar soției și mamei sale le va fi foarte greu să se descurce, cu atât mai mult că sunt și copiii mici (însă aceștia reprezintă și o motivație). Sper să mai ajung și eu pe la ei (la părinți, măcar), într-o zi.

Deocamdată, plângem și ne rugăm. Mai avem un înger păzitor pentru care și la care să ne rugăm. Știi ceva de înmormântare și dacă vor să venim? Dumnezeu să-l odihnească, să aibă grijă de familia lui și de noi!

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

17 mai 2016

Înmormântarea a fost duminică. Inițial dorința soției a fost să fie restrânsă. Au fost multe rude și prieteni, din cei care erau apropiați prin rude cumva (majoritatea lor). Dureros, am fost și eu, dar a fost greu.

A făcut și terapie convențională, chemoterapie, au apărut însă complicații, dar nu aș spune că una sau alta dintre terapii este de preferat sau că una sau alta din ele a dat greș. La el organismul a reacționat cu tromboze pe niște vase importante după niște luni de tratament, așa că a trebuit să întrerupă chemoterapia. Să rezolve problemele de circulație, parțial rezolvate apoi. Tratamentele alternative au fost mai elaborate: alimentar, medicamentos, masaj craniosacral și masaj reflexo-terapeutic.

E complicat de spus dacă e un necaz mare care i-a declanșat asta. Pentru că unii spun că ce a descoperit el acum un an (avusese primele vagi semne încă de acum un an și jumătate sau așa ceva) nu avea cum să evolueze în doar un alt an, ci în mai mulți ani până să ajungă la stadiul în care l-a descoperit. Alții spun că se dezvoltă în cam doi ani. El era sănătos, nu avea probleme hepatice sau de sistem digestiv înainte. Nu din câte știu eu.

La el a pornit de la colon. Ori în sistemul francez, de exemplu, este introdus în normele de sănătate să îți faci o colonoscopie după 35 de ani o dată la doi ani, după 40 o dată pe an. Așa cum femeile fac verificări în zona genitală și mamară o dată pe an. De aceea, cazurile de deces de cancer de colon sunt către zero la ei. Pentru că depistează în stadii perfect tratabile alopăt. El, când a făcut colonoscopia, avea deja o formațiune și la ficat, un nodul. Avansat deci. Iar zona anală era aproape blocată sau, în fine, obturată destul de mult.

Soția lui spune că mixul de medicamente alternative și tratamentul alimentar foarte strict l-au ajutat să se recupereze la greutatea normală pe undeva prin septembrie, anul trecut. În perioada în care nu mai făcea chemo. Dar și ea este în general împotriva tratamentelor alocate. Și e posibil să aibă o opinie influențată de asta. Deși foarte bine intenționată, evident.

Sunt o serie de factori perturbatori, dar în cazurile acestea reacțiile organismelor pot fi foarte diferite de la om la om. La el PET-scanul a avut se pare efecte adverse. De când l-a făcut, tumorile lui au avansat foarte agresiv. Și, de unde PET-scanul arăta că era operabil, chiar dacă mai drastic, la operația propriu-zisă, care a fost programată cam la 3 săptămâni după PET-scan și la vreo două după o analiză 3-D, doctorii au văzut că și pe lobii de ficat pe care îi știau curați se găsesc tumori și că celelalte tumori s-au extins/reactivat/mărit... și, prin urmare, nu aveau minimul de ficat integru pe care să i-l poată păstra. De aceea, l-au deschis și reînchis. Ar fi fost mai avantajos să nu-l mai deschidă deloc în situația asta, așa e, dar el își punea mari speranțe în operație. Și, *one way or another*, l-a și afectat psihologic.

A doua lovitură psihologică a fost un RMN făcut pe la sfârșitul lui februarie sau început de martie. Când procedura în sine a fost dificilă pentru el. Epuizantă. Și rezultatul l-a dărâmat moral. Pentru că el îl compara cu analizele de la început de decembrie. Când, din ce s-a văzut încă de la operația programată și nedesfășurată, situația oricum se degradase până la sfârșit de decembrie. Ar fi fost mult mai bine dacă reușea să aibă o analiză echivalentă la sfârșit de decembrie și să compare cu aceea. Dar nu a avut. Chestia asta l-a lovit destul de tare și a redus mult și tratamentele. Abia mai putea mânca, dar asta pentru că ficatul îi era foarte afectat. Și de aici a slăbit în ritm agresiv și n-a mai ieșit din casă, stând aproape numai în pat. Până atunci (la ultima analiză) mai ieșea, dar acum s-a dezumflat total.

Ce face Liana sau cum au dat de ea nu știu exact, adică știu că face terapie craniosacrală și el ajunsese să se bazeze foarte mult pe asta. Dar e o terapie din seria celor de tip placebo. Îl ajuta mult, așa se pare, dar esențial era ca psihicul lui și, în esență, organismul să fie stimulat să înceapă un proces de autovindecare.

Soția lui e de părere că era bine dacă reușea să mănânce încă și să continue și tratamentul alimentar – grâu și alte cocktailuri complicate sau alternativ medicamentos – uleiuri speciale. Dar el nu prea mai putea sau voia. Reușea foarte greu să mănânce.

L-am văzut de câteva ori, 3 parcă de prin februarie încoace. Și am vorbit destul de mult cu familia lui și cu el. Eram prieteni foarte apropiați.

Tu acum ar trebui să te concentrezi pe ceva să te pui tu pe picioare. Ești inimoasă și activă, dar insistă pe tratamente contra insomniei. Meditație, *I don't know*, mă pricep prea puțin. Dar încearcă TOTUL! Nu mai asimila durerile altora,

te rog mult! Țin mult și te-am admirat încă din liceu. Dar simt că energia ta se împrăștie. Chiar dacă altruistic. Te rog!

Cu Liana, dacă vrei să încerci, încearcă. Poate te ajută. Dar mergi și cu alte variante. Mi se pare că ea are tendința să încerce să rezolve ea totul de una singură. Și că ar trebui totuși combinații de mai multe. Mai puțin excesiv mistice și mai mult combinații de tratamente. Mă refer la ce faci PENTRU TINE acum.

Matei

Către Matei (mesaj Facebook)

16 mai 2016

Mersi mult, Matei! Nici nu poți să-ți imaginezi cât apreciez ce ai făcut și cât contează pentru mine mesajul tău (foarte cald și, în același timp, detaliat și la obiect). Știu că suferi și tu și i-ai/ne-ai fost alături de la început. Mie mi-a dat Dumnezeu să mă doară ficatul titanilor și al celorlalți. Trebuie să o iau mai mult ca pe binecuvântare decât ca pe un blestem. Îți mulțumesc încă o dată! Doamne, ajută!

Ileana

Către Cris (mesaj Facebook)

17 mai 2016

Nu mai avem nevoie de bani, poate cel mult pentru ăia mici. Avem nevoie de rugăciuni în primul rând. Vlad e și el acum îngerăș păzitor. Dacă poți să te rogi și tu și să aprinzi o lumânare, îți mulțumesc din tot sufletul! Sper că voi sunteți

bine. Încerc să ajung și eu la Brașov la începutul lui iunie.
Doamne, ajută!

Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

17 mai 2016

Draga mea, la mulți ani cu sănătate și mai puține
dezastre!

Cris

Către Cris (mesaj Facebook)

17 mai 2016

Dacă nu mai sunt Madame Dezastru, îmi pierd probabil
identitatea. Trebuie să mai dansez un pic cu dezastrele de
pretudindeni ca Zorba și să iau durerea de ficat (a titanilor, a
celorlalți, a mea) ca pe un dar de la Dumnezeu și nu ca pe un
blestem. Am dansat și în ziua înmormântării lui
(înmormântarea a fost duminică, pe 15 mai, n-am știut)
sălbatic, dionisiac, în mijlocul dezastrelor, împreună cu
Promy, goi în abis, eliberând cumva durerea și transformând
agonia în extaz. Cum spunea proverbul indian: nu pot vedea
curcubeul decât ochii în care au fost lacrimi.

Ile

Către Ile (SMS)

17 mai 2016

La mulți ani, mami! Să fii fericită ca să îi faci pe cei din jurul tău să zâmbescă. Nu fi tristă pentru Vlad, chiar dacă a murit așa devreme, măcar a fost fericit. Nu contează cât de mult trăiește un om, contează să fie fericit și să aducă fericire pentru cei iubiți! Privește întotdeauna partea bună a lucrurilor! Vlad e acum la Dumnezeu și o să trăiască mereu în memoriile altora.

Luca

Către Luca (SMS)

17 mai 2016

Da, așa sper și eu și, în memoria lui, o să dansez împreună cu Promy. Nu mă doare atât moartea, cât agonia pe care n-o mai suportam. Dumnezeu mi-a dat să mă doară ficatul titanilor și al vostru. Dacă nu mă mai dor, îmi pierd identitatea.

Mami

Către foștii colegi de liceu (mesaj Facebook)

18 mai 2016

Salutare, am vorbit ieri cu Sorin și l-am rugat să aprindă o lumânare (împreună cu mama lui) pentru Vlad. Mă rog și eu pentru amândoi, apoi pentru familie și prieteni. Sorin va începe radioterapie peste aproximativ o săptămână, așa că l-am încurajat, el are șanse de vindecare. Din fericire, Sorin e

ocupat cu multe proiecte, și-a reparat pianul și, interesant, chiar pofteste la niște dulciuri produse la fabrica unde încă lucrează maică-mea, Kandia. Doamne, ajută!

Ileana

Către Sorin (mesaj Facebook)

18 mai 2016

Citesc mesajul lui Matei de ieri de la prânz, în continuu, de când l-am primit, și nu prea procesez. Înțeleg totuși că Vlad nu avea probleme grave de sănătate anterior (nici hepatită, virus hepatic etc.), iar stilul de viață era sănătos și nu a avut o problemă majoră să-l afecteze. La el, din păcate, s-a descoperit când era destul de avansat. A început de la colon și s-a extins la ficat. A urmat ambele tipuri de tratamente, alopatic și alternativ și a ținut regim. Conform PET-scanului, era încă operabil, dar, în ziua operației, când l-a deschis Irinel Popescu, a observat că practic nu mai avea ce să-i facă (se extinsese prea mult). Asta l-a demoralizat cel mai mult (apoi rezultatele unui ultim RMN la începutul lui martie). Matei a fost tot timpul alături de el, bravo lui! La fel, tratamentele Paulei și mesajele noastre i-au ridicat măcar moralul. Dar situația era foarte grea de la început.

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

18 mai 2016

Dragă Ileana, îți mulțumesc pentru mesaj, m-ai mai liniștit. Nu-i mai spune mamei de dulciuri (decât dacă are

ciocolată amăruie), fiindcă am primit recomandările de regim de la clinică, unde scrie, din păcate, că GLUCOZA ESTE HRANĂ PENTRU CANCER, deci, dulcele trebuie redus la minimum.

Sorin

Către Sorin (mesaj Facebook)

18 mai 2016

Da, mai bine să ții dietă... la fel de strict ca mine (cu mici excepții... crenvurști sau pizza ocazional în cazul meu). Optăm atunci pentru ciocolată amăruie. Salutări și din partea mamei pentru tine și mama ta!

Ileana

Către Sorin (mesaj Facebook)

18 mai 2016

Dragul meu, revin, trebuie să-ți zic ceva. Nu vreau să o condamn pe Liana absurd (am luat supradoză de asemenea condamnări absurde de pretutindeni) și nici să mă apuce și pe mine (iar) crizele de paranoia și gelozie ori să iasă zeul și nu titanul din mine: Vlad chiar a eliminat celulele canceroase (mi-a confirmat mama lui), făcuse un mic progres, era și psihic mai bine (datorită susținerii familiei, prietenilor și colegilor), dar organismul lui era prea slăbit și a cedat (spiritul nu, însă corpul da, exact ca la taică-miu și mulți alții). La el cancerul a fost avansat de la depistare și dublu (de la colon a ajuns la ficat) și, din păcate, în ciuda speranțelor de la început, într-un final neoperabil.

Eu sunt zdrobită de durere, am tot simțit agonia lui de o lună și am împărtășit-o, nu mai suportam. Într-un fel, poate că e mai bine că l-a eliberat Dumnezeu (și pe ai lui, și pe mine măcar de crucea lui). Am plâns în continuu, am făcut atacuri de panică din minut în minut, nu pot să mănânc sau să dorm, am tensiune (la competiție cu maică-mea) și mă doare ficatul (nu doar al lui Promy – titanul Prometeu, al titanilor și al copiilor care suferă pretutindeni, ci și, în particular, al lui Vlad). L-am perceput și pe Vlad pe Elbrus, împreună cu mine și cu Promy. Dar să nu uităm: Vlad a avut o viață (alții nu au), un pat unde să zacă, familia și prietenii alături. De apreciat.

Cred că știi, eu am fost îndrăgostită de Vlad timp de 10 ani (din clasa a noua, cu multe crize de disperare și sinucidere, dar și multe vise) și țin la el și acum. Am mărturisit și în scris încă din 2009, cred, știau și Promy, și câteva colege. Am scris și în ”Examen cu Big Brother”, dacă vrei să citești amintiri din liceu, capitolul ”Ani de liceu, când te simți legendar Prometeu”. E ceva curat și frumos, nu cred că e condamnabil. E păcat nu să iubești, ci să nu iubești (să urăști ori să fii indiferent), așa ne spunem mereu eu și cu Promy.

Cu atât mai mult că eu mi-am respectat principiile și nu am înșelat niciodată pe nimeni. Nu trebuie să ne cerem scuze pentru iubire. Iar eu îi iubesc pe toți, toți sunt frații, copiii și părinții mei, și pe unii în particular (titanii sau voi, cei dragi). Și am fost și sunt alături și de familia lui, inclusiv de nevastă-sa, plâng și pentru ea. nu sunt chiar așa necrofilă să violez persoane în agonie sau copii morți de foame/torturi din Siria sau din alte părți. Vroiam doar să vă îmbrățișez titanic pe toți (și pe unii în particular), să vă faceți praf... de stele.

Promy e primul pentru mine, prin el mi-a dat Dumnezeu să simt durerea, iubirea și, uneori, extazul, cum nu am simțit prin mine însămi toată viața mea și prin toți ceilalți la un loc, dar țin foarte mult și la voi. Îmi fac griji pentru toți, și pentru tine și mama ta. Țin foarte mult și la voi doi. Sper să fie mult mai bine în cazul tău și chiar să te vindeci complet. La Vlad era foarte grav și complicat de la început, îmi pare așa de rău. Încerc să ajung la părinții lui Vlad, soție și copii săptămâna viitoare să le spun că sunt alături (încă zac pe jos sau în pat, în stare de șoc și nu mă pot aduna... decât să mai trimit un mesaj). Iar apoi o să trec pe la voi. Maică-mea întreabă mereu și de părinții lui Vlad, și de voi. O rog pe maică-mea să pună deoparte ciocolată amăruie pentru tine și mama ta. Doamne, ajută!

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

19 mai 2016

Dragă Ileana, îmi pare cu atât mai rău, nu știam că ai fost îndrăgostită de Vlad, dar e bine că mi-ai spus. Cât despre starea bolnavilor de cancer în faza terminală, nu mă pot gândi decât ce mare dreptate aveau înțelepții din Antichitate că, la un moment dat, trebuie să știi să te sinucizi și cât de greșită și pernicioasă este, în această privință, dogma creștină.

Sorin

Către Sorin (mesaj Facebook)

20 mai 2016

Mulțumesc pentru mesaj! Când cineva e în agonie (pe care eu o simt, că așa mi-a dat mie Dumnezeu) și chiar nu mai are nicio șansă, eu nu sunt atât de egoistă să vreau să-l mai țin lângă mine, mă rog să-l ia Dumnezeu și mor și eu cu el (fie bunica – Mama Coca, taică-miu, pisicii, titanii, Vlad etc.). Deși eu altminteri lupt pentru viață până la capăt și cred că trebuie să ne ducem crucea (uite că și pe a altora de multe ori). Personal nu cred că e bine să te sinucizi (deși am avut și tot am și eu intenția), nu rezolv nimic, nu câștig nimic, nici nu-mi găsesc liniștea. Eu încerc să-l las pe Dumnezeu să decidă în privința asta și să accept voia Lui.

Am avut perioade în care nici nu puteam să-mi doresc să mor și eram legumă putrezită, fantomă, Zombie sau chiar monstru. Până la urmă, să fii monstru (taliban, torționar de treabă, tovarăș zeu și nu titan) e cel mai rău pentru mine și trebuie să mă lupt să nu mai iasă zeii din mine în loc de titani. Sufletul să nu-l pierdem, restul e mai puțin important, și nu e un slogan. Jocurile sunt concepute ca să pierzi și totuși trebuie să pariem, asta am învățat când lucram la cazinou. *”Place your bets, please!”* Hm, pentru mine ce a fost mai greu poate a trecut deja (coma aia psihică și fizică de la birou, din 2010-2011, accentuată de faptul că m-am obișnuit cu sistemul și trebuia să refuz să mă obișnuiesc și să mă prefac măcar că-mi pasă, chiar dacă nu mă interesa). Într-un final, poate corpul cedează, dar spiritul nu.

Încerc să trec pe la părinții lui Vlad, cimitir, apoi pe la voi. Mersul la cimitir îmi aduce un strop de pace, alinare și... răsfăț. Însă până acum, în ultimul an, mi l-am interzis, pentru că mă simțeam vinovată și mi-era rușine față de copiii ăștia din Siria (nu prea au parte de înmormântări și cimitir, nu

găsești nici o unghiură smulsă să îngropi, iar unii au fost arestați/împușcați chiar la înmormântările pe ascuns). Poate de data asta o să mă răsfăț să merg la cimitir și la Vlad, și la ai mei, fără să-mi fie atât de rușine, mă simt vinovată și dacă nu mă duc. Eu una nu mai vreau nicio înmormântare, în cazul în care mai rămâne câte ceva din corp, vreau să fie donat pentru cercetare... studiul Coreei lui Huntington. Cred că e o idee mai bună și mai utilă societății. Aprinde-i și tu o lumânare lui Vlad, te rog! Tu acum trebuie să ai moralul ridicat, nu e cazul să vorbim de faza finală în ce te privește, sper să se vindece complet. Doamne, ajută!

Ileana

Către foștii colegi de liceu (mesaj Facebook)

20 mai 2016

Dumnezeu să-l odihnească pe Vlad! Referitor la ce s-a întâmplat, trebuie să precizez că Vlad nu avea probleme grave de sănătate anterior. La el, din păcate, cancerul a fost depistat când era destul de avansat și complicat. A început de la colon și s-a extins la ficat. Vlad a urmat ambele tipuri de tratamente (alopat și alternativ) și a ținut regim. De la tratamentul alopatic au apărut tromboze, așa că a trebuit să-l întrerupă. Conform PET-scanului, era încă operabil, dar, în ziua operației, când l-a deschis dr. Irinel Popescu, a observat că practic nu mai avea ce să-i facă (se extinsese prea mult). Asta l-a demoralizat cel mai mult (apoi rezultatele unui ultim RMN la începutul lui martie).

În aprilie, Vlad a reușit să elimine celulele canceroase, făcuse un mic progres, era și psihic mai bine (datorită susținerii familiei, prietenilor și colegilor), însă organismul

lui era prea slăbit și a cedat (spiritul nu). Am înțeles corect, Matei? Te rugăm să clarifici tu, dacă am greșit sau ai completări. Matei a fost tot timpul alături de el și familie. Bravo, Matei! De asemenea, masajele Liane și mesajele noastre i-au ridicat măcar moralul și i-au adus un strop de alinare. Corpul poate că a cedat, dar spiritul nu. Și Vlad e acum îngerășul nostru păzitor și sper să simtă lumina învierii, împreună cu toți cei dragi. Voi încerca să trec și eu pe la părinți, cimitir și apoi pe la Sorin. Matei, poți să ne spui cimitirul și locația mormântului? Vă mulțumim tuturor că sunteți alături! Doamne, ajută!

Ileana

Către Matei (mesaj Facebook)

23 mai 2016

Dumnezeu să-l odihnească pe Vlad! Am fost ieri la cimitir, am identificat imediat mormântul (după indicațiile tale, mai era crucea de lemn) și i-am lăsat și eu o floare. M-am mai împăcat, știi că eu sunt genul ”tânăr și neliniștit”, ”pe culmile disperării”. Mersul la cimitir îmi aduce un strop de pace, alinare și... răsfăț. Însă până acum, în ultimul an, mi-am interzis această plăcere pentru că mă simțeam vinovată și mi-era rușine de copiiiăștia din Siria (nu prea au parte de înmormântări și cimitir... cel mult, o groapă comună). Eu una nu-mi mai doresc nicio înmormântare și, în cazul în care mai rămâne câte ceva din corp, vreau să fie donat pentru cercetare... studiul Coreei lui Huntington. Încerc să trec și pe la părinții lui Vlad (asta mi-e mult mai greu ca la cimitir, dar nu-mi permite conștiința să mă eschivez).

În mod bizar, am dansat și în ziua înmormântării lui (nu știam că e atunci), sălbatic, dionisiac, în mijlocul dezastrelor, împreună cu Promy/titanul Prometeu, goi în abis, eliberând cumva durerea și transformând agonia în extaz. Am moștenit și eu ”boala dansului” de la tata, la propriu (”coree” înseamnă ”dans”) și la figurat. Tu știi, ești maestru la dans. Tata nu a avut alt tratament decât Dumnezeu și altă consolare în afară de solidaritatea celor dragi, muzică, dans, poezie și simțul umorului.

Încă mai râdea când se chinuia 4-5 ore să defechez: scria atunci săracul, cu eforturi titanice, că nu mai putea gândi, îi tremurau mâinile și nu prea mai putea vorbi, ”mă doare în cur” (la început urla de durere, apoi gemea, și, într-un final, n-a mai putut deloc să se ducă la toaletă). Se amuza și când avea mișcărilor necontrolate de coree, se împiedica și cădea (mai tot timpul, cât a putut să meargă, iar la un moment dat nu a mai putut să se deplaseze deloc).

Ne asculta pe mine și pe Luca și, dacă nu mai putea vorbi, ne îmbrățișa măcar (când își mai putea mișca mâinile). Mai mult, deși nu se mai putea concentra, iar mâinile îi tremurau puternic și avea mișcărilor alea necontrolate, se străduia câte o săptămână-două să scrie câteva rânduri, o poezie pentru mama sau o rugăciune pentru noi, eventual citându-l și pe Nichita Stănescu, poetul preferat. Foarte ciudat, își amintea de Nichita (uiți și la boala asta ca la Alzheimer și ți-e tot mai dificil să-ți planifici și să te organizezi).

Apoi, nu a mai putut nici asta, dar, în mod rar la boala asta, a rămas conștient, corpul a cedat și la el, însă spiritul nu. Sincer, spre deosebire de mama (care era disperată să-l țină lângă ea), eu m-am rugat să-l ia Dumnezeu (și mă rog pentru toți care se află în agonie), se confruntase deja de 10 ani cu boala într-o formă vizibilă pentru noi (poate boala se

manifestase mai devreme, e greu de stabilit) și perspectivele erau de degradare fizică și psihică și mai accentuate.

Boala se poate manifesta și în copilărie. De regulă, apare între 30-40 ani și se transmite, cu o probabilitate destul de mare, copiilor (e generată de o mutație genetică). Suntem originali și la boli. Mutații!

La lista mea de etichete și epitete ("nebună", "gunoi", "maimuță posedată", "femeie născută la sindrom premens-trual", "catastrofă", "dezastru", "cățea turbată", "șarpe cu ochelari/clopoței", "șobolan împutit", "scroafă", "vacă proastă", "băsisă", "intelectual de-al lui Bănescu", "sclavă obraznică", "băgăcioasă", "Vampi", "Fata lui Dracula", "golancă", "ciumpalacă", "homosexual/bulanguiu" (care critică mari filosofi, deținuți politici și martiri creștini ca Gigi Becali), "bestie de teroristă", "vierme de trădător", "jegoasa de la nouă", "curvă" finanțată din diaspora etc.), să nu uit să mi-o adaug cu mândrie revoluționară și pe cea de "mutant".

Nu mai știm ce legume, animale, bacterii putrezite, gunoaie, Zombie, fantome sau mutații mai suntem. Buni și mutații la ceva, vorba lui Hagi (era cu școala, dar se aplică)!

Să revenim. Boala poate fi, de la început, într-o formă severă, să nu mai funcționeze nimic în organism, să nu mai fii conștient, să nu mai recunoști pe nimeni și nimeni pe tine (nu doar slăbește, dar se și se deformează corpul foarte mult, uneori mai rău ca-n lagărele de exterminare ori la cancer... legumă putrezită, logic, nu?). Bolnavii de cancer sunt măcar conștienți, pot recunoaște pe cineva și pot fi recunoscuți (fie și mai greu), se mai pot mișca, pot vorbi sau scrie. Da, Vlad mai putea gândi, merge, vorbi și scrie. Eu, în curând, nu o să mai pot deloc.

Dar de ce îmi fac griji? NU era din start comunicarea imposibilă? Așa aveam impresia. De ce să mă mai străduiesc

să comunic ceva, un lucru cât de mic? De ce să mai vreau să tastez ceva la laptop sau să articulez vreun cuvânt? Vorba Anei Blandiana, deși eu nu sunt atât de prietenoasă și comunicativă nici cu plantele: ”Doamne, Tu care sameni / Toate ființele / Îmi spui că-i păcat / Să mă simt mai aproape / De arbori / Decât de oameni?”

Deocamdată nu există niciun tratament alopatic pentru boala Huntington, nici măcar pentru ameliorarea semnificativă a simptomelor ori pentru întârzierea progresiei. Să-ți spun drept, Matei, eu nu prea cred în tratamentele alternative. Bine că nu am bani să-i arunc pe ele. Să vedem dacă vindecă măcar boala puterii, asta e cea mai gravă boală în opinia mea. Coreea lui Huntington e o boală rară, nu prea se cunoaște, mai trebuie studiată.

Și mai am și alte probleme de sănătate, nu doar insomnie, ce ziceai tu mai înainte (cu inima, tensiunea, stomacul, ficatul, alergii, circulația periferică, probleme ginecologice, hipotiroidie, rinită etc.). Cel mai mult mă deranjează în prezent rinita cronică (e un fel de răceală permanentă însoțită de o stare febrilă și de leșin, îmi ard, se inflamează și mă dor capul și gâtul, mă sufoc, nu pot vorbi, mesteca sau înghiți, mi-e greață întruna, sunt foarte amețită, abia reușesc să citesc și să scriu câteva cuvinte pe zi, zac și am o stare de angoasă, depresie și respingere și nu pot dormi) și problemele de circulație (dureri, tremor și paralizie).

Ți-am scris pentru că m-ai întrebat. Am scris și în cărți puținul pe care-l știam/mi l-am adus aminte și nu regret. Sincer, eu nu m-am gândit prea mult la boala asta (am depășit de mult faza de șoc), sunt destul de împăcată. Pentru mine cel mai rău a fost în anii 2010-2011 (coma aia fizică și psihică de la birou, de care am tot povestit), poate că ce a fost mai rău a trecut deja. Cel mai rău pentru mine a fost să mă obișnuiesc cu sistemul și să-mi pierd sufletul (mai rău

decât corpul și viața). Am încercat să mă revanșez. Și, în același timp, am făcut eforturi să mă focusez pe durerea celorlalți, acum am murit cu Vlad și plâng pentru el (pentru Sorin nu e cazul încă și să sperăm că nu o să fie, la el mai e o șansă). Aș vrea să simt și renașterea prin Vlad și familia lui.

Apoi, voi plânge (și voi râde isteric), ca-n alte dăți, de răul din lume. Și o să dansez, ca Zorba, ca tine și ca tata săracul în mijlocul dezastrelor. Sunt Madame Dezastru, logic, nu? În același timp, încerc să-mi continui cartea/campania cu privire la Siria și lupta cu sistemul din România (și lupta interioară). Să fim, dacă nu în putere, măcar la putere (stăpâni pe noi înșine). Din păcate, uneori pierdem controlul și numai Dumnezeu ne poate ajuta. Și solidaritatea celorlalți. Eu îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru toate, inclusiv că mă doare ficatul titanilor și al celorlalți, chiar dacă mie mi-a fost frică să fiu fericită ori m-am simțit mereu vinovată pentru un moment de extaz (când alții sunt numai în agonie). Sufletul să nu-l pierdem, restul e mai puțin important. Tu ce faci? Știu că ești și tu foarte afectat de ce s-a întâmplat. Îți mulțumesc că ești alături!

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

23 mai 2016

Stai așa, tu spui că ai, ești diagnosticată cu *Huntington Disease*? Înțeleg că tatăl tău a fost, că e moștenibilă din câte spui, dar ai fost diagnosticată cu asta negru pe alb?? Pentru că și ereditatea asta există în parametri de probabilități, nu de certitudini.

Și, în al doilea rând, pentru celelalte aspecte, tu faci un tratament? În primul rând legat de somn. Sunt niște terapii, niște studii, tot felul de tehnici. Cred că asta te-ar ajuta cel mai mult dacă ai reuși să îmbunătățești cât de cât. Te-ar repune masiv în funcțiune.

Matei

Către Matei (mesaj Facebook)

23 mai 2016

Se moștenește într-o proporție de 50% (de regulă, de la tați variante mai severe, spun unii, de la mame - mai ușoare). Eu nu i-am făcut test genetic lui Luca, băiatului meu. L-am lăsat să decidă el singur dacă vrea, mai târziu, după 18 ani. Eu mi-am făcut teste genetice la două clinici diferite (pentru a compara), când am aflat de tata, și a ieșit pozitiv la ambele (o versiune probabil mai gravă ca la tata pentru că scorul CAG, al numărului de mutații genetice, e mai mare – la el probabil 40, la mine 43). Tata nu a făcut test genetic, dar doctorii au presupus că era 40 pentru că boala a fost vizibilă spre 49-50 de ani pentru noi (târziu) și a avut o progresie mai lentă. Precizare: scor CAG (numărul de mutații) de la 40 în sus înseamnă pozitiv, că boala se va manifesta. Asta e, atunci a fost un mare șoc, dar nu suportam incertitudinea (și nu o suport de obicei).

Pentru boala Huntington nu sunt tratamente (nici de ameliorare semnificativă a simptomelor), pentru celelalte fac și eu ce pot (am fost la doctor, iau și medicamente, și produse naturiste, țin o dietă destul de strictă (din cauza stomacului, ficatului și alergiilor), beau 3-4 litri de apă pe zi).

Tu ce faci? Mersi pentru gândurile bune.

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

23 mai 2016

Aha... destul de intensă treaba, deci... îmi pare rău. Ai totuși niște ani destul de liniștiți în față de acum încolo. Câți sunt. Bucură-te de ei, nu te mai încărca cu responsabilitățile altora în măsura în care te văd că o faci. Ai făcut multe și asta contează. Karmic, sau cum se spune. Faza bună e că, dacă o moștenește fiul tău, o va avea de la mama, și va fi o formă mai ușoară, cine știe, poate chiar nu va fi.

Eu sunt mai bine decât credeam. Dar cred că, într-un fel, încerc să nu mă las copleșit de evenimentele astea. Poate mai lucid vizavi de ce poți și ai timp să faci în viața asta, sau cât poți să te bucuri de cei apropiați și ei de tine. Cât mai mult, deci 😊, și reciproc. Așa că, în continuare, mă ocup intens de chestiile pe care le făceam și până acum. Dans, filme, piese de teatru, ținut legătura cu și consolidat prietenii.

Matei

Către Matei (mesaj Facebook)

23 mai 2016

Bravo! Mă bucur pentru tine, așa s-o ții, cât mai poți. Eu deocamdată mai simt nevoia și vreau să plâng pentru Vlad și ai lui. Și apoi pentru ce se întâmplă în lume. Și să reacționez. Cât mai apuc. Sunt și eu recunoscătoare pentru toate, și pentru durerea de ficat (la propriu și la figurat). Voi mai avea

poate și eu momente de extaz, pe lângă agonie, chiar dacă mă voi simți vinovată. Să dansăm așadar cu dezastrele! Doamne, ajută!

Ileana

Către Luca (mesaj Facebook)

25 mai 2016

Văd că ultimul mesaj către tine, Luca, pe Facebook, a fost despre susținerea primită în campania referitoare la Siria din partea lui Vlad. Ironic, logic, nu? Uite, culmea, Vlad mi-a mai scris o dată (ba chiar de mai multe ori, prin Liana) anul ăsta – m-a chemat să mor cu el, să mă doară ficatul lui și să-i dau o ultimă îmbrățișare titanică prin aceste mesaje.

Uite, am găsit un site și o asociație românească despre boala Huntington. Ne e foarte util nouă. Trebuie să ajutăm și noi cu informații/mesaje/confesiuni/experimente pe noi chiar ca să fie un progres la un moment dat pentru generațiile viitoare. Deocamdată nu e niciun tratament (nici pentru ameliorarea semnificativă a simptomelor, nici de întârziere a progresiei bolii). Numai Dumnezeu, susținerea celorlalți și art-terapia – cum era la Tete, bunicul tău. În tine am încredere, Luca, în noua generație de titani și de mutați. Meme e puțin depășită și are o viziune de fugă/respingere și ea. Mă bazez pe tine. Buni și mutații la ceva!

Iată linkul Asociației pentru Huntington România (ASR) / site-ului. Multe de citit și făcut chiar în acest caz disperat. Ca să ne continuăm dansul cu dezastrele:

<https://www.facebook.com/Asociatia-pentru-Huntington-din-Romania-938450776184755/>

Mami

Către Meme, Luca (mail)

27 mai 2016

Ca să știm cu toții mai bine, iată niște **reguli simple și eficiente de îngrijire a bolnavilor de Huntington** luate de pe site-ul Asociației pentru Huntington România (ASR) (nu întotdeauna ușor de aplicat, e ca aia cu $2+2=4$):

- Îmi place să am propria rutină.
 - Nu fac decât un singur lucru odată.
 - Întâi trebuie să-mi atragi atenția, apoi spui ce vrei.
 - Dă-mi timp să răspund. Nu-mi repeta ce ai spus.
- Înainte să-ți răspund, așteaptă să-ți răspund eu întâi.
- Nu știi să aștept, dacă vreau ceva, vreau acum.
 - Mintea mea se blochează în lucrurile importante, așa că repet aceleași lucruri de multe ori.
 - Încă mă pot distra/bucura.
 - Uneori, totul devine ”prea mult” și nu mai suport.

Deci decât... o persoană cu Huntington gândește și execută *lent câte o singură sarcină odată* (nu trebuie cerute/spuse mai multe lucruri în același timp) și trebuie avută răbdare ca bolnavul să proceseze și să răspundă. De exemplu, spui numai ”bună” (că altfel îl derutezi) și aștepți (fie și o oră), iar bolnavul zice și el la un moment dat ”bună” (cât mai poate și asta). Dacă o persoană obișnuită (fără Huntington) scrie peste 200 litere/minut, una cu boala dansului scrie maxim o literă (cât mai poate și asta).

Memoria poate fi activată prin *recunoaștere*, nu prin reamintire, așadar se pun întrebări grilă: vrei mâncarea A, B sau C? Capitala Germaniei e Tokyo, Berlin sau București? Vrei filmul A, B sau C?

Mersi,

Mami

Către fostele colege de doctorat (mail)

27 mai 2016

Salutare,

Îmi pare rău, dar eu nu pot să ajung la întâlnirea cu voi. De câteva zile, s-a dus la Dumnezeu un coleg de liceu, prieten drag, bolnav de cancer (sunt de o lună în stare de șoc, am stat numai pe jos și am plâns, n-am dormit, n-am mâncat, am simțit agonia lui... că mie așa mi-a dat Dumnezeu să mă doară ficatul titanului Prometeu și al celorlalți și să mor cu toți). Într-un fel e mai bine că a fost eliberat, nici eu nu mai suportam, poate nici familia. Are și doi copii mici, unul bebeluș. Este vorba de colegul de liceu de care am fost îndrăgostită (în secret) timp de 10 ani și la care țineam mult. Acum, spre ironia soartei, s-au inversat rolurile și m-a căutat el printr-o prietenă de familie și terapeuta lui, Liana.

Am încercat să-l ajut cu rugăciuni, mesaje de susținere, vizite și campanie de strângere de bani pentru el. Și mai am alt coleg de liceu bolnav de cancer, tot prieten vechi și apropiat din copilărie. Iar eu stau cu securea bolii Huntington deasupra capului (mai tare ca sabia jihadiștilor de la ISIS)... ”boala dansului”, moștenită de la tata (mă așteaptă și pe mine, cât de curând (ar fi trebuit să se manifeste deja, până în 40 de ani), o tortură până la moarte de vreo 10 ani, agonie și descompunere lentă). Mă străduiesc să mă încurajez amintindu-mi de tata care a rămas conștient până la capăt (chiar dacă nu mai putea vorbi, nu se mai putea mișca, nu mai putea mânca, nici gândi cum trebuie) și a învins cumva boala prin spirit, cu toate că organismul i-a fost distrus.

La un moment dat, va trebui să mă adun un pic și să-mi continui cartea / campania cu privire la Siria, lupta cu sistemul din România și, în special, lupta interioară (jihadul

spiritual). Și, ca o Madame Dezastru autentică ori ca Zorba, să dansez dansul cu dezastrele din mine și de pretutindeni! Dansați voi și pentru mine de data asta! Și pentru Vlad, colegul meu bolnav de cancer, îngerăș acum. Petrecere frumoasă! Doamne, ajută!

Ileana

Către Ile (mail)

27 mai 2016

Bună, Ileana,

Îmi pare tare rău să citesc mesajul tău atât de trist... nu îmi dau seama ce aș putea să-ți spun / scriu ca încurajare... Poate totuși ți-ar face bine să ieși un pic din cercul cu atâtea nenorociri. Gândește-te că noi toate te iubim și am vrea să fim alături de tine, la propriu. Dacă totuși te răzgândești în privința întâlnirii noastre, ne vei găsi sâmbătă în față la Paul, mall Promenada, ora 17:00.

Cu drag,

Maria (fostă colegă de doctorat)

Către Ile (mail)

27 mai 2016

Dragă Ileana,

Dumnezeu să îl odihnească pe prietenul tău! Chiar cred că ceva nu este în ordine cu lumea în care trăim dacă mor atât de mulți tineri sau se îmbolnăvesc așa rău. Ai grijă de tine și fii puternică nu doar pentru ”marile cauze”, dar și pentru oamenii din jurul tău care au nevoie de tine. Am văzut

câteva poze pe FB cu fiul tău și pare un băiat extraordinar. Ai grijă de el. Te îmbrățișez și te așteptăm oricând ai tu chef, timp și puterea să vii!

Cu drag,

Lidia (fostă colegă de doctorat)

Către Ile (mail)

30 mai 2016

Vreau să fii cu noi. Poți să mă suni? Nu te mai gândi la boală! Aștept de la tine un mesaj.

Mama

Către Meme, Luca, Promy (mail)

31 mai 2016

Cum nu știu nici eu (ca Malraux, Nehru sau ca tine, Promy) pe nimeni care să NU fie la închisoare / bolnav / traumatizat / Zombie, fantomă, animal, legumă, gunoi (suntem născuți din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita, logic, nu?), să încercăm măcar să ne ameliorăm un pic starea, cu voia lui Dumnezeu, dacă nu a zeilor, când avem ocazia. Și, dacă nu putem să mergem, să zburăm atunci! Să ne îmbrățișăm titanic până ne zdrobim oasele complet și le prefacem în praf de stele! Și să dansăm goi, în abis, cu dezastrele din noi și de pretutindeni!

Atenție, Luca, aproape de minima autoprotecție și de ameliorare a ceea ce putem, dieta proastă și lipsa de mișcare agravează / declanșează bolile. În schimb, viața activă (mișcare, activități mentale) și dieta sănătoasă au un impact

pozitiv în toate bolile, inclusiv Huntington. S-au făcut și studii: se pare că la cei care au avut o viață activă (în special în adolescență) boala s-a manifestat 5 ani mai târziu ca la restul! Foarte interesant, bunicul tău, Tete, a făcut sport (handbal, fotbal), a mers în excursii, a citit, a cântat la vioară – toate astea l-au ajutat ca boala să apară mai târziu. Eu am citit, am cântat la pian și am fost în excursii în adolescență. Fii atent și tu la dietă și la viața activă! Te ajută foarte mult, indiferent de boli.

Așadar, Luca, mănâncă sănătos, fă exerciții intelectuale și fă mișcare, fie singur, fie cu prietenii, nu neapărat cu antrenori. Tocmai am citit din nou de copiii abuzați de la gimnastică și înot și mi-am adus aminte de ce mi s-a întâmplat mie personal (am mai povestit și scris asta). Mai întâi, la înot m-a băgat instructorul cu capul în apă și m-a uitat așa minute la rând (care păreau milioane de ani). Am crezut că mă sufoc complet atunci și, când mi-am dat seama că am supraviețuit, nu mi-a venit să cred. A doua oară, bineînțeles, n-am mai călcat acolo.

La gimnastică ritmică, antrenoarea se urca cu picioarele pe mine și sărea până obosea, zicându-mi că sunt grasă, am fundul cât casa și nu sunt bună de gimnastică, de fapt, de nimic. Era foarte dureros fizic (simțeam că-mi rupe oasele) și, totodată, foarte umilitor. Am crezut că mor de durere și de rușine. Aveam numai 7-8 ani. Am avut mare noroc că m-a dat afară, așa că în cele din urmă am scăpat (chiar dacă traumatizată). Ai grijă și tu! Pentru mine cea mai bună mișcare e dansul cu dezastrele ("mișcă, mișcă din buric", Madame Dezastru!).

Eu încerc acum să țin dietă cât pot de riguros (cu mici excepții... mici pofte) și beau multe lichide (3-4 litri... de sete și din cauza arsurilor / stării febrile provocate de rinită). Am luat bio ce am găsit. Am comandat și suc de rodie (cu cei

mai mulți antioxidanți, recomandat pentru aproape toate bolile). Pe lângă sucul de rodie, am început să consum și ulei de cocos (mai exact, masca de păr anti-mătreață... cineva a spus că a obținut ameliorarea simptomelor de Alzheimer cu ulei de cocos și văd că se zice că stimulează creierul).

Iau și Ca-Mg-Zn sistematic (prescris și de endocrinologi, și de ginecologi – chiar de tine, Promy, tu ești pe gineco, nu?). Recent, am descoperit *Cat's Claw – Uncaria Tomentosa* (extract de gheara-mâței) cu rol în repararea ADN-ului se pare. La boala Huntington e o problemă nu doar cu gena mutantă, ci și cu genele care nu mai refac ADN-ul cum trebuie. Gheara-mâței e recomandată pentru bolile degenerative unde ne confruntăm cu distrugerea ADN-ului, inclusiv cancer. Îi spun și lui Sorin de gheara-mâței.

În ce privește îngrijirea, medicamentele pentru ameliorarea simptomelor (de pildă, Haloperidol cum a luat o vreme Tete) au avut numai efecte secundare și niciun beneficiu real, din păcate. Până și Tete le-a întrerupt, iar eu v-am zis să nu mai ia. Nici eu nu o să iau medicamente de-astea de tipul Haloperidolului. Așa cum spunea și Tete, săracul, incomparabil mai bune sunt tratamentele ca Dumnezeu, cei dragi, art-terapia, simțul umorului și dieta.

Apoi, legat de spitalizare, nu vreau să mă duceți la azil sau la spital (să mai agonizez și acolo 5 ani cu tot felul de aparate de hrănit, respirat, urinat, defecat etc.). Și să nu-mi mai dau seama decât de agonie. Eventual nici de asta. Vreau să rămân acasă și să mor în patul meu ca Vlad. Îmi pare rău de Tete că era la spital și nu acasă când a murit. Nu mă duceți, vă rog, la azil sau la spital, asta e dorința mea de care ar trebui să țineți cont. Lăsați-mă să mor în patul meu, e mai bine așa (să nu mai fiu invidioasă pe Vlad). La spital, oricum, în România intri cu 3 boli și ieși cu 30 (dacă mai ieși vreodată).

Iar pentru mine, în ultima fază, nu o să mai fie nicio perspectivă de ameliorare, ci doar de agravare a descompunerii și agoniei. O să fiu, oricum, pe Elbrus (nu aduceți alt Elbrus în plus). La nevoie, puteți apela la o infirmieră care să vină acasă să mă îngrijească și pe care să o plătim din pensia mea de boală. Cu asta sunt de acord, în caz de nevoie, pentru azil sau spital nu, și voi lăsa și prin testament, dacă trebuie, dorința mea (inclusiv în legătură cu donarea organelor pentru medicină).

Acum se pot dona mostre de sânge și lichid cerebrospinal (cefalorahidian), iar la sfârșit creierul. Am găsit un institut de cercetare specializat pe Huntington în Iowa (cred că decontează transport și cazare și te cheamă o singură dată, iar la sfârșit preia el organul). Mă voi interesa. Mai e bancă de organe/țesuturi/sânge și la Cambridge (și multe altele în Europa și în Statele Unite, dar nu profilate pe Huntington). Însă americanii ăștia sunt specializați pe Huntington, cei de la Cambridge nu, iar lor le poți dona și lichid cerebrospinal, și creierul și asigură ei probabil toate cheltuielile. Cred că mă înscriu la ei. Când Luca va fi major, dacă mai apucăm, poate să participe și el la un studiu, n-ar strica.

Iar cu ocazia asta călătorim (deocamdată până în Statele Unite, apoi la Dumnezeu)... că tot m-ai înnebunit tu, Meme, să mai ies din bârlog (ceea ce eu nu vreau, logic, nu și am oroare de drum, fiind absolut convinsă că mor pe drum, fie și până la pădure, la Băneasa, știți doar că orice excursie e tortură până la moarte pentru mine – mi-e foarte rău, sunt leșinată, nu pot mânca, dormi, nici merge la toaletă). Nu am nicio rețineră să-mi donez creierul. Mie, oricum, nu-mi trebuie. Yahoo-ii n-au nevoie de așa ceva, ci numai de ce e de la buric în jos, asta știe și inventatoarea *telfie*-ului (imaginea de la buric în jos), maestra trendurilor, guru și

vizionara Kim Kardashian. Statul Islamic când va avea cap să înțeleagă un lucru atât de simplu?

Și totuși, în ciuda frumoaselor asigurări ale lui Kim Kardashian, de câteva săptămâni m-a apucat groaza. Tresar, îmi clănțnesc dinții și-l strâng pe Promy spasmodic în brațe, într-o îmbrățișare titanică, de parcă mi-e teamă că ne vom volatiliza amândoi în următoarele secunde. Cum mi se spune mereu ”fii tare”, ”fii optimist”, ”fii pozitiv”, ”nu-ți fie frică”, mă întreb și eu cum poți fii pozitiv și optimist când suferi și mori ori când ceilalți suferă și mor (și tu împreună cu ei). Nu îmi e frică, mi-e groază și am de ce, pentru mine personal, pentru voi, pentru ceilalți de pe pământ și din univers. Trebuie să fii inconștient, puști teribilist ori prost făcut grămadă să nu-ți fie frică.

Oricum, mie mi-e frică de tot și toate. Dar, într-adevăr, cel mai tare mi-e frică să nu-mi pierd sufletul (restul pot pierde), așa că (încă) mai încerc să-mi urmez conștiința. Curaj înseamnă să te confrunți cu toate fricile și în primul rând cu monștrii / zeii / Big Brotherii din tine.

Încerc să mă încurajez, amintindu-mi o lecție de viață de la Tete, pe vremea când era bolnav. Îmi cer iertare că, la un moment dat, când eram încă în stare de șoc, l-am condamnat pe Tete. I-am zis chiar: tu ești de vină, de ce m-ai mai făcut și eu de ce l-am mai făcut pe Luca? Dacă Luca se îmbolnăvește mâine și moare? Tete avea dislexia accentuată, nu mai putea vorbi, dar m-a îmbrățișat atunci (deși eu vroiam să fug), râzând de mișcările coreice (mă strângea, apoi îmi dădea drumul, mă strângea, îmi dădea drumul, mă strângea, îmi dădea drumul, brațele îi săreau din loc). După aceea m-a condus, căzând și împiedicându-se, către locul unde te jucai tu, Luca. A mormăit (pe tonul răstit specific bolii) ceva de genul ”jucu”, iar fața i s-a luminat și a râs. Tu păreai într-adevăr foarte fericit, iar Tete se bucura că te vede pe tine

jucându-te. În acel moment! Mi-a dat și atunci o lecție pentru care îi mulțumesc.

Ile

Către Meme, Luca, Promy (mail)

1 iunie 2016

La mulți ani pentru copiii din voi! Încerc să-l caut și eu pe cel pe care l-am pierdut (de fapt, mi l-au mâncat zeii, sistemele și neînțelegerile - comunicarea cu Zidurile exterioare și interioare). Doamne, ajută!

Ile

Către Ile (mail)

1 iunie 2016

Trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu. Trebuie să fii credincioasă. Te ajută foarte mult rugăciunea, postul etc. Tu ești credincioasă, crede-mă că nu încerc să-ți spun asta doar pentru că ești tu! Dar am simțit la tine o mare schimbare în bine! Știi să-ți controlezi mai bine toate stările, să-ți analizezi situațiile. Ești conștientă, prezentă, ai o judecată sănătoasă! Comparativ cu ceea ce văd, aud sau comunic cu cei din jur, tu ești OK.

Găsești mereu ocupație. Așa cum i-ai transmis și lui Luca, ceva mișcare! E bine să ai un duhovnic (unul care trebuie căutat). Atenție la terapeuți, psihiatri, psihologi, vrăjitoare, chiar și la unii duhovnici. Crede în Dumnezeu, în ajutorul Maicii Domnului. Citește zilnic din Psalmi, Biblie. E miraculos câtă liniște ne dă! Te iubesc și vreau să te ajut

cu tot ce pot: sufletește și, bineînțeles, atâta timp cât mai pot, și materialicește. Nu uita că trebuie să fii mereu alături de tine, că te înțeleg mai bine decât alții: sunt mama ta, sunt româncă, sunt creștin-ortodoxă și-mi pasă.

Dumnezeu să te ocrotească! Doamne, ajută-ne! La mulți ani, Copila mea! Cu noi alături, să nu-ți fie teamă! Dumnezeu nu ne lasă, dacă ne rugăm zilnic Lui. Te iubesc și fă așa cum gândești, căci gândești deci ești așa cum trebuie, nu cu gândul la boală. Doamne, ajută!

Mami

Către Promy (mail)

4 iunie 2016

Mă simt moartă, nici nu mai trebuie să mă sinucid. Și nu știu cum mai pot muri (după ce am murit deja de milioane de ori numai cu tine, Promy, apoi cu ceilalți).

Ile

Către Ile (mail)

4 iunie 2016

Ile, îmi pare rău, încearcă să te obișnuiești cu moartea lui Vlad, asta e. Să mori e în primul rând ceva personal, nu universal. Fiecare cu agonia și moartea *lui*, crucea *lui* și holocausturile *lui*, chiar dacă au și o dimensiune universală. Încearcă să le suportți. Nu ți-o spune oricine, ci cineva care a împărtășit cu tine (și cu care ai împărtășit totul și încă ceva în plus... cea mai mare durere, dar și cea mai mare iubire și cea

mai mare fericire) și cineva care a suferit și suferă pentru ceilalți, inclusiv pentru Vlad.

Promy

Către Promy (mail)

4 iunie 2016

Nu e universal să mori, ai zis, ci dominant personal, desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur. Tu ai murit când ai fost pe Elbrus sau în Tartar și te-ai simțit mort de multe ori și când nu te aflai fizic în Tartar sau pe Elbrus. Ai murit când au murit rudele, prietenii și oamenii de pe pământ ori de pe alte planete. Și ai mai murit nu doar când erai pe Elbrus/în Tartar sau când ți-au murit cei dragi, ci și când am divorțat de milioane de ori. Așa mi-ai zis. Că mori/ai murit.

Dacă iubești pe cineva, suferi pentru el, îți faci griji pentru el și mori cu el (de nenumărate ori, nu numai când se duce la Dumnezeu). Toți care iubesc știu ce înseamnă suferința și moartea. Eros și Thanatos. Dar poate că ai uitat. Acum voi divorța din nou ca să-ți aduci aminte cum e să mori. Ce contează? Asta e situația. O banalitate la fel de mare ca moartea, logic, nu? Bună și moartea la ceva!

Îți urez să fii pozitiv și optimist când ne vedem la notar sau la cimitir (poate vei fi un privilegiat din ăla care are parte de înmormântare, nu ca puștii aștia din Siria)! Dacă vrei să mai ai un ultim contact cu o necrofilă și pedofilă care violează nu numai Leviathani, ci și muribunzi și copii morți de foame/torturi din Siria. Și îți mai doresc o înmormântare frumoasă la care să-ți plângă toate nevestele și amantele, să fie flori și lumânări, să-ți cânte Dio (Dionysos) și cine vrei tu

și să se danseze sălbatic, feroce dansul dezastrelor, al nostru și al lui Zorba pentru părintele civilizației.

Eu nu mai îmi doresc nimic (nici vreo înmormântare fie ea simplă ori de fițe), nu mai am niciun vis și nicio speranță. Și, dacă am simțit că m-ai lăsat și tu pe Elbrus, de această dată, și ai uitat și să mă scuipi și să te piși în gura mea, exact cum procedau zeii cu tine, mi-e teamă că nu mai am nici eu vreun scuipat sau vreun pișat să te înec în ele. Sau să împrôsc mormântul tău, marcându-mi strategic teritoriul. Mi-e teamă că nu mai am de donat nicio flegmă. S-a consumat și gata.

Ile

Către Ile (mail)

4 iunie 2016

Hai, îneacă-mă în flegmele tale! Le prefer comparativ cu ale zeilor. Sunt născut din spuma balelor, nu a valurilor, logic, nu? *Natural born, God created...* Nu am murit și murim prea mult? Nu am suferit prea mult? Nu ai decât să divorțezi, deși eu nu vreau asta, dar nu te pot forța. Se rupe iar ceva în mine (și nu prea mai are ce, poate voi face ultimul infarct), însă, în același timp, știu că nu te pot pierde complet: ești în focul sacru al memoriei mele și în rănilile și cicatricile mele (multe comune). Mai bine ai scoate, în loc de scuipat, o limbuță de-a lui Pesî să ne lingem cicatricile și rănilile, un sărut gay salvator ca al lui Her – Heracle (când m-a eliberat de pe Elbrus sau când m-a scos din portalul infernal cutremurat de urletul de durere al Pământului) ori o îmbrățișare titanică, să ne zdrobim oasele și să le prefacem în praf de stele.

Și ce gelozie? Crezi că eu te condamn ca zeii? Nu ne-am săturat amândoi de condamnările astea absurde? Am zis eu că violezi muribunzi și copii morți de foame/torturi/atacuri chimice din Siria sau din alte părți? Exagerezi cu acuzațiile la adresa mea. Nu, nu cred că ești chiar așa de pedofilă și necrofilă. Presupunând prin absurd că ar fi gelozie, mi-aș reprima zeul din mine și nu m-aș coborî la nivelul ăsta. La ce bun? Nu, nu-i în primul rând gelozie, ci îmi fac griji pentru tine, suferi prea mult. Dar cine vorbea? Oi fi eu un exemplu de guru liniștit și pace interioară? Și acum, după ce am murit atât și am fost așa de hăituit și hăcuit toată ”viața” mea (și tu cu mine de milioane de ori), nu pot să visez măcar la o înmormântare frumoasă?

Dar mai trebuie să precizez ceva, valabil în ciuda planurilor și viselor de înmormântare: ”Niciodată nu moare cineva a cărui inimă e plină cu dragoste” (Hafez). ”Iubirea nu poate fi nici numită, nici lămurită. E ceea ce e, pur și simplu. Iubirea e apa vieții, iar cel ce iubește e un suflet de foc. Lumea se învâрте altfel când focul iubește apa.” (Shams din Tabriz) ”În dragostea mea pentru El am renunțat la siguranța mea. / Cu ajutorul grației Lui m-am simțit protejat” (Rumi).

Promy

Către Meme, Luca (mail)

6 iunie 2016

Ducându-mă la Sorin ieri pe 5 iunie, am luat-o pe Buzești și am mers până pe la Sanador, fără să-mi dau seama că nu sunt pe Victoriei. De fapt, nu recunoșteam nimic, nu-mi aduceam aminte de niciun reper, nu mai știam nimic și nu

mai înțelegeam nimic. Parcă era totul nou și nu îmi dădeam seama ce fac (nu am fost capabilă nici să verific numele străzii), deși ar fi trebuit să fie o rutină: drumurile spre fostul scârbici, liceu, Sorin erau unele zilnice/frecvente, dar nu-mi aminteam nimic.

Până la urmă m-a ajutat Dumnezeu să mă orientez. M-am uitat la numele străzilor și le-am descifrat (cu greu, nici nu sunt vizibile cum trebuie). M-am ambiționat până am găsit ce căutam: am identificat Calea Victoriei, strada lui Sorin și casa lui Sorin (nu era acasă, plecase în parc). Sincer, oricât mă străduiam, nu mai recunoșteam nimic în zonă, nici vreun obiectiv.

Ei, sunt foarte amețită și procesez foarte greu orice informație și de la rinită (are și Promy probleme de gândire, concentrare și orientare de la insuficiența cardiacă și cea hepatică). Și șocurile astea. În ce mă privește e un miracol dacă reușesc să nimeresc buda. Nu mă întrebați capitale, numele meu, numărul de telefon sau adresa nici grilă. La urma urmei, nu contează ce legume, animale, gunoaie, Zombie, fantome, teroriști, trădători și dușmanii poporului suntem, ci să iasă $2+2=4$ și să nu ne pierdem sufletul.

Ile

Către Ile (mail)

6 iunie 2016

Mi se întâmplă des și mie să nu mă descurc, sunt confuzii pe care le avem aproape toți. În tinerețe, eram mai rău. Toți uităm când ne îndreptăm către un lucru și nu știm unde ne ducem și pentru ce. Dar nu toată lumea recunoaște. Asta din

motive diverse. Așa că, Doamne, ajută-ne! Ne rugăm. Citește Psalmi. Dumnezeu și Maica Domnului să te ocrotească.

Mami

Către Meme, Luca (mail)

6 iunie 2016

Dar este și ceva în afara controlului nostru, sunt boli și traume pe care nu le putem stăpâni, oricât am vrea să fim dacă nu în putere, măcar la putere (stăpâni pe noi), nu suntem omnipotenți, nici zeii nu sunt, ci numai Dumnezeu e și doar Dumnezeu ne poate ajuta.

Ile

Către Ile (mail)

6 iunie 2016

Absolut. Am atâtea de spus, de câte ori am fost păzită de Doamne-Doamne. Într-un psalm zice David: ”când nu era duhul în mine, tu, Doamne, ai cunoscut cărările mele”. Toată viața am fost ocrotită. Ai încredere și te roagă. Eu am învățat, de curând, psalmul 50. Când sunt la ”ananghie”, îl spun în gând. Doamne, ajută.

Mami

Către Meme, Luca (mail)

6 iunie 2016

Nu trebuie să ne prefacem că nu-i nimic, ci, dimpotrivă, trebuie să spunem adevărul, oricât e de greu, cu ultimele puteri, ca să ne ajutăm și pe noi, și pe ceilalți. Vor trebui și fizioterapeut, terapeut pentru dislexie/logoped, scaune speciale, pat special/saltea, scaun cu roțile, apărătoare pentru mâini și coate, mergătoare cu roți în față, la sfârșit infirmieră (acasă, nu vreau să aud de spital, refuz complet). Îmi voi face și testamentul (ca să fie clar) și încerc să mă înscriu în programul de studii din Iowa – Statele Unite (pentru donare de lichid cefalorahidian acum și apoi, în final, creier). Tot la toamnă, aș vrea să merg să-mi fac analizele generale, ginecologice, endocrinologice și neurologice. Poate iau și o pensie de boală (penalii și torționarii de treabă au pensii nesimțite, iar de noi restul își bat joc).

Ile

Către Ile (mail)

7 iunie 2016

De acord. Să nu ne prefacem. Dar să nu exagerăm totodată! Mama mea (care era să moară de câteva ori, îi luasem și cărucior și nu putea să meargă mult), duminică ne-a dat o lecție de viață iar. A urcat dealul, pe picioarele ei, la sor-mea acasă. Și a zis: ”dacă am pornit, trebuie să ajung!” Tu gândești așa de mult despre viață, ești atât de rațională precum mama mea. Ca temperament, corectitudine, onestitate, în special cinste semenii foarte mult cu ea. Nu a fost o credincioasă practicantă! Dar spune mereu că ”totul

vine de la Dumnezeu și Dumnezeu să ajute toată omenirea.”
Doamne, ajuta!

Mami

Către Meme, Luca (mail)

7 iunie 2016

Bravo ei! Pe mamaie am urmat-o deja la dansul nebun, dionisiac cu dezastrele din noi și de peste tot (e mare dansatoare, și la propriu, și la figurat). Aș vrea să semăn cu ea și la credința în Dumnezeu. La 92 de ani, deși cu greu mai nimerește patul, buda și mai recunoaște pe cineva/ceva și nu a fost niciodată bisericoasă, în mod bizar, își aduce aminte de Dumnezeu și vorbește de Dumnezeu.

Altminteri încercăm amândouă să ascultăm vocea Rațiunii. Așa e, mie să nu-mi spuneți niciodată (și altuia bolnav cu o afecțiune incurabilă, în măsura în care e cât de cât rațional, că știți că eu ascult deopotrivă vocea pasiunii și a rațiunii): ”nu e nimic, te faci bine, e bine, ești bine, fii optimist, fii pozitiv, fii tare”. Pentru mine, Promy și Sorin e deplasat în aceste contexte, iar eu am chiar fobie (ca de cuvintele ”pace” și ”viitor”). Îmi vine să arunc tot în aer și nu mai suport.

Nu ne puteți acuza pe mine sau pe Promy că nu suntem luptători, că nu am luptat (și nu mai luptăm) pentru viață, sacrificându-ne-o pe a noastră. Dar viața și supraviețuirea nu sunt totuna. Eu vreau viață, nu supraviețuire pentru toți și eu, când cineva e în agonie și nu are nicio șansă, mă rog să-l ia Dumnezeu și mor și eu cu el.

Nu trebuie să condamnăm pe nimeni că nu se luptă suficient cu boala / traumele / sistemul, cu atât mai mult unii

care nu s-au izbit încă de Zidurile sistemului / bolilor / traumelor și nu știu câtă durere e în asta. Nu trebuie să condamnăm pe nimeni că se sinucide sau nu mai poate continua. Uneori e mai bine să îți dai demisia în semn de protest, din motive de conștiință și să accepți sfârșitul (e valabil pentru toate). Nu sunt și așa prea multe condamnări absurde?

De fapt, de multe ori avem o dublă măsură: când vrem/căutăm să ne sinucidem noi înșine (ne gândim să sau încercăm să) e întotdeauna perfect justificat, când se sinucide altcineva (îndeosebi cineva la care ținem) e o prostie (la fel procedează și Promy, vedeți doar ce subiectivi suntem). Eu conștientizez dubla măsură și-mi cer scuze dacă am condamnat pe cineva fără rost, chiar dacă și eu mă străduiesc de regulă să-i opresc pe alții să se sinucidă.

Pe mine vă rog anticipat să mă iertați orice aș face. S-ar putea, pur și simplu, să nu mai fiu conștientă. Și s-a mai întâmplat asta. Și să nu mă judecați, vă rog, cu atât mai mult că știți, de fapt, cât am luptat și mai lupt și acum pentru viață. Că tot ascultam Nirvana pe drum spre Brașov, spre Cris (am fost azi), iar Kurt Cobain s-a sinucis la 27 de ani, *"All Apologies"*: *"What else should I be? All apologies. What else should I write? I don't have the right. What else should I say? Everyone is gay"*. Am pretenții că voi puteți înțelege mai mult și nu vreau să-mi ziceți altceva decât *"Doamne, ajută"* și *"ești un hobbit"* și atunci voi trăi și voi muri fericită.

Pe drumul de întoarcere, venind de la Brașov, de la Cris (am mers într-un local dedicat copiilor... fără mâncare și jucării pentru copii, ne-am ocupat mai mult cu bebelușii, nu prea am apucat să stăm de vorbă, dar, în sfârșit, după ce i-am văzut înainte pe ai lui Vlad, azi pe ai lui Cris, am și eu în sfârșit poze cu bebeluși drăgălași de pus pe Facebook, *yeah*,

nu doar cu orori din Siria), am ascultat obsesiv ”Capriciu italian” de Ceaikovski.

Îi plăcea mult lui Tete. La un moment dat, am simțit din nou că zbor în abisuri, dezastre și potopuri, Dumnezeu e cu mine, mi-am recâștigat demnitatea (fie și un gunoi, Zombie, animal, legumă putrezită și mutantă ca mine are o fărâmă de lumină/foc sacru în ea, Tete respecta și iubea fiecare ființă, inclusiv omizile, meduzele, gândacii, urechelnițele și păianjenii de care eu am fobie și se împrietenea cu toate ființele Domnului).

Atunci am simțit că Tete și Vlad sunt, la rândul lor, cu mine și sunt protejată (zeii / sistemele / bolile / traumele mă pot distruge și ucide, dar nu și învinge). Apoi, m-am bucurat că am regăsit titanul (Prometeu) în mine, îi place și lui în mine, și mie în Titan. Și eram copleșită de fericire că m-am întors acasă în Titan și că mă simt acasă în Titan. Și Promy. Vă trimit mireasma năucitoare a teilor din Titan (pe care o simt până și cu rinita mea pururi acută), limbuța aspră a lui Pesi și o îmbrățișare titanică să vă faceți praf de stele.

Ile

Către Ile (mail)

7 iunie 2016

Doamne, ajută! Noapte bună.

P.S. Te iubesc, iar atunci când iubești greșești. Iartă-mă!

Mami

Către Meme, Luca (mail)

8 iunie 2016

Din nou despre dietă: pentru boala Huntington trebuie dietă hipercalorică (alimente bogate în calorii), dar în forme moi/pasate/cremoase (mai ales când boala e mai avansată). Eu mănânc și acum moale, pasat că nu pot altfel (nu pot să înghit din cauza rinitei). Cred că cel mai bine am procedat eu cu o săptămână înainte și după greva foamei, când am recurs la un regim alimentar special: porții foarte mici de legume și fructe fierte, pasate, luate separat (nu combinat), un pic câte un pic. E sănătoasă și combinația legume + cereale + ouă + pește/pui (însă într-o fază mai evoluată a bolii trebuie alimente ușor de înghițit).

Dieta cu lactate poate avea o influență negativă la boala Huntington, accelerând debutul, spun unii, cu toate că nu se poate trage încă o concluzie fermă (poate exista, pur și simplu, o nevoie mai mare de consum de lactate la începutul bolii, zic alții). Mie lactatele îmi fac rău la ficat, stomac, alergie și circulație oricum, deci, trebuie să le reduc, eventual chiar să le elimin.

Legat de ouă, eu sunt înnebunită după ele și la ele mi-ar fi greu să renunț, dar n-am observat să se zică ceva rău de ouă. De fiecare dată când mi-a fost foarte rău/greață, am recurs la ouă (și acum am grețuri tot timpul, foarte puternice de la rinită... și apoi de la politică și ororile ei). Când eram însărcinată, am supraviețuit cu 3 ouă pe zi 9 luni două persoane, Luca și cu mine. Văd că m-am descurcat (ouăle cică au colesterolul bun, HDL, nu pe ăla rău, LDL). Și poate o să găsesc și eu într-o zi în ouă îngeri cum s-a întâmplat cu femeia aia din povestirea "Zburătoare de consum" a Anei Blandiana care, din rațiuni de supraviețuire pe vremea

comunismului, a dat la ouat unei cloști niște ouă și i-au ieșit din ele îngerii.

Deci, foarte important, unde putem găsi calorii sănătoase (că noi avem nevoie de mai multe, nu mai puține): ulei de măsline, ulei de cocos, pește (ton cred că e OK, ce consum eu deja), cereale integrale, semințe, nuci, ciocolată amăruie, fructe uscate, avocado, ouă, cartofi, soia/tofu (tofu e preferatul meu, voi înlocui poate lactatele complet cu tofu, îmi place chiar mai mult decât cașcavalul), orez, mazăre, fasole, năut (pe ultimele încearcă să le aducă fără succesuri și ONU la refugiați/oamenii sub blocadă din Siria) etc. Vă rog să mai căutați și voi alimente consistente și dietetice.

Cea mai recomandată e dieta mediteraneană, cu legume, fructe, cereale integrale și pește (fără lactate!). Și fără gluten, după unii. Ce am luat eu e de calitate, dar are gluten. Foarte greu de evitat glutenul la modul absolut, e cam în toate felurile de mâncare și băuturi (chiar la bere). Îndeosebi la pâine, cereale, paste. Și beneficiile dietei fără gluten (la modă acum) sunt controversate. Studiile medicale nu au demonstrat eficiența consumului fără gluten. Circa o treime dintre occidentali mănâncă alimente fără gluten, dar nu știu ce e glutenul și unde se găsește dominant. Doctorii în nutriție, guru și vizionare, vedete ca Lady Gaga și Miley Cyrus au recomandat dieta fără gluten și au adoptat și ele regim ”*gluten-free*”.

Eu, de vreo săptămână, mi-am făcut o nouă obsesie (singura mea obsesie frumoasă era Promy) și am noi coșmaruri: cu gluten sau fără gluten? Repet în continuu: cu gluten sau fără gluten? Mai caut, dar, în ultimă instanță, mă iau după dr. Lady Gaga. Glumesc, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur. O, Doamne, oare glutenul o fi mai toxic decât țigările mentolate și parfumul Chanel no. 5 pe care UE

le-a identificat ca cele mai nocive lucruri din Europa? De ce nu investighează UE și glutenul?

Mă trezesc iar noaptea la trei, deranjându-l și pe Promy, acoperită de o transpirație rece ca gheața, tremurând. Mă strâng la Promy în brațe și repet: ”cu gluten sau fără gluten, cu gluten sau fără gluten, cu gluten sau fără gluten?” Promy încearcă să râdă, însă îi iese zâmbetul ăla forțat, despicat cu pironul/bombele-butoi și cusut de trupele Berkut cu sula de cizmărie. Alteori, râde din tot sufletul, gălăgios, nestăvilit: ”Cu gluten sau fără gluten? *This is the question*. Aceasta e întrebarea.” Și-mi spune că mă iubește și dacă îl întreb obsesiv de gluten. Iar eu îi răspund că îl iubesc și dacă nu îmi răspunde la întrebarea cu glutenul. La un moment dat, exasperat, exclamă: nu ți-a spus deja dr. Lady Gaga? De ce nu o ascuți pe dr. Lady Gaga?

Ile

Către Ile (mail)

8 iunie 2016

Mulțumesc că ne ajuți și pe noi. Ești devotată, te știe toată familia mea și te iubesc. Te iubesc și eu și am încredere în tine și nu vreau să te tulbur. Știu că trebuie să zic mereu ”Doamne, ajută!” Dar vreau, cât pot, să te ajut și material. Nu fă economii! Spune-mi doar, că eu dau mai mult altora decât ție! Cât pot, vreau să fac ceva pentru tine.

Am o colegă care are o soră cu probleme. Am auzit-o când vorbea despre pâine fără gluten. O să întreb despre aceste produse.

Problema cu somnul nu este numai a ta. Mulți sunt, inclusiv eu. Eu adorm, dacă reușesc, numai cu rugăciuni și

cu ceva la ochi. Spun de câte ori pot ”Tatăl Nostru”, ”Crezul” și mai de curând Psalmul 50. Repet mereu până reușesc să mă concentrez și să ațipesc.

Tu ești așa cum te știu. În primul rând o fată bună și inteligentă (ca Tete și ca mine), ambițioasă (ca mine), cinstită și corectă (ca Tete , dar mai mult ca mine). Și multe lucruri bune am de spus. Dacă nu aflai de boala asta, cred că găseai altceva.

Mami

Către Luca (mesaj Facebook)

12 iunie 2016

Ieri a fost ziua lui Vlad, 11 iunie. Ar fi împlinit 39 de ani. În mod bizar, am primit o înștiințare pe Facebook: *today birthdays – Vlad & Paul. ”Happy birthday!”*

Mami

Către Meme, Promy, Luca (mail)

13 iunie 2016

Vă bag compasul în cur, pironul în piept, vă ard, vă electrocutez, vă jupoi, vă mănânc coaietele și vă arunc coada la ghenă (altfel de gunoi, să experimentați și altfel de gunoi) tuturor, inclusiv bebelușilor din Siria. Resping crucea mea și a celorlalți. Cine o vrea să o/le ia. Eu nu. Nu mai vreau nimic. Absolut nimic. M-am săturat. Nu mai pot, nu mai suport. Vă mulțumesc pentru înțelegere.

Ile

Către Meme, Luca, Promy (mail)

15 iunie 2016

Îmi pare rău, starea mea de respingere și angoasă (că mă mănâncă și chiloții tăi, Promy și voi toți) e de la boli (rinită, Huntington, sindrom premenstrual etc.), traume și frustrările mai mult sau mai puțin recente. Am rămas blocată în coșmaruri (era bine dacă erai tu coșmarul, Promy, era bine în Titan, în Titanul Prometeu, doar că acum te resping și pe tine), am o senzație permanentă de ”nu mai pot și nu mai suport”, deși eu nu sunt genul de persoană care să abandoneze, însă nu e vina mea.

Mă chinuiesc ore la rând să cobor din pat, să mă îmbrac (am purtat aceleași tricouri și aceiași blugi/pantaloni scurți/colanți, până și așa e foarte dificil să îi pun), să mă târăsc la budă, să deschid și să închid calculatorul (să caut pe Goagăl, să citesc un mail sau să accesez un fișier, asta e și mai greu, de multe ori nu reușesc, oricât îmi impun), nu-mi aduc aminte de lucruri de rutină și nu am recunoscut nici Calea Victoriei. Sincer, nu vreau să plec nicăieri, nu cred că nimeresc nici buda (ce Calea Victoriei?), dar conștiința îmi spune să mă duc la Sorin (pe care îl tot văd agonizând, la spital).

De la voi așteptam înțelegere și să mă lăsați în pace. Mă supărați că nu înțelegeți și nu mă lăsați în pace. Și nu vreau să mai aud condamnări absurde la adresa mea ori a altcuiva, cu excepția criticilor față de sistem. Să mă scuzați dacă o fac eu și iese zeul din mine când interacționez cu voi, e din cauza bolilor și traumelor.

Deși în acest moment nu vreau nimic, cred că ar trebui totuși să mă înscriu la studiul american pentru donare de lichid cefalorahidian, apoi să semnez cu ei contractul pentru

donare de organe (creier, mai exact, post-mortem), poate vii și tu, Luca (poate și în Egipt... să vizităm și să protestăm pentru libertate și drepturi și acolo, că ai zis, Luca, că vrei să mergi în Egipt). Ar trebui să fac și testament și să-mi iau o pensie de boală. În România, nu în Marea Britanie, unde lucrează acum multe rude și prieteni... unii transferați din Italia și Spania. Eu nu pot să concep altceva în afară de România (și Olimp, Promy).

Și pentru Luca e mai bine în România și România are nevoie de el. Nu i-a lipsit nimic aici. Dacă mergea în alte țări de mic ar fi fost alte șocuri și alte traume. Mai bine să crească într-un mediu stabil, uniform până la facultate măcar. La facultate să se ducă unde vrea, dar ar fi bine să se întoarcă după aceea în România. Eu vreau să mor în patul meu, aici, ca Vlad (sau, în cel mai nefericit caz, în Olimp, cu Promy). Mulțumesc pentru înțelegere!

Ile

Către Ile (mail)

15 iunie 2016

Te ascult cu toată dragostea de mamă care supără pe copilul ei. Iart-o! E bine că te gândești la Egiptul însoțit și cu multe curiozități. Doamne, ajută-ne!

Mami

Către Meme, Luca, Promy (mail)

15 iunie 2016

Îți mulțumesc pentru înțelegere, Meme! Dacă și tu vrei, Luca (din clasa a doua-a treia ai devenit independent și n-ai mai fost dispus să vii cu noi), voi face un efort titanic să vizităm într-o zi și să și protestăm în Egipt. Știți că mi-e greu să mă duc și la budă, să mă îmbrac, să scriu, să citesc și să vorbesc. Dar sper să merite efortul. Tu, Luca, mi-ai spus că îți dorești o călătorie în Egipt (unde n-am fost niciunul dintre noi).

Și nu ți-ar strica, Luca, să mergem apoi împreună în Statele Unite la studiul despre care am vorbit și unde am zis că o să mă înscriu și pentru donare de organe (mă refer la creier – post-mortem): mă ajuți și pe mine pe drum cu formularele (probabil foarte multe!) și vom vizita și ceva din Statele Unite. Și pentru asta voi face un efort titanic, chiar dacă simt că nu pot, sper să nu mă lase conștiința, doar trebuie să donez fie și un ultim scuipat. ☺

Sincer, pe mine, deocamdată, mă deranjează mai mult rinita decât simptomele de Huntington. ”Răceala” asta mereu acută, însoțită de o stare depresivă, de respingere și angoasă, cu senzații de amețeală, leșin și febră, sufocare, arsuri, dureri și inflamații la nas, gură, gât, cap, dificultăți de a mesteca și înghiți, de a gândi și vorbi, fie și minimal. Nu mai știu și nu mai pot spune numele sau numărul de telefon, stau și zac, oricâte eforturi aș face (dar nu contează ce nume avem, nici ce legume, animale, gunoaie și dușmanii poporului suntem, ci să ne dea $2+2=4$).

Știți ce ispravă am făcut, în stilul unic și inegalabil, autentic și original, Madame Dezastru? În disperarea de a improviza un dispozitiv pentru spălături nazale cu apă și sare, mi-am băgat în nas irigatorul (rezultat – apocalipsuri

fără succesuri). Asta după ce Luca s-a scobit în urechi cu el când era mic. Așadar, Luca, te-am depășit. Irigațiile nazale le las pentru altădată, mă rezum la picături/spray, creme și produse naturiste. Să mă duc la un orelist mai întâi.

Promy, tu mi-ai propus bețișorul tău în compensație și cred că o să accept, e o idee mult mai inspirată, ai dreptate, dragul meu. Am avut și o idee mai bună, aplicată cu succesuri la tine, Promy (după aceea tu la mine): supozitorul cu ulei de cocs și masajul cu ulei de cocos. Foarte senzual... Uau, am testat uleiul de cocos și pe bubițele pisicuței și nepoțelei noastre, guru Guru (a mers, are efect cicatrizant), apoi tu, Promy, m-ai rugat să te ung și pe tine.

Ah, și mă paralizează aproape complet și circulația (sindromul Raynaud pe care-l am de la 14-15 ani și un început de artrită... cum era cântecul celor de la Taxi cu începutul de chelie și începutul de prostatită că altfel, după 40 de ani, dacă nu te doare nimic, ești mort?). Nu doar durerile, dar de-abia tastez o literă la laptop (nu mai zic de SMS), de-abia îndoi mâinile, picioarele și genunchii, de-abia duc un kil într-o sacoșă (de regulă, pun ce am cumpărat în rucsac sau țin sacoșa pe umăr).

Însă avantajul e că sunt prea înțepenită să-mi îndoi genunchii, vorba lui Promy (cu excepția rugăciunii). Un gest de demnitate, logic, nu? Și că detectez orice schimbare de presiune (de la problemele de circulație, hipotiroidie/mixedem și rinita mea la diferențele de temperatură) și prezic ploaia mai precis ca la buletinul meteo. Mai bine să ghicești ploaia decât potopul. Promy, ești de acord?

Atenție, pentru tensiune există un remediu foarte simplu și eficient: limitarea sării. La mine chiar funcționează (cu excepția perioadelor când mă confrunt cu noi șocuri ori sunt prea obosită și stresată). Eu nu mai pun sare decât când

gătesc (că e sarea în bucate, altminteri nu-i bun), altfel nu, și evit și alimentele sărate. Stomacul și ficatul meu (care sunt extrem de inteligente și sensibile să sufere pentru titani și univers) sunt în același timp suficient de inteligente și sensibile să respingă sarea, grăsimile, zahărul, prăjelile și tot ce e cu acid.

Bravo lor! Încercați să reduceți sarea, așa e sănătos și dă rezultate și la hipertensiune. Peste 50% dintre români au hipertensiune. Să ne mai întrebăm de ce? Hm, mă opresc aici cu predica de Nana, cum ne ținea mătușă-mea în copilărie, că am obosit deja teribil, Meme fugе la bucătărie, iar Promy și Luca o să-mi închidă mailurile și nu o să le mai citească niciodată, orice le-aș trimite.

Ile

Către Meme, Luca (mail)

16 iunie 2016

Să nu minimalizăm. Boala dansului e totuși una dintre cele mai grave boli degenerative, cu cele mai distructive manifestări, care apare devreme (și în copilărie câteodată), se moștenește (la cancer și Alzheimer probabilitatea de transmitere nu e chiar așa mare, deși contează și aici gena), e o boală rară, mai puțin cunoscută și mai puțin tratabilă (comparativ cu cancerul care se știe mai bine și se poate trata și vindeca dacă nu e stadiu terminal și până și atunci se poate apela la radio sau chemo cum am procedat cu pisi, Ruțica, de pildă). Se pare că Dumnezeu ne dă nouă una dintre cele mai grele cruci (ba chiar și pe ale altora de dus). Să-i mulțumim atunci, să o luăm ca pe o provocare, o încercare, o purificare și un test de solidaritate, să spunem adevărul (cât mai

apucăm, cât e de greu) și să luptăm pentru conștientizare.
Doamne, ajută!

Ile

Către Ile (mail)

17 iunie 2016

Sunt multe necunoscute. Tainele pe care numai Dumnezeu le are sub acoperământul său. Și, prin aleșii Lui, descoperă lumea misterul. Tainele. Cum zice și în psalmul 50: ”cele ascunse și necunoscute ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie, Doamne”. Doamne, ajută!

Mami

Către Meme, Luca (mail)

17 iunie 2016

Știți, azi-noapte m-am trezit la două, din cauza rinitei. L-am deranjat și pe Promy care altfel ar fi dormit, cu tot cu coșmaruri (noi doi fără coșmaruri ne-am pierde identitatea). Cu chiu cu vai, am reușit să mai ațipesc 3 ore... cu ajutorul Stilnox. E slab, își face efectul greu și nu pentru mai mult de 3-4 ore, uneori deloc, dar nu are efecte secundare, așa că eu rămân la el, îl iau deja de 3 ani (ce am mai încercat are parcă numai efecte secundare și niciun efect de adormi).

La fel, Flixonase și crema Hay Max au un oarecare efect de ameliorare a simptomele de rinită, ceea ce contează (pot respira, înghiți, mesteca și simți mirosul mai bine... uau, incredibil, am simțit și miros de ceapă și de tei, ceva cu totul nou pentru mine), apoi reduc întrucâtva și inflamația, durerea

și arsura, însă nu vindecă rinita și nu dispar senzația aia de leșin, starea depresivă și de respingere, amețeala ori angoasele. La toamnă, o să merg la ORL, să vedem ce zice. Cu neurologul: mai dificil de găsit, dar nu imposibil, căutăm. E ca aia cu duhovnicul, cum spui tu, Meme. Doamne, ajută!

Ile

Către Ile (mail)

17 iunie 2016

Doctorul, duhovnicul, societatea = mediul care ne este aproape (sau în care suntem sortiți să trăim!!!), greu de găsit ceea ce avem noi nevoie / sau ce vrem. Dar trebuie încercat, respins ce nu se potrivește (ne face rău) și admis ceea ce ne face bine. Doamne, ajută!

Mami

Către Meme, Luca, Promy (mail)

17 iunie 2016

Trist, a fost împușcată Jo Cox, activistă și politician laburist, prietenă a Siriei și a pământului, un suflet și o minte de titan... cu o nebunie frumoasă, de a dăruii focul sacru. Împușcată de un radical cu probleme psihice. Și mai zic de noi că suntem nebuni! Să ne-o luăm ca pe un titlu de glorie, să ne păstrăm nebunia frumoasă și să dăruim focul sacru și mai departe, în memoria ei!

Îmi pare așa rău, azi plâng pentru ea, țineam la ea, am urmărit-o și apreciat-o de mult. Parcă tot ce e bun și frumos în Europa trebuie să dispară așa de repede. Dar ea a trăit o

viață (fie și scurtă) ascultând de principii și conștiința ei. Să-i urmăm nebunia frumoasă. Focul sacru nu se stinge nici în potop, împușcături sau lagăre de exterminare și, în memoria ei, îl vom duce mai departe.

Rugați-vă pentru ea și aprindeți-i o lumânare, vă rog! E unul dintre pușinii politicieni pe care-i respect ca pe Coposu. Și pentru care am plâns.

Ile

Către Ile (mail)

17 iunie 2016

De acord cu tine. Dumnezeu să-i odihnească pe toți cei buni care au avut principii sănătoase. Doamne, ajută!

Mami

Către Ile (mail)

17 iunie 2016

Dumnezeu s-o odihnească! Are nevoie de odihnă, săraca (mai avea și copii mici acasă... pe care nu prea apuca să-i vadă probabil). Ea e un titan pe care-l recunosc. Sau mai bine zis o titanidă. Focul sacru aprins de ea (încă) arde. Fie ca lumina lui să ne pătrundă în suflet și să nu o stingă nici potopul!

Promy

Către Meme, Luca, Promy (mail)

20 iunie 2016

Sâmbătă am vorbit cu Claudia, mama unei fete contaminate de boala dansului, mare dansatoare cu dezastrele și ea (și fata ei). I-am povestit de Tete, l-am lăudat, l-am dat exemplu, i-am zis de simptomele mele pe care le am dintotdeauna (unele accentuate acum), de intenția mea de a participa la studii și de a dona organe (e interesată și ea), apoi ea mi-a spus de fetița ei. La ea scorul CAG e mare, 66, așa că s-a manifestat în adolescență. Aproape de la început n-a mai putut gândi, vorbi și merge și, totodată, a apelat la tub de hrănire. După ce a luat Tetmodis (tetrabenazină) împreună cu o combinație specială de medicamente, a reînceput să gândească, să meargă și să vorbească. Nu mai folosește nici tub de hrănire și mănâncă normal... cu gluten 😊

Mi-am notat și eu medicamentele și i-am recomandat și ce iau eu naturist: gheara-mâței (uncaria tomentosa, testat medical la bolnavii de cancer și demonstrat cu un oarecare efect de reparare ADN), suc de rodie (cu cei mai mulți antioxidanți, recomandat pentru aproape toate bolile), ulei de cocos (cu ajutorul căruia unii bolnavi de Alzheimer au reușit să amelioreze simptomele), apoi sirop de arțar și ceai de urzică (cu multe minerale, energizant, anti-anemie, pe care le-am folosit cu succesuri fără apocalipsuri și când am făcut greva foamei din solidaritate cu sirienii). Și, sistematic, Ca-Mg-Zn.

Interesant, apropo de antioxidanți, vitamine și radicali liberi, după numeroase studii recente foarte serioase, mai nou s-a schimbat paradigma: radicalii liberi nu mai sunt considerați nocivi pentru organism (au rolul lor în transmiterea mesajelor între celule și chiar în protecția

organismului), iar vitaminele nu mai sunt recomandate pentru lupta cu radicalii liberi. În confruntarea cu radicalii liberi, vitaminele își modifică structura, pierd un electron, capătă forma unui radical liber și ajung să prezinte potențial cancerigen. Deci decât, potrivit noii paradigme, e preferabil să eviți utilizarea (multi)vitaminelor, nu și a siropurilor, ceaiurilor, sucurilor naturale, fructelor și legumelor crude (cinci fructe și / sau legume crude pe zi), renunțând în același timp la excesul de sare, zahăr și grăsimi.

Ile

Către Ile (mail)

24 iunie 2016

Mă bucur pentru fată că e mai bine și cred în ceea ce fac unii oameni: să se ROAGE, să aibă credință, RĂBDARE, nădejde, iubire, să uite răul și să ierte. Mulți reușesc și se întâmplă multe miracole. Voi fi alături de tine și nu mă evita. Te ajut cu toată dragostea. DOAMNE, AJUTĂ-NE! Te iubesc,

Mami.

Către Ile (mail)

30 iunie 2016

Aș vrea să te înțeleg așa cum dorești tu , fără să vorbim, fără să-ți scriu, fără să te deranjez. VREAU SĂ TE AJUT! Totuși, trebuie să rezolvăm ”anumite” lucruri și e nevoie de comunicare. Eu te înțeleg ca o mamă care te iubește și vreau și să te ajut. Din păcate, mă respingi mereu.

Aștept de la tine să-mi ceri și îmi doresc să te ajut. Crezi că ar fi binevenit un consult în afară, la clinici de specialitate? Iartă-mă dacă te tulbur și nu-ți place ce-ți propun! Doamne, ajută-ne pe noi, păcătoșii!

Mami

Către Meme (mail)

30 iunie 2016

Nu, mulțumesc, nu am reușit să-mi fac aici analize obișnuite de ani de zile, nu mă interesează în altă parte. O să încerc să fac ce pot aici. Du-te și tu la doctor (generalist și specialiști). Nu vreau decât să mă lăsați în pace. Ai fost singura persoană cu care am vorbit, oricum, pe lângă Luca și Promy. Dar lasă-mă. Mă ajuți dacă mă lași.

Ile

Către Meme (mail)

23 iulie 2016

Fix în ziua în care m-am dus să-l înscriu pe Luca la liceu, joi, cu o săptămână înainte de plecarea în Siria/Alep, m-a pălit o altă veste ca un potop de bombe-butoi. Luca mi-a spus foarte emoționat că e îndrăgostit. Foarte bine, m-am bucurat, chiar dacă m-am gândit eu că o să sufere mult (ca mine). Apoi a precizat: s-a îndrăgostit... de un băiat, Adi. E bisexual.

A continuat greu, înecându-se, cu glas sugrumat, și roind de transpirație (și eu, poate e doar căldura): și-a dat seama de la 12 ani (cu trei ani în urmă), dar acum are un prieten. L-am

îmbrățișat, am plâns și i-am spus că sunt alături, nu am nimic împotriva, poate avea încredere în mine, nu e niciun păcat, nici boală, nimic de care să se ferească, în ziua de azi e chiar legal... în Europa măcar. Știa, a găsit și țări în care se pot căsători. Și adopta copii dacă vor. A vorbit cu unele colege de care era apropiat și care sunt deschise la minte. Mă bucur că acestea au înțeles.

În ziua următoare, vineri, am fost încă în stare de șoc de la veste, dar și îngrozită și parcă neputincioasă în fața apropiatei plecări la Alep. Ca să mă încurajez, m-am străduit să plonjez cu gândul în piscina lui Ismail Abdalrahman din Alep, fotograful și activistul-media care dezvăluie ororile regimului sirian și participă la operațiuni de salvare împreună cu echipele ”*White Helmets*”, fără să uite de o baie în bazin până și pe timp de război. Vroiam să mă dizolv complet în undele cenușii-roșiatice (cenușii de praf și roșii de sânge, căci Alepul, odinioară ”halab” – alb, e azi alb ca sângele și cenușa). Nu-mi prea iese, recunosc.

În seara de vineri, pe la șase-șapte, m-am dus la Billa (urăsc shoppingul, nu aveam chef de nimic, însă aveam nevoie de cumpărături). Uau, probabil ultimele. Ochii îmi erau cleioși și împăienjeniți, nu distingeam prețurile și produsele, mă mă clătinam, mâinile îmi tremurau, îmi scăpau ardeii și salata verde din mână, laptele părea blocat în sertar, nu reușeam să-l dezlipesc, iar când trăgeam mai tare de el, cădeau toate, la ouă nici nu m-am mai dus, mi-era teamă să nu zboare toate de parcă ar fi avut îngeri în ele ca-n povestea Anei Blandiana. Dar, când am pus pungile de gunoi în cărucior (la ce mi-or mai trebui?), brusc, m-am înduioșat și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am simțit ca o flacăără, în tot corpul și în suflet, solidaritatea cu Luca.

Nu vreau să sufere și el ca alții și ca mine, să fie și el respins, condamnat și / sau neînțeles. Deși sunt conștientă, ca

mamă, că nu-l pot feri și nici nu e cazul, trebuie să-și ducă și el crucea și să se confrunte cu toate, cu potopurile, apoca...lipsurile și holocausturile lui.

Un pic mai târziu, Promy l-a adus pe Her să-i dea un sărut gay salvator (ca atunci când l-a eliberat din diverse Tartaruri și Elbrusuri), să-mi amintesc cum era și să mă (re)obișnuiesc. Apoi, mi-am luat la revedere și am plâns în brațe la Promy. A plâns și el, zguduit. Astfel, am topit Zidurile în lacrimi, iar genele noastre nu s-au mai zbatut în piatră, ci au tremurat umede, îngemănându-se unele cu altele. obrazul lui ud s-a lipit de al meu, iar buzele lui fierbinți, nesățioase m-au sărutat gay salvator, desigur (sunt un Don Quijote castrat și fără vise și un bulangiu nenorocit din liceu, de când l-am criticat pe Gigi Becali (așa zice el despre oricine care îl critică), deci decât e gay, logic, nu?). (Nu) știu de ce, am fost convinsă că e ultimul.

I-am suflat bretonul negru, lucios, lung până la bărbie, asimetric, filat și îndreptat cu placa și l-am ciufulit la început ușor ezitant. De această dată însă nu s-a supărat că i-am stricat coafura (își mai aranjează părul cu placa doar o dată pe lună): în ochii negri, migdalați, umbriți de gene lungi, arcuite i s-a aprins strălucirea melancolică și sfâșietoare, dureros de vie a stelelor ce se sting. Am tânjit să-l simt aproape, să-i sorb secrețiile, saliva, sperma, sudoarea, să-i ascult respirația și bătăile inimii, fie și slabe, neregulate, cu întreruperi neliniștitoare.

Măinile lui transpirate, albe ca marmura, cu vinișoare albăstrie și degete lungi de pianist, mi le-au strâns cu disperare pe ale mele, aproape zdrobindu-le. Buzele lui fierbinți și șuvițele lui ciufulite mi-au sărutat sânii și cicatricile sacre de la piept și de la ficat (semnele binecuvântate ale sacrificiului pe care le am și eu, căci am împărtășit durerea lui), electrizându-mă cu atingerea lor. I-

am mângâiat, la rîndul meu, pierdută, spatele (încă) destul de musculos și fundul cu fesele tari, iar după aceea i-am sărutat cicatricile de la piept (urma pironului) și de la ficat (semnul lăsat de ciocul nesățios al bestiei de vultur care i-a devorat ficatul). Apoi am plonjat amândoi în piscina din Alep, abandonându-ne în undele cenușii-roșiatice și în potopul de bombe-butoi.

Ile

Către Luca (mail)

25 iulie 2016

Salut,

Ți-am trimis linkul cărții ”Ne arde de schimbare” (cât e făcut până acum, în caz că se întâmplă ceva). Uite și linkul filmului ”Total Eclipse” (povestea de dragoste dintre poezii Rimbaud și Verlaine). Și linkul unui articol despre o poveste de dragoste (LGBT) din România și despre lupta cu sistemul de aici (m-a înduioșat, sper să-ți placă). Este vorba de cineva gay care a contribuit la legalizarea practicilor LGBT în România și care ar putea face să fie recunoscută căsătoria gay. Dar de ce să nu participi și tu la asta, să-ți aperi drepturile?

M-am uitat cu Promy la filmul ”Total Eclipse” în weekend, deși nu prea aveam chef, nu mă pot concentra și sunt foarte stresată, obo...shit și exhausti...pated (nu pot dormi). Filmul ăsta l-am văzut cu Tete prima oară când eram de vârsta ta (Tete era open-minded, tolerant și foarte uman). Verlaine a fost condamnat la închisoare pentru practici homosexuale. La fel și Oscar Wilde. Iar Ceaikovski și Alan Turing (cel care a inventat computerul și a descifrat codul

”Enigma” al naziștilor, scurtând războiul și salvând milioane de vieți) s-au sinucis din cauza neînțelegerii și respingerii societății față de gay.

Nu vreau să trăiești în frică, neînțelegere/comunicare imposibilă, abandon și excludere ca mine, Promy și nenumărați alții.Asta nu e viață. Nu e nimic de ascuns, dimpotrivă, trebuie să fim mândri și demni (să ne îndoim genunchii doar în rugăciune) și oricum nu avem unde fugi (de noi înșine și de Dumnezeu nu putem fugi).

Nu trebuie să fim condamnați absurd, să inventăm păcate, acte de terorism și trădare. Nu trebuie să ne cerem scuze decât pentru fapte rele, nu și pentru cele bune ori pentru etnie, religie, rasă, gen, poziție socială ori orientare sexuală. Eu sunt alături de tine și am încredere în tine și în noua generație de titani.Sper să ai și tu (chiar dacă eu nu am și nu o să am niciodată încredere în mine). Sunt mândră de tine și recunoscătoare lui Dumnezeu pentru tot ce am împărtășit cu tine, oricât de dureros. A fost frumos. Te iubesc! Doamne, ajută!

Mami

Către Luca (mail)

29 iulie 2016

Speriată că e ultima discuție cu Meme și că ar trebui să-i spun asta și, oricum, nu e nimic de ascuns (eu am fost întotdeauna de partea adevărului, oricât de dureros, dar, mă rog, poate, de fapt, nu era de bocit, ci de sărbătorit), i-am zis de tine că ești îndrăgostit... de un băiat. Meme nu a fost surprinsă, știa, ți-a descoperit mai demult desenele erotice și ți-a ascultat discuțiile pe net. Ea a crezut că e semn de

homosexualitate și faptul că te-ai vopsit întâi blond, apoi negru, deși mulți băieți heterosexuali se vopsesc.

Fiind foarte bisericoadă și din altă generație, Meme a crezut inițial că e un păcat și că homosexualii sunt încă percepuți și tratați ca paria în societate. Ba chiar susține că am avut și eu o orientare bisexuală (nu, nu e așa, am fost atrasă și m-am îndrăgostit numai de băieți, însă ce contează?). I-am explicat și eu că nu e vorba nici de păcat, nici de boală, nici de vreo moștenire genetică în acest caz. I-am zis că îți sunt alături și că îmi doresc să te lase să-ți urmezi chemarea. Sper să înțeleagă.

Mami

Către Ile (mail)

29 iulie 2016

Mami, eu ți-am zis ție. Nu vroiam să-i spui lui Meme.

Luca

Către Luca (mail)

29 iulie 2016

A fost în contextul în care ți-am zis și nu e nimic de ascuns. Ne e frică, dar trebuie să ne învingem frica.

Mami

Către Meme (mail)

29 iulie 2016

Probabil Luca mi-a spus de orientarea lui sexuală pentru că nu credea că mai are altă șansă, având în vedere plecarea

mea în Siria, la Alep, într-un moment în care granița era complet sigilată, Alep sub blocadă, iar unica stradă de acces, Castello, închisă și bombardată nonstop de regim. Până la urmă, ultimul meu drum în Siria s-a contramandat (nu eu am renunțat, eu m-am luptat cu frica, paralizia și neputința, eram dispusă să merg în orice condiții, fără nicio șansă, dar băiețiiăștia activiști din Alep, aflați acum în Gaziantep – Turcia, care trebuia să mă treacă granița și să mă ducă în Alep, au zis că e absolut imposibil și că nu-și asumă riscuri garantat letale). Însă, așa cum ne preocupă copiii din Siria, trebuie să-l susținem și pe Luca.

Ile

Către Ile (mail)

29 iulie 2016

Încă nu s-a cristalizat orientarea la Luca, încă se formează și, de fapt, nu asta, ci școala e mai importantă. Și ar trebui să fie și pentru tine. Rezultatele la școală ale copiilor trebuie să fie principala preocupare a unei mame. Vă iubesc. Doamne, ajută!

Mami

Către Meme (mail)

29 iulie 2016

Școala e importantă, dar și orientarea sexuală, mai exact, nu atât sexul, cât dragostea. Te rog să-l lași să-și urmeze dragostea, oricare ar fi ea și oricât de dureros pentru el și / sau pentru noi.

Ile

Către Ile (mail)

29 iulie 2016

Vă iubesc. Nu vreau să vă necăjesc și, din cauza mea, să vă știu nefericiți. Nu am principii să le impun altora! Știi foarte bine asta! Și tu ai făcut ceea ce ai vrut. Cel puțin așa cred. Eu am dorit și doresc ca Luca să fie puternic la corp și apoi la minte: minte sănătoasă într-un corp sănătos! Asta am încercat: să mănânce sănătos, mișcare, ceva sport, somn liniștit și suficient. Apoi cred într-un program pentru ”minte” făcută ”cuminte” cu pregătire lecții școală / baza (și nu trebuie lăsat de azi pe mâine!), lectură cât se poate (nu trebuie renunțat la minimul de cultură).

Dacă ai nevoie de ceva, te rog să mă cauți. Încă o dată îți spun că te iubesc! Cred că noi comunicăm: azi-noapte am avut un coșmar, unde a apărut și Tete. Poate mai vorbim. Cu toată dragostea. Doamne, ajută!

Mami

Către Meme (mail)

29 iulie 2016

Și eu te iubesc și te consider prietena cea mai bună. Cred că ești capabilă de înțelegere, chiar dacă știi că e foarte greu (e și pentru mine). Eu am împărtășit totul cu tine, cu Promy și cu Luca, indiferent ce prostii am făcut și cât de dureros a fost. Mai știi? De 1 iunie, ziceam să căutăm copilul din noi, pierdut odată cu visele și speranțele: l-am găsit, e copilul orfan și neajutorat din fiecare. A văzut cineva vreodată un adult? Diferența între copiii (până în 18 ani) și așa-zișii adulți e că sărmanii copii fac prostii mici, în timp ce ”adulții”

fac prostii mari. De aceea, avem nevoie de Dumnezeu, de căință, de un sărut gay salvator, de o limbuță de-a lui Pesi să ne lingem rănilile și de o îmbrățișare titanică (ca a lui Promy și a ta) să ne facem praf de stele.

Cred că orientarea lui Luca e cristalizată de mult (a zis că e conștient de mai bine de trei ani, înclinația e înnăscută, însă realizezi ceva mai târziu). În ce privește enturajul, Luca e atent, face selecție și are prieteni din generația lui. Hm, eu la 16 ani m-am culcat cu bărbați de 40-50, dar nu m-am gândit că au fost pedofili, era de comun acord. Îi condamn doar pe violatori/agresori sexuali de oriunde ar fi (vorba lui Promy, mi s-a părut ciudat când NU a pus cineva mâna pe mine).

Bunică-mea, Mama Coca, m-a învățat că sexul e o porcărie, însă nu se putea abține să nu-și facă apariția la bairame fix în locurile unde se ascundeau îndrăgostiții, sub pretextul că-l caută pe Charlie, cățelul (Luca acum e exasperat că tu-i umbli prin lucruri și-l urmărești, Meme, însă într-o zi o să-și dorească să-l căutăm pe Charlie și nu o să-l mai caute nimeni). Și, ah, știam și de la Nana, mătușă-mea, din predicile ei: ce e corpul uman? E o mizerie. Ce e sufletul? O mizerie și mai mare. Sexul și politica sunt bune numai ca să te îmbolnăvești și să mori. Intelectualii (și copiii studioși ca tine) trebuie să lase politica și sexul și să-și vadă de treabă. Las-o baltă, Madame Dezastru. O să te obișnuiești.

Dacă bolile se moștenesc (și nu e vina nimănui), orientarea sexuală nu e ereditară. Orientarea sexuală e dominant din naștere, dar nu moștenită. Cultura din care provii contează, însă probabil mai puțin decât factorul genetic. În țări cu o cultură anti-gay cum sunt cele musulmane (unde ești condamnat la moarte pentru asta), totuși apar gay (nedeclarați). Nu e păcat, nici boală. Nu trebuie să o reprimi, nu trebuie să chinuim copiii să-și renege identitatea, ci să-și urmeze chemarea.

Nu e vorba în primul rând de sex, ci de dragoste. Nu e păcat să iubești, ci să nu iubești (chiar dacă atunci când iubești suferi prea mult și tu știi cum e asta pentru că iubești la rândul tău). Păcat e să urăști și să fii indiferent. Fără iubire și suferință, viața e goală, pustie, fără sens. Lasă-l pe Luca să iubească pe cine vrea, să fie fericit și să sufere (suferința nu înseamnă nefericire, e valabil și pentru mine). Și lasă-mă pe mine să fiu fericită suferind pentru Promy, titani și ceilalți de pe pământ. Doamne, ajută!

Ile

Către Sorin, Alexandra, Cris (mesaj Facebook)

31 iulie 2016

Salut! Ce faceți? Eu tocmai mi-am ratat ultimul drum în Siria, la Alep, sunt foarte frustrată și supărată din cauza asta (vedeți că am pus pe blog). După ce m-am chinuit nu știu cât să depășesc agonia și moartea lui Vlad (și ale mele), să-mi înving frica, paralizia și neputința și să fac un gest de solidaritate cu cei din Siria, chiar dacă știam că nu am nicio șansă să trec granița, nici să mai circul spre Alep (că era blocadă și toate drumurile închise, bombardate nonstop), băieții activiști care ar fi trebuit să mă însoțească au renunțat chiar ei să mai încercăm.

Ah, mă împăcasem cu moartea, nu și cu un răspuns negativ al lor. Nici maică-mea nu mă înțelege complet, deși m-a ajutat... cu donații (pentru mine, Vlad sau sirieni), nu pot contesta asta. Luca e, de regulă, alături și-i sunt recunoscătoare pentru asta. Maică-mea e preocupată prioritar de școală/matematică (școala lui Luca) și spune să mă implic și eu mai mult în asta. Luca a intrat la un liceu acceptabil cu

o medie acceptabilă (9.33), având în vedere stilul de a învăța (chat/*whatsapp*, jocuri video, teme în paralel la spaniolă, geografie, mate, română și fizică).

Am mai avut un șoc recent: Luca mi-a zis că e îndrăgostit, are un prieten. Ce ziceți? E bisexual. Știa de trei ani, dar îi era greu să-mi spună și s-a gândit s-o facă în momentul în care va avea un prieten. Mi-a mărturisit acum, înainte de plecarea în Siria pentru că a crezut că vorbim pentru ultima oară (și i-am povestit și eu maică-mii din același motiv). Eu n-am nimic împotriva de principiu, am plâns, l-am îmbrățișat, îl susțin, lupt și pentru drepturile lor. Dar e un șoc și pentru mine, oricât de open-minded. Parcă m-a pâlît iar potopul de bombe-butoi.

Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

31 iulie 2016

Dragă Ileana, eu am terminat de 2 săptămâni radioterapia, dar analizele care să arate dacă a reușit sau nu să elimine toate celulele se fac abia la 6 săptămâni, așa că mai stau cu frică până atunci, mai ales că am citit că este bine ca radioterapia să înceapă la un PSA de până în 0,2 (ori la mine cel mai coborât a fost de 0,73, după operație!). Iar, dacă nu ajunge la 0, înseamnă că nu mai poate fi vorba de o vindecare.

Până atunci încerc să mai ies puțin din oraș, săptămâna asta am fost câteva zile la Cheia, unde am urcat pe munte cu copiii verișoarei mele din America și niște prieteni de-ai lor, iar de marți urmează să plec o săptămână la mare – eu voiam ceva relaxant, fără vizitat și lucruri noi, așa că am decis să

merg la Mamaia, în mare parte și din motive nostalgice (acolo mergeam în general în copilărie), iar mama nu a acceptat să vină și ea decât dacă își alege locul de cazare, așa că am ajuns să stăm la un preț care întrece orice am dat vreodată, în locuri mult mai interesante și pentru suprafețe mult mai mari – și Lido di Venezia, și Chamonix... Cred că numai St Moritz și Davos mai au prețuri asemănătoare. Vezi, deci, că și nostalgia are prețul ei.

Așadar, dacă nu se întâmplă nimic rău, voi fi în București abia după 9 august. Hai să ne vedem atunci, oricând puteți voi.

Mă bucur că ești teafără și sper să ne vedem în curând!

Sorin

Către Sorin (mesaj Facebook)

31 iulie 2016

Dragul meu, iartă-mă că te înnebunesc cu toate astea. Știu că nu te preocupă acum prea mult nici identitatea sexuală, nici Siria. Iartă-mă dacă te zăpăcesc cu astea.

Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

31 iulie 2016

O, Ileana, îmi pare tare rău că treci prin toate astea. Eu încerc să stau cât mai departe și să mă feresc de toate lucrurile care îmi fac sau îmi pot face rău... Noi mergem luni

la ștrand. Nouă ne place acolo. Vorbim, oricum or să mai fie multe zile de caniculă.

Alexandra

Către Alexandra (mesaj Facebook)

31 iulie 2016

Eu nu mă feresc și nu mă pot feri, asta e crucea mea (și mi-a dat Dumnezeu să mă doară ficatul titanilor și să mai duc și crucile altora).

Ile

Către Cris (mesaj Facebook)

1 august 2016

La mulți ani! Să fii fericită și iubită!

Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

1 august 2016

Merci, draga mea, Ileana. Curg evenimentele la tine! El să fie fericit. Ai grijă de tine pe cât posibil. Te îmbrățișez cu drag!

Cris

Către Ile (mail)

1 august 2016

Referitor la Luca, lasă-l să învețe. E mai important. Luca este în căutare. După mine, fiind frumos, cred că este provocat. În plus, cred că în fostul cerc de la generală se discută despre aceste probleme. Nu știu dacă l-ai văzut citind cartea "Daneza", o carte despre această problemă în discuție. De altfel, și-a luat cartea când era la tine, înainte de examenele de admitere la liceu. A citit 1/3 din carte, a vorbit și cu mine despre carte puțin, căci eram supărată că nu învață pentru examen. Și cu Ana a discutat despre carte și a aflat că a fost ecranizată. Acum nu-l mai pasionează cartea așa de tare ca la început.

Zilele acestea s-a întâlnit cu colegii: foștii colegi de generală (fete și băieți), precum și noii colegi de liceu. Astăzi, cică s-a întâlnit cu colege de clasă. Mai vorbim.

Te înțeleg că ai fost șocată de ceea ce ai spus. Suntem toți vulnerabili, numai că unii vorbesc cu o sinceritate debordantă (asta ești tu!), iar alții tac.

Te pup și ai grijă de tine. Și de el, căci are nevoie și de familie. Poate reușești să pleci undeva cu el. Vă susțin. Te îmbrățișează mama. Doamne, ajută!

Mami

Către Meme, Luca (mail)

1 august 2016

Eu cred că orientarea e cristalizată deja (e înnăscută, nu moștenită, el singur a zis că a descoperit-o de la doișpe ani) și trebuie să-l lăsăm să o urmeze, nu să și-o reprime.

Orientarea sexuală nu se schimbă. Nu vreau ca Luca să trăiască așa ca mine și nenumărați alții într-o stare de angoasă, paralizie/nepuțință, abandon, neînțelegere, excludere. Vreau ca Luca să fie liber și să-și învingă frica. Eu sunt alături și încă mă mai lupt... cu sistemul, dar în primul rând cu mine. Jihad spiritual. Trebuie să spunem adevărul, nu să ne ascundem, să ne urmăm chemarea, indiferent cât de condamnați am fi, fără să cedăm.

Eu îți sunt recunoscătoare și sunt mândră de tine că încerci măcar să ne înțelegi, pe mine și pe Luca. De Luca sunt mândră că și-a făcut curaj să-mi spună și, în plus, ca să-și urmeze calea. Doamne, ajută!

Uau, din corespondența noastră din ultima vreme se va face o carte ☺.

Ile

Către Ile (mail)

1 august 2016

Prea mult zgomot. Îmi pare rău și nu mai vreau publicitate! Prea mult pentru mine care sunt singură. Mi-ajunge, te rog. Prea multe explicații / idei îi dai lui Luca. Cred că este destul! Trebuie să facem și altceva mai bun, nu să ne gândim la plăcerile trupești!

Mami

Către Meme (mail)

1 august 2016

Nu e vorba numai de plăceri trupești, ci în primul rând de dragoste și de drepturi. Pentru mine este un motiv în plus să-

mi continui lupta cu toate armele (cărți, proteste, Facebook etc.). Sper că înțelegi (încerci măcar).

Ile

Către Ile (mail)

1 august 2016

Luca trebuie să știe că trebuie să învețe până una alta! Să știe și ce se întâmplă cu el și să știe să aleagă. Îți înțeleg preocuparea ta pentru ”dragoste” și mai ales pentru drepturile omului.

Mami

Către Meme (mail)

1 august 2016

Sunt de acord că trebuie să aleagă, însă nu alege și orientarea. Alege doar dacă să o urmeze sau nu și a făcut-o deja. Sunt de acord cu școala, nu mă refeream la asta. TU ai avut parte de plăcere și de dragoste (poate nu de drepturi, la fel ca noi toți, că unii sunt mai egali decât alții). Nu vrei să aibă și el? Vrei ca Luca să cunoască numai frica, rușinea, neputința, disperarea, abandonul și neînțelegerea cu care ne confruntăm noi mereu?

Eu nici nu știam ce e plăcere până nu am făcut dragoste cu Promy: atunci am avut eu primul orgasm (cu Promy, abia la 37 de ani, dacă poți să crezi). Nici nu știam să mă masturbez până la 37 de ani. Când am avut primul orgasm, m-am speriat. Am crezut că mor, nu știam ce e, dar mi-a plăcut cum am murit. Și, de atunci, am vrut să mai mor așa.

Sexul e important, însă mai importante sunt dragostea și drepturile omului, într-adevăr.

Ile

Către Ile (mail)

1 august 2016

Intri prea mult în intimitatea mea și bine faci! Dar eu nu cred că am căutat în viață Plăcerile. Am știut numai de DATORIE (respect față de părinți și de cei din jur), RESPONSABILITATE etc. Nu am timp să-ți mai spun acum. Pe mine, când m-a întrebat un preot, acum circa 30 de ani, dacă îl iubesc pe Domnul Iisus Hristos, am răspuns: ”iubesc mai mult pe aproapele meu”. Deviza mea mai toată viața mea a fost ”Nu supăra și nu-i fă rău aproapelui tău”. Iubește pe aproapele tău!

Mami

Către Meme (mail)

1 august 2016

Bun, atunci respectă principiul iubirii aproapelui, fără prejudecăți și discriminare, ca Tete!

Apoi, datoria fără plăcere nu dă roade (știu și eu bine, din experiența mea și a celorlalți): când mi-am pierdut plăcerea, nu am mai putut să fac nimic, nici să mă prefac că fac, pe principiul ”Mircea, fă-te că lucrezi!”... ”merge și așa”. E valabil pentru toate, nu mai zic de școală sau job. De fapt, tu ai făcut totul cu pasiune, fie că e vorba de serviciu, școală sau dragoste, trebuie să înțelegi. Știu câtă pasiune e în tine, ai

fost exemplul meu și mai ești. Te admir foarte mult pentru asta.

Orgasmul are nenumărate beneficii pentru sănătate, cel puțin ca dansul, de la întărirea sistemului imunitar și cardiovascular, reglare colesterol la antidepresiv natural și stimularea creierului, cu rol anti-boli degenerative și anti-cancerigen. Dar, mai important, orgasmul nu este numai fizic, ci în primul rând spiritual, o conexiune cu și absorbție în Dumnezeu, o comuniune cu cosmosul, un abandon și o topire în marele tot. Este ceva sacru. Era bine să nu îl cunosc niciodată? Asta chiar era păcat. Mai târziu era prea târziu, vorba lui Promy (e valabil și pentru el). Să-l aibă și Luca eventual la 37 sau 40 pe care nu-i mai apucă din cauza bolii Huntington sau a altei boli? Însă poți avea orgasme și cu problemele de mate ca tine și ca mine, de acord.

Ile

Către Ile (mail)

1 august 2016

NU-mi place că pui totul în timp. Până și moartea o datezi. Nu-i bine! Toate sunt numai și numai de la Dumnezeu. El ne bate la ușă, decizia este a noastră dacă vrem să-i deschidem sau nu. NU mai spune de tine și mai ales de Luca despre boala și moarte.

Plăcerea este atunci când iubești / dăruiești. Faci ce-ți place, faci și ce nu-ți place, dacă iubești cu adevărat! Poți să ai sau nu satisfacții. Dacă cei de lângă tine sunt mulțumiți / fericiți /sănătoși, este minunat și trebuie să ne bucurăm împreună. Din păcate, eu nu mă pot lăuda că am fost veselă tot timpul. Tete îmi spunea ”antiglumă”.

Luca este curios referitor la problemele vârstei! Și cred că uneori poate fi ușor dirijat (este atrăgător). Are talent, are putere de concentrare, are destule, dar nu este perseverent, nu iubește cu adevărat, nu-i pasă de cei din jur, nu are modele. Cred că nici sensibilitatea ta și responsabilitatea ta. Dacă face unele lucruri legate de familie, le face împins de la spate. Nu-i pasă, asta e.

Mami

Către Meme (mail)

1 august 2016

Datarea era o metaforă. Tu de ce mă întrebi ce fac eu sau nu știu ce persoane, dacă nu vrei să auzi de boli și de moarte (moartea spiritului, și mai gravă)? Nu trebuie să ignorăm bolile (boala puterii și a sistemului nici atât), degradarea, descompunerea și moartea, ci trebuie să ni le asumăm și să vorbim despre ele. Eu am murit numai cu Promy de miliarde de ori și nu-mi pare rău. Am agonizat și am murit cu nenumărați alții, așa mi-a dat mie Dumnezeu. Însă Dumnezeu mi-a dat să simt și învierea (prin mine și chiar și prin Promy). Agonia, dar și extazul din când în când.

Eu nu pot face nimic fără plăcere, mă blochez complet. Cred că atunci când iubești nu există absolut nimic care să nu-ți placă, iubești totul: căcatul, pișatul, borătura, sângele, secrețiile, flegmele, greșelile chiar, tot. Toate sunt sacre când iubești, toate îți plac. Eu însă mă confrunt frecvent cu stări de criză, respingere, fugă, disperare, neputință, epuizare. Dar când simt iubirea (prin Promy că așa mi-a dat mie Dumnezeu, odată cu o durere titanică), iubesc tot universul și îmi place tot (mai puțin Big Brotherii).

Luca e un exemplu de curaj, demnitate și conștiință pentru mine. Cred că ne iubește și el, mai târziu va fi capabil și de recunoștință, acum e mic. Ca adolescent, e firesc să aibă alte preocupări, în afară de noi. Mă bucur că își face curaj și are demnitate, aș vrea să lupte mai mult pentru drepturi.

Ile

Către Ile (mail)

1 august 2016

Luca are multe calități și un coeficient de inteligență poate mai mare ca noi, dar nu are cultura ta și lectura ta. Și, pentru că are și multe calități, trebuie să nu-l lăsăm. Trebuie să-l ajutăm.

Te iubesc. Ești fetița mea bună, deșteaptă, iubitoare, răbdătoare... Să te ajute Dumnezeu.

Mami

Către Luca (mail)

1 august 2016

Luca, sunt foarte mândră de tine că ți-ai făcut curaj să-mi spui și să-ți urmezi orientarea. Trebuie să ne luptăm și mai mult pentru drepturi (și ale noastre, nu numai ale celorlalți). Nu e păcat, nici boală, nu e moștenit, însă e dominant din naștere (așa spune știința), așa că nu ai de ce să te simți vinovat, nici eu, dimpotrivă, să fim mândri. Mă bucur că te-ai depășit pe tine din nou și mi-ai dat și mie un exemplu bun. Nu vreau să reprimi / să fii reprimat ca alții, să trăiești în frică, frustrare, neînțelegere, excludere. Știu ce greu e (eu și

cu Promy suntem dezbrăcați și mâncați public tot timpul și trebuie nu doar să-ți verși sângele, ci să scrii cu el, și cu al altora). Dar tu ai o șansă să trăiești altfel. Doamne, ajută!

Mami

Către Meme, Luca, Promy (mail)

2 august 2016

Toate prietenele mele, toți prietenii (inclusiv Sorin care nu se gândește acum nici la Siria, nici la identitatea sexuală... că moare și era îngrozit că mor eu înaintea lui, afectată de ce s-a întâmplat cu Vlad ori că mă omoară cineva în Siria) și rudele cu care am vorbit sunt de acord. Ei, ce ușor e să aprobi de la distanță! Eu, de fapt, nu înțeleg și nu înțeleg în primul rând minciuna. Toți m-ați mințit, mi-ați ascuns (toate, nu e vorba doar de asta), începând cu tine, Meme, ceea ce nu voi ierta niciodată. Rușine! Pizda mă-sii! Cao ni ma! Kess emak! Kuze dia te (același lucru în chineză, arabă, respectiv kurdă, am învățat pentru că îmi pregătisem astea ca ultimele cuvinte pentru ultimul drum spre Alep).

Ile

Către Meme, Luca, Promy (mail)

2 august 2016

Vreau să știți și cealaltă fațetă a mea că m-ați făcut să iasă zeul din mine: vă urăsc, nu mi-ați produs decât dezastre. Sunteți cea mai mare oroare din lume, mai mare ca Știi Tu Cine... Zeus, Pol Pot, teroriștii-șefi din Coreea de Nord și Siria și Țarul. Nu m-ați înțeles niciodată. Ei bine, nici eu nu vă înțeleg. Nici orientările, nici ideile, nici comportamentul,

nu înțeleg absolut nimic de la voi. De când vă știu, spre deosebire de mine, m-ați mințit și de-asta nu vă pot ierta. Nu pot ierta minciuna.

Vă urăsc. Vă storcesc coaiele și vă castrez pe toți, vă bag pironul în piept, compasul în cur, vă jupoi, vă dau foc, vă mănânc organele, vă iau de moț (pulă) și vă arunc la ghenă. Futu-vă-n gură de nenorociți!

Ile

Către Meme, Luca, Promy (mail)

2 august 2016

Chiar dacă voi nu m-ați înțeles niciodată și nici eu pe voi, mi-era milă de voi și puteam face un efort titanic să tolerez neînțelegerea, dacă nu m-ați fi mințit grav și sistematic. Nu m-ați mințit doar că vă place berea X sau pizza Y, deși nu ar trebui să mințiți nici cu asta. Minciuna nu o pot tolera și ierta.

Ile

Către Ile (mail)

2 august 2016

Cu ce am greșit? Te rog să mă ierți, dar nu te-nțeleg acum. Eu am încredere în tine, am avut și sper că avem în continuare discuții sincere. Am fost întotdeauna impresionată de sinceritatea ta.

Mami

Către Meme (mail)

2 august 2016

Și eu la fel de impresionată de minciunile sau ascunderea adevărului din partea voastră.

Ile

Către Ile (mail)

2 august 2016

Eu cred că te-am ascultat, am vorbit atât cât mi-ai permis tu să-ți spun ce cred. Inclusiv cu Luca. Te-am ascultat, am spus ce am avut de spus, restul am lăsat și las ca timpul să le așeze. Ce trebuia să fac sau pot eu să fac? Nu spui, nu ceri... Nu știu de ce spui că fug când eu te-am căutat și te caut mereu. Tu nu-mi răspunzi: nici la telefon, nici să stăm de vorbă, căci de multe ori doream. Dacă vreau să vii la mine, nu vii. Dacă vreau să vin la tine, nu mă primești. Ți-am spus mereu de singurătatea mea. Cred că tu te-ai ascuns mai mult de mine.

Cine te-a supărat?

Mami

Către Meme (mail)

2 august 2016

M-au supărat toate care s-au întâmplat, începând cu ce (nu) ai făcut tu. Eu am vorbit numai cu tine dintre rude și prieteni, însă am fost singură când am vorbit cu tine. Mai bine vorbeam cu mine însămi. Mă deranjezi mereu și tu nu spui nimic de fapt. Vorbesc doar eu și atunci mă doare și mai

mult. Fugi de tot, de absolut toate problemele, de răul din lume, de boli, de moarte, de problemele noastre personale, de parcă așa le-am rezolva când, dimpotrivă, le agravan prin minciună, ignorare sau ascundere.

Ile

Către Ile (mail)

2 august 2016

Te-am ascultat și nu am fugit! Dar nu pot să fac ce faci tu, nu am capacitățile tale, nu am voință, nu sunt o luptătoare ca tine. Ți-am spus mai devreme ce am fost, ce-am făcut, că nu mă pot considera împlinită. Niciodată! Am greșit mult și acum îmi văd rezultatele. De altfel, o știi foarte bine! Toată lumea (bineînțeleș, care te cunoaște!) vorbește la superlative de tine, de curajul tău de a arăta ceea ce ești: o luptătoare pentru dreptate și adevăr!

Te iubesc și Dumnezeu să te ajute.

Mami

Către Meme, Luca, Promy (mail)

2 august 2016

Meme, ar trebui să fii mândră de tine, de ce ai făcut bun și recunoscătoare lui Dumnezeu pentru toate. Luca, sunt alături, chiar dacă nu înțeleg. Promy, iartă-mă, nu am vrut te supăr, nu vreau să faci acum ultimul infarct. Iertați-mă dacă m-am purtat urât. Sunt foarte frustrată nu atât de ce mi-ai zis tu, Luca, nici de atitudinea voastră, cât de ultimul drum ratat din Siria.

Ile

Către Promy (mail)

4 august 2016

Îmi cer scuze că m-am purtat ca o fucking bitch. Să vezi ce-am mai făcut (ca să am de ce să fiu pedepsită măcar). Ieri seară a venit în sfârșit Luca la mine (știi că stă la maică-mea de luni până vineri, l-am lăsat din clasa a cincea ca să fie mai aproape de școală și ca să-i țină de urât maică-mii pentru că se simte foarte singură și deprimată după ce a murit taică-miu). Îl așteptam în camera lui, așezată pe patul lui. Pe podea erau praf, scrum (am aruncat țigările electronice pe care le-am fumat în ultimii ani și am fumat trei pachete de țigări obișnuite, unul după altul) și cioburi nemăsurate de la o farfurie spartă. Călcam din când în când absent pe ele, fără să simt nimic.

Când a intrat Luca palid, adus de spate, cu capul în jos (puștii ăștia au o ținută de penis pleoștit), nu l-am întâmpinat, nu l-am salutat, ci mi-am mai aprins o țigară cu mâini tremurătoare. Cum aceasta mi-a sărit din mână, m-am ridicat, clătinându-mă, să o iau de pe jos și am apăsat tare cioburile cu tălpile goale. Pe cât de neagră eram eu la față, pe atât de alb era Luca (făceam un frumos contrast de zebra sau zeghe). Nu mi-a aruncat nicio privire, ci s-a așezat la birou, la calculator, la câțiva metri distanță de mine.

– De ce nu mi-ai spus dacă știai de trei ani? am bolborosit, străduindu-mă să-mi înăbuș furia și să nu mai fac o criză ca acum câteva zile.

– Mami, nu am știut sigur până acum, a spus Luca încet, rar, cu glasul sugrumat. Și ți-am zis, de fapt, când am avut primul prieten. Și asta a fost foarte greu.

– Mă-ta mare de ce nu mi-a spus, dacă știa și ea mai demult și-ți descoperise desenele și urmărise discuțiile pe net?

– Poate nu știa sigur nici ea de fapt, ca mine. Sau poate nu a putut, mami.

– Luca, mă deranjează nu orientarea sexuală, ci minciuna. Asta nu pot ierta.

– Eu nu te-am mințit, mami. Ți-am spus când am avut prieten, chiar dacă mi-era greu, a șoptit cu ochii umeziți de lacrimi.

Am simțit că se rupe ceva și în mine (oare mai are ce?). Ne-am înroșit amândoi, însă am rămas, nu știu de ce, în continuare, la distanță, cu trupurile împietrite și crispate.

– Luca, nu am nimic cu orientarea sexuală a nimănui (mai puțin pedofili violatori), pot să fiu alături, chiar dacă nu înțeleg unele lucruri și parcă m-a pălit iar potopul de bombebutoi și încă mă străduiesc să le înghit și nu pot, mă înec. Nu asta mă supără, ci să îmi ascunzi. Nu e nimic de ascuns. Nu-i păcat, nici boală. Și fiecare poate face ce vrea în pat, dacă nu violează sau ucide pe cineva. Din punctul meu de vedere, poți să te însori și cu o capră sau cu un lup sau cu un bolovan sau să fii ascet, sanyasi la ashram, dacă asta îți dorești. De fapt, cea mai importantă regulă în sex e că nu există nicio regulă, cu excepția regulii de a nu forța pe nimeni să facă ceva ce nu-i place, adică să ai acordul partenerului pentru orice. Ă... În legătură cu orientarea ta, uite, am vorbit cu prietenii mei din copilărie și ei n-au nimic împotriva.

– Și Ana, colega mea, e de acord. Știi, mami, pentru ea am făcut desenul erotic, cu băieții goi sărutându-se, pe care l-a găsit Meme.

– Ana e o fată foarte deschisă, deșteaptă, drăguță și bună prietenă. Mă bucur că ai prieteni înțelegători, cu care poți discuta și care te susțin. Știi, când m-am întâlnit cu Alexandra care are și ea fete mari (cred că la propriu încă), mi-am dat seama că e foarte speriată de ce o să fie cu fetele. Eu o înțeleg: eu una nu sunt speriată, sunt mereu îngrozită,

de când mă știu, numai că mă lupt cu frica, cu mine însămi. Alexandrei i-e teamă să nu se încurce cu cine știe ce bagabonți care să le prostească și să le facă să sufere. E în stare să le ia jucării erotice (vibratoare și altele) ca să le distragă atenția de la băieți. Așa procedează mulți părinți în Occident. Dar eu i-am zis că nu cred că părinții ar trebui să-și închidă copiii acasă (fie și cu jucării erotice), să încerce cu orice chip să-i ferească de dezastre, potopuri, apoca...lipsuri, fie și din dragoste și dorința de a-i proteja. Voi, copiii, trebuie să vă confrunțați cu toate. Dacă se poate, să fiți pregătiți și informați (de exemplu, despre problemele cu pedofilii violatori, cu bolile transmise sexual ori cu vreo sarcină nedorită de care am mai vorbit). Deși, când te izbește potopul, te simți un pic depășit. Un pic mai mult! Dacă părinții sunt supraprotectori, poate fug copiii de acasă. Mai bine să plece decât să fugă. Altfel, nu sunt împotriva jucăriilor erotice, putem merge la sex shop sau comanda ceva de pe net, am avut și eu vibrator.

– Mami, vino să-ți arăt ceva, mi-a zis pe un ton vesel și jucăuș de această dată, luminându-se la față și privind-mă cu ochi scânteietori.

Am venit lângă el, l-am ciufulit un pic, l-am sărutat pe obrăjor și l-am mângâiat pe spate. Deodată, a deschis un site de sex shop: excelent, își va putea comanda de acolo un fel de vibrator anal (care stimulează prostata) și un irigator anal (pentru igienă). Poate o să-mi iau și eu ceva de la sex shop. Mi-a arătat apoi pe ecranul telefonului un băiat cu ochelari și pe urmă o poză de-a lui împreună cu băiatul respectiv. E vorba de Adi, s-au cunoscut în parc, au ieșit de câteva ori, dar acum s-au certat, se pare că nu se potriveau.

– I-ai spus preotului? Te-ai spovedit? l-am întrebat.

– Nu, mami, mi-a fost rușine și frică. Nu cred că înțeleg: zic așa... Dumnezeu a creat bărbatul și femeia.

– Poate găsești și unul mai deschis.

– Nu știu, deocamdată nu caut duhovnic. Mami, știi ce mi-a zis tanti Alina? Luca, felicitări că ai intrat la liceu, dar ai grijă, să nu carecumva să te gândești de pe acum la fete, mamaie, fetele sunt păcătoase. Păi atunci, cu băieții nu-i problemă, nu?

Atunci l-am îmbrățișat și am râs amândoi. Bizar, când era mic mergea deseori la biserică împreună cu maică-mea și tanti Alina. În prezent, tot mai rar. Nu aș vrea să se îndepărteze și de Dumnezeu odată cu distanțarea față de biserică. Sunt multe pentru care poți critica biserica (preoți în politică, ostentație, corupție, manuale de religie și profesori discriminatorii, care amenință copiii cu păcatul în loc să propovăduiască dragostea și iertarea, Catedrala Mântuirii Neamului în loc de bisericuțe maramureșene, bucovinene ori brâncovenești, sate cu mai multe biserici decât locuitori, diavolul din bostanul de Halloween, din concertele rock ori din Lady Gaga etc.). Dar Dumnezeu e înainte, nu biserica.

Practicarea religiei în biserică nu corespunde întotdeauna cu Dumnezeu, marii inițiatori și învățăturile originale, ceea ce debusolează și îndepărtează credincioșii, arată și Nicholas Kristof, fost preot catolic, editorialist ”New York Times” care critică înstrăinarea de adevăr a comunităților fundamentaliste (indiferent de religie) ori a bisericilor transformate în birocrății obsedate de bani și control: „Iisus nu a menționat niciodată persoanele homosexuale sau avorturile, insistând în schimb pe cei bolnavi și săraci. Dar unii lideri creștini au prosperat, demonizând homosexualii. Mahomed a ridicat statutul femeilor la vremea lui, însă astăzi clericii islamiști interzic femeilor să conducă mașini sau folosesc religia drept motiv pentru mutilare genitală. Buda ar fi îngrozit de segregarea impusă minorității musulmane din Myanmar de către budiști”.

Astfel, inițiatorii marilor religii sunt confiscați de extremiști, răpiți și forțați să repete în fața camerelor discursuri nu tocmai conforme cu doctrina și spiritul lor: ”Nu e de mirare că din ce în ce mai mulți dintre noi, creștinii din naștere, alegere sau ambele, ne întrebăm tot mai des ce se întâmplă cu creștinismul. Ne simțim de parcă întemeietorul nostru a fost răpit și ținut ostatic de extremiști. Răpitorii săi îl scot în fața camerelor ca să zică lucruri pe care nu le crede, și iese de multe ori ca fiind anti-săraci, anti-mediu, anti-homosexuali, anti-intelectuali sau anti-știință. Acesta nu este Iisus pe care îl întâlnim în Biblie”.

Ca rezultat, procentajul ateilor crește (un sfert din Statele Unite), iar interesul pentru doctrină se diminuează: mai puțin de jumătate dintre americani pot numi cele patru evanghelii, doar 41% au auzit de Iov, în timp ce 10% cred că Ioana d'Arc a fost soția lui Noe.

Nicholas Kristof îndeamnă creștinii să redescopere credința ”nu ca un sistem problematic de convingeri, ci ca un stil de viață generos, înrădăcinat în contemplare și exprimat în compasiune. Ar putea creștinii să treacă de la definirea unui sistem de credințe la exprimarea religiei ca un stil de viață plin de iubire?” (...) „Nu birocrăția mă inspiră, nici doctrina, nici ritualurile antice, și nici cele mai glorioase catedrale, temple sau moschei, ci mai degrabă un doctor misionar catolic care tratează victime ale războiului din Sudan sau un rabin care se luptă pentru drepturile omului în cazul palestinienilor – acest tip de persoane mă umplu cu un sentiment aproape sfânt de admirație”.

Indiferent cât de mult ne regăsim în și apelăm la biserică, să ne rugăm din suflet, mai puțin convențional, dar sincer, cu inima curată și gânduri bune, fie și printr-o ”dulce blasfemie”, cum spunea dervișul Shams Tabrizi (în cartea lui Elif Shafak, ”Cele 40 de legi ale iubirii”), un personaj foarte

original și curajos, guru și creator de doctrină, inițiatorul sufismului. Shams era un derviș răătăcitor care a înfruntat tabuurile în căutarea lui Dumnezeu, a adevărului și a iubirii, asumându-și neînțelegerea, ura, indiferența și respingerea, dansând și el ca Zorba și ca noi cu dezastrele (în secolul XIII, în vremuri de invazii, războaie și molime!) ”dansul dervișilor rotitori”, un dans extatic al abandonului în abis.

Apropo de ”dulcile blasfemii”, dervișul povestea că Moise l-a surprins pe un păstor rugându-se înflăcărat lui Dumnezeu. Inițial Moise s-a bucurat de atâta ardoare, dar apoi s-a speriat pentru că păstorul se adresa lui Dumnezeu astfel: Doamne, te iubesc atât încât voi tăia acum pentru Tine oaia cea grasă, o să-i scot organele sexuale și o să-ți prepar un orez delicios cu ele! După aceea, Te spăl pe picioare, Te curăț în urechi și Te despăduchez, ah, te iubesc atât de mult! Deranjat și îngrozit, Moise l-a învățat rugăciunile obișnuite, tradiționale. Însă păstorul nu se mai putea ruga în niciun fel, se blocase. Atunci, Dumnezeu i-a apărut lui Moise în vis și i-a spus: ”Poate că vorbele lui au fost o blasfemie pentru urechile tale, dar pentru Mine era o dulce blasfemie”.

Interesant, dervișul răătăcitor nu s-a atașat de o femeie care să-l oprească din călătorie și să-l așeze la casa lui, ci de un bărbat, înțeleptul Rumi Mowlana (de precizat că a fost o iubire spirituală, fără contact sexual). Rumi era un învățat scorțos care respecta litera Coranului și convențiile și care umbla înveșmântat în haine scumpe ca de prinț, călare pe un cal cu șaua aurită. Primul lucru pe care i l-a cerut Shams lui Rumi când s-au întâlnit a fost să se dea jos de pe cal ca să vorbească de la același nivel.

Apoi, încercările pentru Rumi au continuat: Shams i-a aruncat cărțile în fântână, l-a trimis la cârciumă să stea de vorbă cu bețivii, l-a rugat să adăpostească o fostă prostituată în casă, l-a îmbrăcat în haine de cerșetor și l-a pus să

cerșească, l-a învățat să danseze și l-a pus să danseze pe scenă (dansul dervișilor rotitori). Rumi l-a ascultat. Avea încredere în Shams. Îl iubea! Și, din iubire, a acceptat să sfideze convențiile și să-și depășească ego-ul.

Când a murit Shams, Rumi a simțit că moare și el. Apoi, după moarte a urmat un fel de înviere: Rumi a început să-l vadă pe Shams pretutindeni (într-o adiere, într-o undă, într-o rază) și să scrie poezii. Aceste poezii au rămas ca reper în cultura musulmană, împreună cu ideile sufiste (doctrina iubirii, apropiată de cea a lui Iisus și a ta, Promy – cele 40 de legi ale iubirii ale lui Shams și jihadul spiritual (lupta interioară)). ”Comorile sunt ascunse printre ruine. În inimile frânte cresc comori”, spunea Shams. Din bărbatul distrus de pierderea prietenului, a ieșit poetul: ”Omul lui Dumnezeu este comoara din ruină”, a repetat ca un ecou Rumi. Nu există iubire fără durere, însă fără iubire ai în suflet un gol imens, iar lumea își pierde sensul.

Ile

Către Ile (mail)

4 august 2016

Să mai sfidăm un minut legile infernului și să dansăm goi în potop, să fim una cu fluxul și să ne topim în abis! Focul sacru nu se stinge în potop (nici în cel de bombe-butoi). Dansez pentru tine și cu tine, Madame Dezastru, dansul dezastrelor!

Promy

Către Ile și fostele colege de doctorat (mail)

5 august 2016

Bună, fetelor! Pentru că nu ne putem întâlni prea curând ca să vă prezint fetele mele, m-am gândit să vă trimit câteva poze cu ele. Toate trei stăm la țară – suntem aici de 4 luni. Ne este bine, suntem sănătoase, dar eu mă plictisesc mult... Distracția supremă este să plec o dată pe săptămână cu mașina până în cel mai apropiat oraș, la cumpărături. Și când ajung acolo stau cu ochii pe ceas, că trebuie să mă întorc până într-o anumită oră ca să o hrănesc pe cea mică. Îmi e dor de mall – de oricare! Ca și de libertatea de a mă întoarce acasă (singură) la miezul nopții! Dacă aveți timp, scrieți-mi ce mai faceți, cum e pe la jobul vostru, cum vă mai distrați....orice.

Maria (fostă colegă de doctorat)

Către fostele colege de doctorat (mail)

5 august 2016

Doamne, Maria, ce copchile frumoase ai! Ptiu, ptiu să nu ți le deochi! Acum, dacă tot ai descoperit că faci copii frumoși, eu zic să nu vă opriți. ☺ Dincolo de glumă, da, îmi amintesc cum stăteai tu până la 11 noaptea la birou... pe atunci eu eram mamă (mai) responsabilă și plecam mai repede spre casă. Prea multe noutăți pe la mine nu sunt, după cum știi. Dar o să te mai bâzai la telefon, până voi apuca să vin pe la tine.

Lidia (fostă colegă de doctorat)

Către fostele colege de doctorat (mail)

5 august 2016

Salutare,

Foarte drăgălașe fetele, mă bucur să văd și eu copii (și părinți) fericiți, nu doar din ăia morți de bombardamente, foame, violuri și torturi din Siria. Și copiii fericiți sunt reali, chiar dacă eu nu-i observ căci rămân blocată în coșmaruri. Și Luca e un copil fericit. A intrat la un liceu bun și acum e îndrăgostit – are un prieten (băiat!). Înainte de plecarea în Siria, crezând că vorbim ultima oară, mi-a mărturisit. Eu am plâns și i-am zis că sunt alături, să nu fugă, să nu se ascundă, să-și asume cu curaj și demnitate.

Eu am depășit cât de cât moartea lui Vlad, dar mă lupt în acest moment cu șocul descoperirii identității sexuale a lui Luca, și cel al imposibilității de a pleca în Siria, la Alep (atât granița, drumurile, precum și Alep se află sub blocadă). Eu știam că nu am nicio șansă, îmi asumasem moartea, nu și un răspuns negativ din partea activiștilor sirieni care urmau să mă însoțească. Acum încerc să accept și asta, nu am renunțat eu (și nu renunț la luptă... cu sistemul și cu mine în primul rând).

Încerc să ajung câteva zile, la sfârșitul lui august, cu cortulețul în golfululețul sacru din Vamă, Camera din Zona tarkovskiană, unde găsesc mereu purificarea, eliberarea și renașterea.

Pupici tuturor!

Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

12 august 2016

Salut! Aș vrea să-ți dau o veste bună (am văzut că ești printre cei, nu prea mulți, care se interesează de starea mea): primele analize după radioterapie au ieșit bine, PSA a ieșit <0,008 (dacă au scris ”<”, bănuiesc că înseamnă că e nedetectabil și 0,008 e pragul lor de precizie)! Sejur plăcut la mare (înțeleg că vremea se va îndrepta) și să ne vedem cu bine! Vă sărut.

Sorin

Către Sorin (mesaj Facebook)

16 august 2016

Salut! Acum am intrat pe FB. Nu pot să cred că am primit și o veste bună și mi/ne-a luat Dumnezeu măcar grija asta! Lunea viitoare încercăm să plecăm în Vamă o zi-două cu cortul. Poate ne vedem vineri sau sâmbătă seara, săptămâna asta, pe la 6-7. Ești acasă?

Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

16 august 2016

Da, sunt acasă, vă aștept.

Sorin

Către foștii colegi de liceu (mesaj Facebook)

18 august 2016

Sorin a înviat! Nu pot să cred că Dumnezeu mi-a luat măcar grija asta. După radioterapie, PSA a scăzut aproape de zero (nedetectabil) ceea ce înseamnă că analizele au ieșit bine. Vă mulțumim tuturor pentru susținere! Doamne, ajută!

Ile

Către Luca (mail, mesaj Facebook)

25 august 2016

Dragă Luca, nu-ți pun întrebările alea tâmpite care ne scot din minți pe mine și pe maică-ta: ”ce faci? Ești bine? De ce nu răspunzi? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Pe unde și cu cine umbli?” Sper că ești bine. Și noi suntem. Cât se poate de bine în contextul dat. La început, lui Ile i-a fost rău de prea multă odihnă (două-trei ore dormite pe bucățele, câte 15-30 minute odată, cu ajutorul somniferului), mâncare bio de dietă de la terase (inclusiv pește stricat de la Cherhana), frig (ei i-e frig nu la minus 30, ci de la 29 de grade în jos), vânt rece / valuri mari și ghicirea permanentă a ploii... ce bine că a fost doar ploaia, nu și potopul! Așadar, Ile nu știa cum să se retragă mai repede în cort, în sacul de dormit... dar nu doarme, nu (prea) mănâncă și ce mănâncă vomită, nu poate face nici treaba mică, nici cea mare, o dor stomacul și ficatul și e leșinată ca de obicei.

Totuși, am văzut, ascunși în sacul de dormit, stelele, luna și răsăritul (deși eu încă tresar, scuturat de spasme, că poate apare în zori, ca mai înainte, bestia antropofagă de vultur să-mi mănânce ficatul ori că se va deschide portalul lunii pline, voi asculta urlatul de durere al Pământului, nu ”Oda

bucuriei” și mă voi dezintegra). Iar seara am adormit (alea câteva ore, pe bucățele) legănați de valuri (cu toate că ne mai întrerupeau cele trei sunete house, repetate la nesfârșit, la maxim ale terasei de alături). Jos terasa! Muzica asta seamănă cu stilul, fulgerele și tunetele lui Știi Tu Cine... Zeus, fostul stăpân din Olimp (nu și al nostru).

Cum Ile se simțea rău și era cenușie la față, i-am urlat în ureche că ”sunt fericit”. Atunci, a zâmbit în sfârșit, m-a strâns în brațe, m-a ciufulit și m-a sărutat (gay salvator). Îmi amintesc că acum trei ani, într-o perioadă de tranziție după revoluția noastră democratică dn Olimp, marcată de lovituri de stat, atentate și răpiri ca-n Siria, îi zbieram în ureche ”mi-e rușine”, fie și în mijlocul festivalului ”Enescu” ori în Vamă, la ”Folk You”. Mi-era rușine de tot și toate, începând cu mine însumi, ultimul jeg de intelectual, dușmanul poporului, azvârlit pe Elbrus și uitat acolo în stadiul de legumă putrezită, numai oase, puroi și jeg (uitau și să vină să mă scuipe, iar eu uitam la rândul meu că ar fi trebuit să nu uite să mă scuipe, nu mai înțelegeam nimic, nu mai știam nimic, nu mai vroiam nimic, nu mai așteptam nimic).

Ah, Luca, ce viață am avut eu până acum? Mereu legumă putrezită de 30-40 kile, o crustă de puroi și de jeg pe un oscior frânt și strâmb, în lanțuri, ger, viscol, sfărtecat de piroane, ars cu fulgerașele, răsplătit cu balele zeilor pentru fapte bune precum focul sacru, științe, arte ori operele subversive (născut din spuma balelor și nu a valurilor ca Afrodita... dar așa suntem majoritatea) și devorat până nu mai rămâne nici stânca din mine.

Păi chiar așa, exact ca Nigel Farage care se plângea și el, săracu’, că n-a avut niciodată viață: lui i-au mâncat-o Uniunea Europeană, vampirii și teroriștii sirieni de doi ani. De aceea, înțelegând dificultățile, s-a străduit să producă o viață mai bună pentru refugiați și imigranți. Astfel, atacurile

izvorâte din ură au crescut cu 57% în Marea Britanie după Brexit, în urma unor asemenea discursuri, campanii și agende politice care fac cinste gentlemanilor britanici. Să-mi păstrez totuși calmul englezesc.

În ideea de a ne bucura de minutul de viață (pe care n-avem, vorba lui Nigel Farage), ne-am invitat echipa să înotăm în mare (în curul gol), mai exact i-am chemat pe:

- *Her – Heracle* (frumușica musculoasă, cu păr auriu de la Chippendales, cea care mi-a dat prima un sărut gay salvator),

- *Bebe inorogul* (bestia noastră dragă, neagră și cu coarne, pardon, corn, animalu' din tatuajul lui Ile, ”Marele Blond” care m-a tot trezit la viață cu lacrimile lui vindecătoare și fără de care nu am fi reușit nimic la revoluția noastră democratică din Olimp),

- fii-miu, *Deu – Deucalion* (băiatul meu, supraviețuitorul potopului, colaborator la (r)evoluțiile noastre și proiectele noastre civilizaționale, venit de pe planeta VJ45, o planetă artistică ce împărtășește poveștile și experiențele celor refugiați pe ea și te ajută să te regăsești),

- frate-miu, *Mene – Meneceu* (care a putrezit în Tartar din adolescență până la revoluția noastră democratică, bolnav de cancer și el și care a decis să ducă focul nostru sacru în lume în ciuda situației sale dificile, pardon, imposibile),

- înțeleptul *Chiron centaurul* (ah, atât de înțelept că a devenit noul lider democratic al Olimpului, eu nu aș fi făcut asemenea sacrificii și nu se poate spune că nu sunt o persoană care să nu se sacrifice, vărsându-mi sângele, dansând, pictând, scriind și compunând cu el),

- *Melos*, prietenul lui Chiron (un centaur talentat la muzică și dans, cu ochi albaștri, tulburători de E. T.),

- *Pegas* (unul din cârcotașii-șefi, vechi prieten, revoluționar și coechipier),

- *Jill* din filmul lui Terry Gilliam, "Brazil" (blonda care a îndrăznit să depună o reclamație în apărarea unui vecin arestat pe nedrept, deși știa că va fi executată ca teroristă, și totodată "conștiința" lui Ile care-și ia tirul și ne calcă dacă am greșit ceva sau deliberăm prea mult),

- *Don Quijote* (a evoluat: în sfârșit a apărut fără armură pe plajă, cu iapa Rocinante),

- *Alex* din romanul lui Oz, "Cutia neagră" (intelectualul rafinat și sceptic, analist al fanatismului, sfâșiat deopotrivă de politică, iubire și comunicare imposibilă, bolnav de cancer și el, singurul care l-a scuipat pe Știi Tu Cine... Zeus (înainte de revoluție!), un erou pentru "o anumită parte a presei", respectiv un vierme de trădător pentru cealaltă).

Ce-am mai savurat escapada asta la mare! Mai bine în curul gol pe plajă sau în mare decât pe Elbrus ori în Tartar. Știu să apreciez diferențele. Călușii noștri înaripați au zburat peste valuri mai lin (Bebe) sau mai zbuciumat (Pegas și Rocinante). Deu, Mene, Ile și cu mine am înotat un pic, deși Mene și cu mine suntem bolnavi, oboșiți, slăbiți și de-abia răsuflăm, iar Ile era aproape leșinată. Jill ne-a însoțit, s-a prefăcut că ține pasul, mă rog, brasul, anevoie cu noi, cu toate că îi pune probleme lui Her în competiții.

Ne-am stropit, am râs năvalnic și am țipat ca niște copii. M-am bucurat să simt în palmă stropii din părul ud, ciufulit al lui Deu (șaten cu reflexii aurii) și să-i văd ochii căprui-verzui, cu gene lungi, arcuite (ca ale mele) scânteind. Don Quijote a stat retras, cu mâna la ochi (să n-o înșele cumva pe Dulcineea, fie și în gând, ceea ce nu-și ierta), dar, din fericire, de data asta purta un tricou bej și blugi, nu armura, sabia și scutul ca să sperie lumea pe plajă.

Săracu' Mene a fost încântat să iasă și el un pic. El și-a petrecut mai toată viața (vorba vine ”viață”) în Tartar, mai rău ca mine, că eu am mai avut și unele momente de respiro, o gură de aer din când în când. Tocmai a făcut, sărmanul, pauză de citostatice, are și el cancer la colon, descoperit în stadiul III anul trecut (metastazat la ganglionii limfatici). El a fost operat în februarie anul ăsta. A urmat chemoterapie înainte și după operație, mai întâi pentru a reduce tumoarea ca să fie operat, apoi pentru că a recidivat cancerul. În prezent, face tratament cu citostatice (două săptămâni cu una pauză, timp de maxim 6 luni cura). Să vedem cum evoluează. Doamne, ajută!

Acum prezintă simptomele clasice, uită-te, Luca, dacă vrei, la pozele atașate... din albumul de animale și legume al familiei. După cum se vede, pe lângă faptul că i-a căzut părul și e tras la față, cu ochii duși în fundul capului, a slăbit din nou, aproape ca-n Tartar (când era legumă putrezită sub 40 de kile). De-abia pusese și el câteva kile la loc, în acest moment iar a scăzut, la vreo 55 de data asta, ceea ce e mai mult ca perfect la înălțimea lui de doi metri – ca mine, însă cine vorbea! Dar de ce discutăm și aici, la mare, de boli (hm, și cea mai gravă e cea a puterii, într-adevăr)? Să te speriem pe tine sau pe noi înșine? Nu ne-au zis soacră-mea, Meme și maică-mea, să nu ne mai gândim atâta la boli?

Eu, la rândul meu, de când mă știu, nu am avut nicio șansă (nici la ultimul transplant de acum un an... inimă, ficat și rinichi, cu organe naturale... create de mine la laborator, pentru insuficiență cardiacă, hepatică și renală). Totuși, m-am ambiționat. Mi-am adus aminte că mai am de învățat limba chineză (din care știu doar esențialul, ”cao ni ma”, adică ”du-te în pizda mă-tii”, de la Ile). Trebuie să încep odată lecțiile de chineză cu Bebe mic profesor, fiul lui Mene, în vârstă de doi ani jumate, unicul meu nepot biologic ce

vorbește la perfecție limba chineză, limba maternă... de la Mi Ko, maică-sa. Sper ca ăsta mic să mă execute numai dacă nu-mi fac temele, nu să mă trimită pe Elbrus ori în Tartar ca răsplată pentru fapte bune, precum alți nepoți, verișori și unchi din Olimp, unul mai recunoscător și mai generos ca altul.

Totodată, mă pot agăța de faptul că Ile mai are să-mi dea 30 de sticle de votcă datorie de la pariuri din 2013 (pe care o să le bea ea sau altcineva, eu țin regim foarte strict, fără alcool și alCola, chiar și fără Maretti cu pizza, am gustat o felie de Maretti o dată pe an). Și aș mai putea să încerc, a, nu să-i confisc jocul video (în prezent) ”Pokemon” lui frate-miu, Atlas ori să-l dezalcoolizez pe zeul alcoolului, Dio (Dionysos), asta nu o va reuși nimeni niciodată, ci să-l bat la șah odată, ă, o dată, pe Mene (mă face praf înainte să apucăm să așezăm măcar piesele, iar Ile ține cu el, cu cei mai buni, logic, nu?).

Ile a mai propus ceva care să-mi dea ocupație pe termen lung: să traduc memoriile noastre din ”Examen cu Big Brother” (vreo mie de pagini, numai cu apoca...lipsuri de succesuri) din română în limba atarsi de pe planeta Gliese. Să știe și ei ce s-a întâmplat și se mai întâmplă pe Pământ, inclusiv doctorii mei de la spitalul Ellevalid unde mi-am făcut gratuit transplanturile și merg la consultații/analize lunar (ei, pe Gliese, sunt recunoscători pentru ajutorul oferit, similar celui de pe Pământ și sensibili la suferințele mele/noastre). *Oops*, era să fac infarct (ultimul, le-am pierdut șirul și firul) când am auzit. Iar Mene (uneori nostalgic după Tartar când se ceartă cu nevasta și ăsta mic), ca să se motiveze deopotrivă în lupta cu cancerul și în confruntările de acasă cu familia, a zis că va aștepta și el traducerea. Na, uite, bune și memoriile noastre la ceva!

Pe lângă memoriile noastre, foarte stimulatîv este sărutul gay salvator al lui Her și al echipei. Her mi-a făcut chiar masaj erotic și era să mi-o tragă pe plajă, însă Ile, deopotrivă înspăimântată și excitată, l-a oprit și m-a preluat ea: credeam că nu o să mă mai ia niciodată prizonier, n-o să mă ruleze nici măcar ca pe un sul de hârtie igienică și o să ignore până și să mă scuibe (așa m-ar fi băgat, totuși, în seamă). Dacă Ile a fost un pic geloasă, dar și stărnită de masajul lui Her și de săruturile lui, Deu m-a monitorizat, de această dată invidios (ei, preferă și el să mă vadă gol, pe plajă, în brațele cuiva drag, decât în lanțuri, pe Elbrus ori în Tartar). Păi, să ia și el exemplul de la mine. Cu această ocazie, Ile a descoperit că e mama vitregă, maștera lui Deu, deși, în același timp, îl recunoaște pe Deu de tată (strămoș), împreună cu mine, Dumnezeu și ta-su, Tete, logic, nu?

A venit la un moment dat și Atena cu care ne-am reîmprietenit și colaborăm în prezent... după toate loviturile ei de stat de acum câțiva ani, după tentativele ei de a storci pe Ile, transformând-o în omiduță și încercările de a mă zdrobi pe mine (nu eram destul?), din motive politice ori din gelozie. În semn de prietenie și ca să-i fac și eu un cadou, i-am dat, pe lângă sărutul gay salvator și îmbrățișarea titanică ce ne strivește oasele și le preschimbă în praf de stele, o mușcătură de vampir. Astfel, Atena a devenit vampir și va fi și mai solidară cu noi.

Eu cred că aveam colți de vampir deja de vreo patru ani, m-am molipsit de la maică-ta, Luca. M-am mai gândit, împreună cu maică-ta, să-i confecționăm un vibrator după modelul penisului meu pentru Atena ca să-i reducem frustrarea (e încă virgină). Poate îl face chiar Hefaistos, colaborator al noului regim democratic, căruia îi pare atât de rău că a fost călăul vechiului regim (și al meu personal) că

vrea să se arunce în Styx: mai bine să producă jucării sexuale decât instrumente de tortură și execuții publice.

Conform reclamelor de pe net, oricine poate avea penis titanic (și Atena). Penis titanic, se pare că da, e ușor și accesibil pentru toți, suflet titanic să vedem unde găsim. Iar mărimea nu contează decât în sensul că ar trebui să NU fie prea mare (atunci e periculos și deranjant). Sper că totuși, cu ajutorul vibratorului, o să rezolvăm potențialele probleme ca să nu ajungem ca în poezia lui Marin Sorescu, ”Sfaturi”:
”Urcând spre Acropole, vezi să nu aluneci / Acropolis înseamnă ”la marginea cetății” / Mi se pare că e totul pe o stâncă / Grecii s-au dovedit întotdeauna maeștri la a construi / Pe marginea prăpastiei (..) Și fă în așa fel încât să nu superi zeii. / Și s-o înfurii pe soția ta, Palace Atena”.

Noi nu suntem pe marginea prăpastiei, noi am căzut de mult în abis și o ținem tot așa din hybris în hybris și din abis în abis de proști ce suntem.

Pa, te-am pupat.

Promy

Către Promy (mail)

5 septembrie 2016

Dragul meu, duminică am trecut s-o văd pe Meme în Iancului, în apartamentul în care am copilărit (o vizită surpriză!). Cum nu mai mersesem de vreun an, m-au surprins treptele de la intrare, interfonul, lifturile (botezate cândva Portocală și Verzișor – portocale primeam în acele mărețe și glorioase timpuri, în epoca de aur, una-două de Crăciun... Moș Gerilă, le aducea mătușă-mea, Nana de la Paris, iar verzișori am întâlnit mult mai târziu, habar n-aveam ce sunt), ușa (maro închis, lucioasă, masivă și impozantă acum, eu îmi

aminteam de una subțire, gălbuie și scorjită) și sufrageria unde luam pe vremuri enervantele mese de familie de duminică.

Atunci, mătușă-mea, Nana, ne ținea predici, bunică-mea, mama Coca, leșina (sau se prefăcea că leșină), Tete lustruia cocoloașe din pâinică, eu o bombardam pe Nana cu ele, cățelul, Charlie, lătra disperat, iar Meme era prima care fugea și se încuia strategic în bucătărie.

Așezată la masa neagră, mare, din lemn de nuc și îndopată ca de obicei cu aperitiv (brânză dulce de vaci și șuncă), supă cu tăiței și legume, friptură, cartofi (fierți, nu prăjiți de această dată, de dietă) și salată de ardei copti, mi-am adus aminte ceva frumos din copilărie (altminteri marcată de comunism și de showurile permanente din familie): când fierbea cazanul de rufe, în aburul dens, Meme pune la pick-up discul de vinil cu concertul în la minor de Grieg (care ne plăcea tuturor), iar muzica limpezea aerul înăbușitor și înțepător, irespirabil atât din cauza cazanului de rufe, cât și a comunismului.

Cu mâinile tremurătoare și mișcări smucite, am luat placa ușor zgâriată și am pus-o la pick-up, apăsând-o probabil prea mult, uluită că încă mai merge. Ascultând concertul de Grieg, maică-mea (care vorbea exclusiv de probleme... de matematică de la școală și nu vroia să audă de nimic altceva), m-a întrebat ceva bizar, de mult așteptat, niciodată discutat în adolescență ori altcândva: cum am căutat orgasmul și cum am ajuns la orgasm. I-am spus că l-am descoperit împreună cu tine, Promy. Am simțit cu tine și prin tine cea mai mare durere (pe care nu am perceput-o prin mine personal toată viața mea, nici prin toți ceilalți la un loc), dar și cea mai mare iubire și fericire. Dominant agonie, însă și extaz.

Și să-ți spun la final un secret: am impresia că vizita mea i-a adus maică-mii o gură de aer precum cea din concertul de Grieg. Pupici,

Ile

Către Ile (mail)

5 septembrie 2016

Pune-o pe maică-ta să facă și exerciții de-astea, nu numai de mate. ☺

Promy

Către Dr. Ionescu Y (Cluj) (mail)

8 septembrie 2016

Bună ziua,

Aș dori să mă înscriu la studiile dvs. privind boala Huntington (donare sânge, lichid cerebrospinal etc.), precum și într-un program de donare organe (creier). Mi-ați fost recomandați de Dr. Z, asistent cercetare la *UCL Institute of Neurology* din Marea Britanie ca specialiști în boala Huntington. Tatăl meu a suferit de boala Huntington, eu am fost testată pozitiv acum 6 ani, iar băiatul meu se află în situație de risc (nu l-am testat, am considerat că trebuie să fie decizia lui și, dacă-l face, să fie după 18 ani).

Sincer, eu m-am confruntat cu două șocuri: diagnosticarea tatălui meu cu boala Huntington (era ceva absolut inedit, nu cunoșteam niciun caz în familie, probabil provenise de la bunicul din partea tatălui, mort în tinerețe, înainte de manifestarea bolii) și apoi rezultatul pozitiv al testului meu genetic (făcut aproximativ în aceeași perioadă,

când am aflat de tata). Am obținut scor CAG, număr de mutații = 43 în cazul meu, deci pozitiv.

Am repetat testul ca să fiu sigură și am obținut același rezultat. Nu mi-am testat însă băiatul, lăsându-l să decidă singur atunci când va fi major (are aproape 15 ani acum, l-am făcut când nu știam de boala mea și a tatălui meu, eu am 40 de ani). Eu m-am decis să apelez la testul genetic pentru că nu suportam (și nu am suportat niciodată) incertitudinea. Pur și simplu, am vrut să știu adevărul și nu regret că am luat această decizie.

Să vă spun câteva detalii despre mine și tatăl meu. Boala Huntington i-a distrus tatălui meu corpul, dar nu și spiritul. Tata a reușit să rămână liber în spirit și e un exemplu, o sursă de inspirație pentru mine (și îngerașul nostru păzitor acum). Bizar, deși nu mai putea să meargă, să mănânce cum trebuie, să vorbească, tremura și îi era extrem de greu să se adune, tata încă râdea de mișcărilor coreice, de împiedicări și căderi, de îmbrățișările smucite, scria, cu eforturi titanice, rugăciuni pentru noi, cei dragi, poezii pentru mama, își aducea aminte de Nichita Stănescu, poetul preferat și mai știa colindele pe care le cântam de Crăciun, în fiecare an.

Înainte de boală avea o voce dumnezeiască pe care nu o să o uit, sper, nici eu niciodată (din fericire, l-am înregistrat atât bolnav, cât și sănătos). Terapiile lui cu care a reușit să reziste au fost: Dumnezeu, cei dragi, arta și simțul umorului. Lupta lui cu boala a fost nu atât o confruntare, cât un dans al lui Zorba cu dezastrele. Și eu sunt o dansatoare înnăscută cu dezastrele (am moștenit ”boala dansului” cu dezastrele de pretutindeni (din mine și din lume) de la tata). Să sperăm că se va găsi tratament pentru generațiile următoare măcar! Până atunci, vom dansa cu dezastrele.

Mai jos găsiți și linkul unui filmuleț realizat în memoria tatălui meu și pentru conștientizarea bolii:

https://www.youtube.com/watch?v=jmWA-44_Y0A&feature=share

În ce privește simptomele, eu m-am confruntat cu unele simptome ale bolii dintotdeauna, de aceea nu pot să spun că acestea au apărut mai târziu. Mai jos găsiți o listă (din ce mi-am adus aminte și am centralizat):

- Fizice: tremor, spasme, zvârcoliri (ei, era bine când aveam energie pentru asta, acum nu mai am), apoi scăpat obiecte, împiedicări, dezechilibru, căderi

- Psihice: tulburare obsesiv-compulsivă, lungi perioade de agonie/depresie (la mine însă motivată – evenimente tragice/răul din lume/probleme de conștiință) urmate de scurte perioade de extaz/manie (ca la tulburarea bipolară), stări de paranoia, anxietate, nerăbdare, insomnie, instabilitate psihică, ostilitate, furie, dificultăți de concentrare, dificultăți de învățare/înțelegere/procesare informații, probleme de uitare și orientare, stare de oboseală și amețeală, apatie uneori, atacuri de panică, angoase și fobii, nevoie de izolare socială, incapacitatea de a suporta contradicțiile/opiniile contrare/neînțelegerea/lipsa de înțelegere, tentative de suicid, dificultăți de inițiere a unei activități, dificultatea de a lua decizii (cu excepția situațiilor în care am acționat din conștiință, conform unor principii) etc.

Vă mulțumesc pentru înțelegere și suport. Cunosc și alte persoane diagnosticate cu boala Huntington interesate să se înscrie la studii.

Vă rog să-mi comunicați dvs. detalii despre studiile în curs, precum și despre donarea de creier.

Vă mulțumesc și vă doresc toate cele bune!

Ileana TODORAN (București, România)

Către Ile (mail)

14 septembrie 2016

Uau, m-ai dat pe spate (la propriu și la figurat) în ziua de marți, 13 (tare și data, logic, nu?). Ar trebui să o țin minte, a fost una memorabilă și simplu de reținut pentru că a fost marți, 13. Tot weekendul am fost fie complet împietriți ca Zidurile (*The Wall*), fie triști și demoralizați, bântuiți de holocausturile de pretutindeni, copleșiți de durere, frică, griji și vinovăție (vinovați că nu am făcut mai mult, vinovați pentru răul din lume, vinovați de suferințele produse celor dragi când am fost condamnați pentru fapte bune ori când i-am neglijat). Însă, la un moment dat, am reușit să transformăm neliniștea și teama în ceva romantic.

Ne-au ajutat și Ceaikoski, Concertul în re major pentru vioară și orchestră, simfonia a IX-a a lui Beethoven și Scriabin, poemul simfonic dedicat mie. Dar nu era suficient. Startul l-am dat eu, când te-am rugat pe la unu-două, în noaptea de luni spre marți, să mă ții în brațe și să mă mângâi. Vroiam să mă liniștesc și să dorm... după două nopți nedormite în weekend, eram epuizat și trebuia să fiu dimineața la cabinet, ah, ce bine că mi-a venit rândul să dezbrac eu zeii/zeițele și să îi jupoi un pic, mă rog, pizdele de firmă și, de fapt, nu sunt tarife mari, ci cele mai mici din Olimp, promoționale, cred, nu se compară, oricum, cu alea din România.

Dar tu nu m-ai mângâiat pe spate, pe obraji sau pe mână, ci pe cur și pe coaie (toată noaptea), apoi, când am ajuns acasă de la cabinet, am ținut-o așa de după-amiază până seara. Mi-ai făcut masaj cu iaurt cu stracciatella, iar după aceea mi-ai lins iaurtul de pe sfârcuri, din cur, de pe coaie și de pe penis. Cred că am produs și eu spermă cu aromă de iaurt cu stracciatella. Am avut cel mai mare orgasm, hm, nu

știu ce se întâmplă, pe zi ce trece ne îndrăgostim mai tare, deși trăim împreună de trei ani jumate, văd că n-apucăm să ne plictisim. Îți dau nu ”FB” (foarte bine), ci mai mult ca perfect pentru asta, Ilenoi Nota 2 (cu toate că pe mine nu mă interesează notele și nu-mi vine să mă sinucid pentru o notă ca tine). Te-am pupat,

Promy

Către Promy (mail)

14 septembrie 2016

Dragul meu, și eu mă tot îndrăgostesc și reîndrăgostesc de sufletul tău și de curul tău. Cum ziceau Rimbaud și Verlaine în ”Eclipsă totală”, mi-e și mie greu să aleg între ele (Verlaine a preferat în cele din urmă curul lui Rimbaud). Eu aleg, la limită, sufletul tău, deși le doresc pe amândouă.

Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Bună, Ileana! Zilele astea este Maria în București pentru puțin timp și azi mi-a spus că ar avea câteva ore libere azi să ne vedem. Ne gândeam dacă ai vrea să vii și tu, suntem doar noi (2 sau 3). Întâlnirea ar fi în mall-ul Promenada (a fost rugămintea Mariei, că e aproape de casa ei și să nu piardă timpul pe transport), la 4 jumate (in jur de), jos, la intrare, după aia urcăm pe terasa de la mall.

Lidia (fostă colegă de doctorat)

Către Lidia (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Mersi pentru invitație! Azi nu pot să ajung, dar sper să ne întâlnim altădată (am pregătit și cărțile... mă rog, cărțile pentru voi din primăvară). Poate reușim să ne vedem cu toate fetele, inclusiv Dora de la Bruxelles, toamna asta ori la iarnă cel târziu. Spuneți, vă rog, din timp, cu o săptămână înainte. Mailul de Hotmail îl verific o dată pe săptămână, s-ar putea să nu văd ce mi-ați scris. Pe Facebook intru aproape zilnic, mai puțin în weekend, când țin închise complet calculatorul și netul. Vorbim pe Facebook atunci. Petrecere frumoasă! Pupici tuturor.

Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Decizia am luat-o azi dimineață la 10 , o să încercăm să ne luăm suficient timp înainte. În altă ordine de idei, ești bine? Tu, feciorul? Legat de fecior, e la liceu sau la facultate, că nu mai reușesc să prind anii din urmă și să îmi dau seama.

Lidia (fostă colegă de doctorat)

Către Lidia (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Da, suntem OK, v-am scris și pe mail (Hotmail) vara asta, când a trimis Maria pozele copiilor. Luca e la liceu, în clasa a noua. Pupici.

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Nu știam dacă liceu sau facultate, aici era neînțelegerea. Da, voiam să te sun atunci când ai spus de Luca și să îl felicit că își asumă viața. Fii-meă, Elena, are un prieten ffffff bun, practic *the best friends*, care e gay.

Lidia (fostă colegă de doctorat)

Către Lidia (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

E OK, am depășit șocul și criza, sunt alături (încerc să-l depășesc și pe cel cu ultimul drum ratat la Alep). Acum vreau să reiau cartea și campania cu Siria.

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Știu că se tinde să se deschidă (parțial) societatea spre așa ceva, dar să se și închidă, în același timp, practic, se polarizează. Am citit de drumul tău ratat la Alep și voiam să te întreb mai multe. De asta ne pare rău că nu vii.

Lidia (fostă colegă de doctorat)

Către Lidia (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Bravo Mariei! Luca are și el colegi care-l înțeleg și susțin. Mama nu prea e de acord, e de modă veche. Luca i-a zis că are prietenă. Parcă noile generații sunt mai deschise, deși e, într-adevăr, polarizare.

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Măi, printre foștii colegi ai Elenei procentul era ffff mare: practic, din 10 băieți 5 erau homosexuali. Prin acest prieten, Elena a cunoscut pe alții. Unii își asumă și declară identitatea, alții nu. E de admirat tipa de la "Dilema", Iaromira Popovici, care, ca tine, l-a susținut pe fiul ei, când și-a declarat preferințele. Oricum, este o problemă pe care încă societatea preferă să o bage sub preș, problema nefiind ei, oamenii ăștia, ci cum se raportează societatea și anumite instituții la ei. Gata, te las că, dacă mă stârnești, pot vorbi pe subiectul ăsta ore.

Lidia (fostă colegă de doctorat)

Către Lidia (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Eu nu cred că trebuie să ascundem. Nu e păcat sau boală. Eu nu am ascuns niciodată nimic, dimpotrivă, m-am luptat pentru adevăr și mi-am mâncat în public inima, ficatul, creierul și coaiele de Don Quijote castrat și fără vise. Bizar,

procentaj cam mare la Maria – ar trebui să fie maxim 5%, nu 50%. Când sunt prea mulți, e și ceva cultural, ca-n Grecia antică. Pa! Pupici. Vorbim mai mult când ne vedem cu toate și sper să vă aduc și cărțile atunci.

Ileana

Către Ile (mesaj Facebook)

15 septembrie 2016

Ai grijă de tine și baftă copchilului în noul an!

Lidia (fostă colegă de doctorat)

Către Ile (mail)

20 septembrie 2016

Îmi cer scuze, m-am purtat complet aiurea ieri, fix în prima zi de repetiții pentru festivalul ”AER” (”Aceasta E Revoluția”), cu simfonia dedicată (ne)muritorului Marsias, inventatorul flautului și un artist mai talentat ca Apollo, din a cărui piele jupuită și-a confecționat prima diplomă zeul soarelui (apoi a luat pe alții, inclusiv echipa noastră la rând). Hm, simfonia este închinată lui Marsias, dar și titanilor de oriunde și oricând, victimelor holocausturilor și tuturor celor care au suferit/suferă pe nedrept.

Nu aveam emoții ca data trecută, acum doi ani (când credeam amândoi că facem infarct și simțeam, în același timp, că vrem să ne ștergem memoria și să sărim pe geam/în Styx), nu eram prea obosit (adică mai obosit ca de obicei... dulce epuizare!), Thalia, directoarea festivalului, m-a primit bine, zâmbitoare, aproape entuziastă, aveam și Armata

Amazoanelor de pază ca Gaddafi, singurul lucru comun cu zeul ăsta taliban (ei, Armata Amazoanelor stă mai mult pe Facebook, însă știi, comparativ cu Atlas care nu lasă jocul video nici dacă-l bombardezi cu fulgerașe ori bombe-butoi cu clor, e clar de preferat).

Dar știi, nu mă părăsea starea aia de vierme putrezit care cerșește să fie călcat în picioare, scuipat și să se pișe cineva pe rănilile lui, numai să nu-l ignore, cum mi s-a întâmplat mie cu zeii pe Elbrus (starea de "taci *and touch*, dacă nu vă e prea scârbă"). Asta urmează după starea aia de piatră, cărămidă/bucată din Zid ("taci *and don't touch*") când fac greva tăcerii, nud sub chador (vălul integral adus de tine din Iran) sau altcumva. M-a cuprins iar sila.

"În jurul cochiliei / E lumea, / Restul lumii, / Dispusă încolo și încoace, / După anumite legi / De care mi-e silă. / Și-n centrul acestei / Sile universale / Mă aflu eu, / Melcul, / De care mi-e silă." Sunt un melc atât de ratat încât nu am nici cochilie (casă), nici dâră, nici antenuțe. Degeaba îmi zici tu, Ile, că antenuțe mai am, fie și pe Antenuța-Atenuța din Olimp ori Antenuțele Motanului Felix din România, nu te cred.

Apoi, când am făcut dragoste, disperat că nu reușesc să termin și mă doare (și fizic, și psihic), ți-am cerut să-mi mănânci ficatul transplantat, să mă scuipi și să te piși pe rănilile mele. Îmi pare rău, parcă gândesc și eu ca Știi Tu Cine... Zeus și Hermes... cu pula și fulgerașele, nu cu capul. Nu dansam în potop, nu mă abandonam și mă topeam în abis, ci mă simțeam un vierme care cerșește să fie umilit și ți-ai dat seama. Dar eu am insistat și până la urmă m-ai scuipat pe cicatricea de la piept și cea de la ficat și în față.

Apoi, mi-ai zis că te-ai simțit prost și că parcă te-ai transformat în Madame Hera, mult iubita și stimata zeiță a familiei, liber aleasă desigur, adică probabil. Dacă te joci de-

a Madame, devii Madame. Dacă te joci de-a Promy, devii Promy. Care Promy? Parcă ies numai animalele, legumele, gunoaietele, Zombie, fantomele și zeii, și nu titanul din mine. Îmi pare rău. Noroc cu Ceaikovski, Simfonia a șasea în si minor, ne-am mai revenit un pic seara.

Promy

Către Promy (mail)

20 septembrie 2016

Accept scuzele. Da, m-am simțit mizerabil și a fost și vina mea că m-am luat după tine. Altădată nu te mai ascult dacă-mi ceri așa ceva. Avem nevoie amândoi de o găleată de gheață ”*Ice Bucket*” pentru campania de conștientizare a sclerozei laterale amiotrofice... boala lui Stephen Hawking (pentru boala Huntington când?) și de Ceaikovski ca să ne trezim, apoi să dormim. Trăiască titanii din fiecare!

Ile

Către Ileana (mail)

23 septembrie 2016

Bună ziua,

Vă mulțumesc mult pentru email. Îmi pare rău că vă răspund târziu, dar am fost plecată din țară câteva săptămâni și abia acum am revenit.

Numele meu este Popescu X, sunt consilier genetic și psiholog clinician și împreună cu alți trei colegi am pus bazele unui centru pentru boala Huntington la Cluj Napoca, singurul de acest gen din România unde persoanele aflate la risc, pacienții și membrii familiei pot fi văzuți de o echipă

interdisciplinară. De asemenea, am inițiat un registru național în care dorim să includem toate familiile cu boala Huntington din țară. Dacă sunteți de acord, pot include și datele dumneavoastră de contact în baza noastră de date, urmând să vă contactez de fiecare dată când avem noutăți.

Noi organizăm întâlniri lunare în cadrul cărora vedem (gratuit) pacienți din toată țara. În măsura în care doriți și puteți, ne-ar face mare plăcere să vă vedem și pe dumneavoastră. La sfârșitul lunii octombrie sau începutul lunii noiembrie dorim să organizăm o întâlnire ceva mai amplă, dar informală în care să invităm pacienți și familii care se confruntă cu boala Huntington. Sunteți, bineînțeles, binevenită.

Toate cele bune,

Popescu X

Către Popescu X (mail)

23 septembrie 2016

Stimată doamnă,

Vă mulțumesc pentru răspunsul prompt și pentru toate eforturile pe care le faceți! Înțeleg că dvs. oferiți consultații multidisciplinare gratuite, precum și un grup de suport pentru pacienți și familii. Eu sunt interesată și de participarea la studii, precum și de donarea creierului post-mortem (dacă dețineți informații în acest sens, vă rog să-mi transmiteți).

Nu pot ajunge la întâlnirea din octombrie / noiembrie toamna aceasta, dar voi încerca să particip la o consultație la Cluj în primăvară sau la vară, dacă mai este posibil.

Puteți să ne includeți în baza de date. Eu dețin și înregistrări video de Crăciun (cu tatăl meu cântând colinde, făcute când era sănătos, apoi în diverse stadii ale bolii).

Probabil sunt utile atât pentru rememorare, cât și pentru cercetare. Vi le pot pune și pe acestea la dispoziție, după ce la voi transfera pe un memory card / stick / DVD.

Voi informa și altă persoană care are pe cineva bolnav în familie (din Iași), poate va dori să participe la o consultație/discuție la Cluj. Îi transmit datele dvs. de contact.

Ținem legătura pe mail.

Vă felicit încă o dată pentru demersurile dvs. și vă doresc toate cele bune!

Ileana TODORAN

Către Ileana (mail)

23 septembrie 2016

Vă mulțumesc mult pentru sprijin.

În acest moment noi nu derulăm și nici nu cunoștem studii care să presupună donarea de țesuturi post-mortem. Sunt însă alte studii în derulare care presupun monitorizarea simptomelor existente sau monitorizarea perioadei înainte de declanșarea bolii. În măsura în care veți fi interesată, vă pot spune mai multe informații și veți putea fi și dumneavoastră implicată atunci când ne vedem.

Sigur, vă rog să transmiteți datele mele de contact și altor familii care se confruntă cu boala Huntington. Ne bucurăm dacă suntem de folos.

Păstrăm legătura!

Popescu X

Către Claudia, mama fetei bolnave de Huntington (mesaj Facebook)

23 septembrie 2016

Bună ziua, sper că sunteți bine. Eu m-am interesat de studii, precum și de donarea de organe (creier) post-mortem. Americanii de la "Predict HD" m-au redirecționat spre colegii europeni din Londra, iar aceștia (care nu acceptă participanți din afara Marii Britanii) mi-au dat datele de contact ale unei echipe multidisciplinare din Cluj care oferă grupuri de suport și consultații gratuite. Eu mă gândesc să merg la o consultație la ei la anul, cel târziu vara viitoare. Sunați-i și dvs. sau scrieți-le, sunt interesați de alți participanți. Doamne, ajută!

Ileana

Către Promy (mail)

8 octombrie 2016

Știi, iubire, duminica trecută, mai să iasă zeul din mine: îmi venea să arunc tot în aer și să mă răzbun pe voi toți, începând cu tine (de fapt, îmi era rău de la rinită, așa mi-e mai tot timpul, cu unele excepții, în anumite zile). Am zis că nu o să mai simt niciodată iubirea, ci numai ura (ca zeii) ori, mai rău, o să fiu piatră sau o bucată de Zid. Tu știi ce-ai făcut? Mi-ai șoptit că te vei strădui să mă convingi de contrariul. Eu ți-am răspuns că te înșeli și că nu o să reușești niciodată. Niciodată.

Atunci ai pus una dintre melodiile noastre, "Creep" (Radiohead), te-ai dezbrăcat lent și ai început să dansezi lasciv. Imediat am izbucnit în plâns amândoi, iar eu mi-am aruncat hainele și am dansat cu tine, lipită de tine,

ascultându-ți respirația slabă, cu întreruperi neliniștitoare. Apoi am trecut la alte melodii ale noastre, ”*Neutron Star Collision – Love Is Forever*” (Muse) și Studiul op. 25, nr.1 în la bemol major de Chopin. Am plâns în continuare, te-am strâns în brațe cu disperare titanică (să te fărâm și să te preschimb în praf de stele) și ți-am spus încet, cu glas tremurător, că te iubesc. Da, ”niciodată” a însemnat, de fapt, două minute.

După aceea, toată săptămâna am avut starea aia febrilă, de leșin și amețală, dublată de angoasă, depresie, incapacitate de a gândi și vorbi, neputință și respingere. Cum te-am privat de jocul ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval” până spre weekend, vineri seara ți-am promis că ne răzbunăm. Crunt. Să am de ce să-mi cer scuze măcar. Să ne revanșăm cu jocul nostru ”de-a Bill și Monica”, chit că mă simțeam vinovată să mă răsfăț când alții de pe pământ suferă.

Și, pentru început, pentru că mă simțeam piatră, o bucată de Zid, iar tu erai foarte obosit și plictisit, ca să ne (re)umanizăm, am pus Ceaikovski, Simfonia a șasea în si minor și Concertul pentru vioară și orchestră în re major. Am plâns pentru toate victimele holocausturilor, pentru tine și pentru mine. Și-am zis că te iubesc, iubesc tot universul, vreau să trăiești, floare albastră, ești un hobbit. Și tu mi-ai spus mie la fel. Te-am masat cu iaurt cu stracciatella și ulei de cocos, apoi eu am fost Monica, iar tu Bill până am făcut febră musculară, cred, dar nu terminasei.

Cum nu reușisei să ejaculezi, ai trecut la fanteziile horror de pe Elbrus și Tartaruri (în care apăream și eu, și Atena, și Pandoruța, și Silen, și Dio (Dionysos), pe lângă ticăloșii de Știi Tu Cine... Zeus, Hermes, Madame Hera, Caliope și Apollo). Mi-ai cerut iar să te scuip și să mă piș pe rănile tale, inclusiv pe cicatricile sacre (comune) de la piept și de la

ficat. Am refuzat, nu mai trebuia să amestecăm fantezia cu realitatea, riscam să rămânem viermi sau, și mai rău, să devenim zei. M-am străduit să am înțelegere (dar până la un punct, de bun simț) și răbdare. Când m-am uitat la ceas, trecuseră trei ore și zece minute, iar tu turbai că nu terminasei încă și te durea. Ne-am întrerupt totuși și am încercat să ne liniștim și să mergem să dormim.

Dimineața la cafea, cu buzele strânse, ochii măriți și obraji roșii, mi-ai zis greu, cu glas întretăiat, că nu te mai simți bărbat și că n-o să mai reușești să termini niciodată (chiar dacă o să izbutești poate să începi). Mai bine nici nu mai încercăm. Te simțeau prost. Îți venea să intri în pământ de rușine. Eu ți-am răspuns că, de fapt, ar trebui să fii recunoscător: ai mai recuperat ceva, cu ajutorul meu, al tău propriu și al lui Dumnezeu, la jocuri ”de-a Bill și Monica” și la orgasme. Puteai să nu (mai) ai niciunul.

Mai știi cumva, iubire, cum erai acum trei ani jumate? Uitasei ce-i asta complet, a trebuit să reînveți, oricum, credeai că nu mai poți, te considerai ultimul jeg și te gândeai că nu meriți nici un scuipat de la mine. Iar eu nici nu știam ce e orgasmul, l-am descoperit cu tine la 37 de ani biologici... miliarde altminteri, deși nu am mai mult de 2 ani și 10 luni din punct de vedere afectiv și cognitiv (am avut impresia că mor și m-am speriat prima oară, dar mi-a plăcut cum am murit atunci și mi-am dorit să mai mor așa).

Ți-am repetat că te consider bărbat adevărat și dacă n-ai mai putea să o faci niciodată. Da, pe tine și pe alții ca tine care au rezistat la chinuri fără număr și la ispite (sirene, zeițe etc.), nu peăștia care se luptă glorioși cu titani în lanțuri, femeii violate și bebeluși. Nu cred că avem o problemă sexuală, nici tu nu ai, dar l-am rugat pe Dumnezeu să te ajute... să ne ajute și cu asta. După-amiaza, cu un simplu masaj cu ulei de cocos și jocul ”de-a Bill și Monica”, ai

terminat în 10-15 minute. În sfârșit, te-ai abandonat și te-ai eliberat. Am văzut că-ți străluceau ochișorii ca supernovele și aveai chipul iluminat de un zâmbet de extaz. Spune-mi, te simți acum bărbat?

Ile

Către Ile (mail)

8 octombrie 2016

Da, Ile, îți mulțumesc. Știi, eu îți sunt etern recunoscător numai pentru un singur cuvânt, că m-ai făcut hobbit, când aveam mai mare nevoie. Îți mulțumesc și acum că m-ai încurajat, ai avut răbdare și înțelegere, până la un punct, fără să amesteci fanteziile cu realitatea (bine ai făcut, eu nu mai gândeam, mă rog, gândeam cu pula și fulgerașele... ca Știi Tu Cine... Zeus). Simți și tu că ți-au crescut coaiele la loc, că erai Don Quijote castrat și fără vise? Și a ieșit din tine titanul și nu zeul? Sper că-ți mai place în Titan... în Titanul Prometeu.

Promy

Către Ile (mail)

14 octombrie 2016

Draga mea, uite ce-am ajuns să fac. Să-mi îndoi genunchii înțepeniți în fața zeilor, deși mi-am jurat pe ce am mai sfânt (Maretti cu pizza, democrație, iPhone) să nu o fac niciodată și, sincer, am zis că sunt, oricum, prea anchilozat să o fac. Vezi dar în ce hal am ajuns! Chiar nu mai am nicio demnitate. Hm, să încerc să mă scuz că Dio (Dionysos) e

titan și nu zeu și așa mai merge? Poate că ar trebui să interpretez astfel, e mai comod și e adevărat și asta.

Mai știi, data trecută, la festivalul ”AER” (”Aceasta E Revoluția”) de acum doi ani, la un an de la revoluție, cum a fost când a trebuit să interpretez simfonia dedicată lui Marsias (și tuturor celor care au suferit pe nedrept, marea majoritate și, în special, victimelor holocausturilor și intelectualilor condamnați ca dușmanii poporului)?

Aveam emoții atât de puternice încât ne sufocam amândoi și îmi părea că ne dezintegram complet (știi tu, emoții de examen cu Big Brother), eram primul care vroia să fugă (definitiv din această lume, nu numai să emigreze într-un loc mai mult sau mai puțin ostil), vroiam să-mi șterg memoria și să sar pe geam / în Styx și credeam că, dacă ajung pe scenă, înainte să apuc să mă fac de râs, o să fim răpiți, jupuiți și devorați toți, de la mine la ultimul spectator.

Dar până la scenă era cale lungă. Nu mai știam nimic și nu-mi mai dădeam seama de nimic. Noroc cu brățara alb cu negru, împletită de Luca, asortată cu tricoul alb și blugii, că așa am nimerit podiumul pentru dirijor. Ți aduci aminte? Era vorba aia ”stânga cu ceasul, dreapta cu brățara” ca să știi care e stânga și care e dreapta. Nimeni nu-mi mai lasă ceas pe mână după ce am fost răpit cu unul Rolex (împrumutat) și dus în Tartar, am rămas acum exclusiv cu brățara. Da, un ceas Rolex merita efortul incursiunii în infern, în Tartar, eu nu, dat fiind că eram (și poate mai sunt) ultimul jeg de pușcăriaș, diavol, terorist și trădător.

Mare noroc am avut cu Dio (Dionysos) că mi-a luat apărarea, cu trei ani în urmă, în fața lui Apollo care mă atacase (încasând niște pumni de la el), iar după aceea a făcut reclamație, la insistențele mele (deși era speriat și nu credea că are vreun rost). Hm, uite că a avut: Apollo a fost condamnat la 120 de ani de închisoare, iar Caliope,

complicea lui... la diplome unice și inegalabile, autentice și originale din pielea jupuită a altora – la 85, destul de puțin aici, în Olimp, dar contează. Apoi, Dio și-a făcut curaj și s-a străduit să se adune un pic pentru a participa la festivalul ”AER” de acum doi ani. Sincer, nu vroiam să-și facă Apollo o diplomă din pielea lui jupuită și, de fapt, dintr-a nimănu (și ne luase toată echipa la rând).

În acest an, la a doua ediție a festivalului ”AER”, nu știu ce s-a întâmplat, am fost surprinzător de calm și detașat la repetiții, parcă nu sunt eu, ar trebui să sunați la 112, poate am luat-o razna de tot, ce-i liniștea asta care nu mă definește? Cred că, de fapt, îmi lipsea Dio – era singurul cu care puteam să mă sincronizez, să eliberăm focul sacru al adevărului, să ne iluminăm și să ajungem la sublim. E unicul care poate interpreta nu credibil, ci divin rolul lui Marsias.

De dragul lui, am zis nu numai că-l voi șterge de borătură și-i voi schimba tricoul (cu unul alb de la mine, eventual, chiar dacă i-e larg și înoată în el), ci și că mut repetițiile la șapte seara, o oră mai accesibilă pentru el (la care se trezește, după nopțile lui de chefuri și zilele de zăcut mangă în șanț). Așadar, îți mulțumesc că ai acceptat să-l invităm ieri seara la noi acasă, împreună vechiul său prieten, Silen, deși era dificil pentru amândoi.

Hm, îți aduci aminte când am încercat să punem în practică o fantezie de-a ta, mai exact să facem schimb de parteneri (pentru prima și ultima oară, acum vreo trei ani)? Ah, bine că Dio a venit atunci cu Grațiile și nu cu Graiele ori cu vreo Madame Hera, poate babelor Graie le făceam sex oral, nu și vreunei Madame Hera. Era fantezia ta din adolescență să schimbăm partenerii (tu cu Dio, eu cu partenera/partenerul lui), iar eu am acceptat-o (și tu mi-ai îndeplinit fantezia din adolescență – să ne jucăm ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval” pe Mytikas, să profanăm tronul

zeilor și să mă simt astfel, dacă nu în putere, la putere măcar... și m-am simțit!). Dar schimbul de parteneri a ieșit lamentabil și nu am mai vrut să-l repetăm.

Ei, aseară Dio și-a făcut apariția strălucitoare de superstar cu părul lung, cârlionțat, șaten cu reflexii aurii, vâlvoi și cu ochii albaștri înroșiți și tulburi, transpirat, îmbrăcat cu un tricou kaki pătat de vin și de vomă (neschimbat de minim o lună) și cu blugii lui tociți, ruți și soioși, împleticindu-se și dărâmand tot în jurul lui (și pe noi care abia ne ținem pe picioare și suntem ușor de doborât... nu și de învins). I-am dat împreună pungi de gheață în cap lui Dio...

Nu ca să se trezească, ci pentru campania ”Ice Bucket” în sprijinul bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică, exact ca la ediția anterioară a festivalului ”AER”. Știi, am conștientizat abia aseară că, din echipa noastră, unul chiar e popular: nu eu, nici fiul nostru, Deu (Deucalion) a cărui mașteră ești tu, frate-miu, Mene (Meneceu) nici atât săracul, nici Her (Heracle), Jill din ”Brazil” sau Don Quijote, ci Dio – el are cele mai multe statui (și o să mai aibă, mai multe decât Atena). Cum să nu fie popular zeul alcoolului?

Când a venit Dio ieri seară la noi, m-am emoționat, în sfârșit și îl aștept acum și la repetiții (îi mai trântim o pungă de gheață în cap să-l resuscităm, la nevoie). Și mi-ar plăcea ca întreaga echipă să-mi dea un sărut gay salvator ca pe vremuri. Deja, odată cu sosirea lui Dio, m-am simțit schimbat: dansez iar gol, în potop, topindu-mă în el, fără frică, cu o stare ca de îndrăgostit, fericit să mă abandonez. Am simțit din nou puterea focului sacru și am plâns.

Și am fost recunoscător pentru toate (inclusiv pentru agonie, descompunere și moarte, și a celor dragi, nu doar a mea). Fac și ele parte din experiență și trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru ele. Nu există iubire, fericire și

împlinire fără suferință și sacrificiu. Iar cei dragi sunt cu noi, în focul sacru al memoriei și îngerăși păzitori, cum zici tu. Cu ochii în lacrimi, i-am mulțumit lui Dumnezeu și vouă: că am ajuns până aici, am rezistat (deși mai cedez și eu, dar până la urmă îmi revin un pic, mai ușor pui la loc un dinte sau ficatul decât sufletul, îți sunt recunoscător că m-ai ajutat și la asta).

Mai mult, apreciez că am primit o îmbrățișare titanică, un sărut gay salvator, o limbuță de-a lui Pesu și lacrimi ca să-mi spele cicatricile și rănilor neînchise vreodată. În plus, am descoperit îngeri în infern peste tot: suntem legume, animale, gunoaie, Zombie, fantome, zei, bolovani, însă uneori mai iese și titanul din noi (păi, să-l eliberăm, a putrezit prea mult la închisoare).

În particular, îți mulțumesc că ai fost cu mine, deși nu vroiam să împărtășești atâta durere și să mori numai cu mine de milioane de ori. Nu vroiam să sufere nimeni, nici o muscă *Drosophila Melanogaster* din aia pentru experimente. Nici noi. Însă nu s-a putut altfel și trebuie să ne asumăm asta. Te iubesc și mă simt iubit, în sfârșit. Încerc să văd fiecare sacrificiu și pierdere ca pe o împlinire și o victorie. Și, dacă tot avem atâtea semne, să mai fie și semnul victoriei. Îl ridic acum și te sărut. Gay salvator, doar ești un bulangiu nenorocit care l-a criticat pe Gigi Becali și un Don Quijote castrat și fără vise.

Promy

Către Promy (mail)

14 octombrie 2016

Ridic și eu semnul victoriei așa: 2 (două degete de la mine) + 2 (două degete de la tine) = 4. Succesuri fără

apoca...lipsuri la examenele cu Big Brother! Te iubesc și nu regret ce am împărțit cu tine. Tu ești cel mai frumos coșmar și dezastru al meu în care aș vrea să rămân prizonieră. Doamne, ajută!

Ile

Către Ile (mail)

20 octombrie 2016

După întâlnirea cu Dio și sărutul gay salvator al echipei de vineri seara, ziua noastră tradițională de ședință, în weekend am simțit pe lângă agonie și extazul. Apoi, luni și marți (înainte de concertul de miercuri) am stat încordat, cu chipul crispat și ochii goi ori cu privirea aia scârbită, exasperată, despăcată cu pironul sau cu bombele-butoi și care fuge dintr-un colț în altul. Din când în când, aruncam scânteii de gheață, fulgerașe ca ale lui Știi Tu Cine... Zeus, nu focul sacru.

Când am ieșit la plimbare, am tras ca un câine în lesă (cu toate că mă țineai de lăbuță, nu cu lanțul) și abia așteptam să mă întorc în casă. În casă ori acasă? Să remarc totuși: de data asta, nu am mai făcut atâtea crize ca la ediția anterioară, nu am mai încercat să fug, nici să emigrez, deși pentru câteva clipe mi-am mai pus pătura în cap ori m-am mai ascuns în chiloții tăi care probabil mă devorau și ei ori am căutat din reflex chadorul (vălul integral iranian al tău) pentru o mică grevă nud sub chador. Hm, dacă mă mănâncă iar chiloții tăi, mai bine mă scarpin. Mă ajută?

Miercuri, cu câteva ore înainte de spectacol, ne-am dezbrăcat și am ascultat Scriabin, poemul simfonic dedicat mie, ca să retrăiesc coșmarul de pe Elbrus, împreună cu tine, Ile, dar și bucuria învierii (în mod bizar, destul de atipic, el a

prevăzută și așa ceva). Am plâns și am gemut de durere și revoltă, dar și de fericire și victorie, la final. După aceea, ne-am pregătit de spectacol. ”*The show must go on*” (sper că nu și telenovela asta de holocausturi fără sfârșit).

Te-ai îmbrăcat la fel ca mine: un tricou alb (se pare că te-ai îndrăgostit de ele, înainte le urai), blugi, adidași... și o brățară împletită de Luca, băiatul nostru, un titan din noile generații cu papion și bretele. Brățara a fost creată ca să ne arate calea când ne rătăcim. Interesant, brățara e împletită alb cu negru în mod egal, nu ca în viață (mă rog, nu tocmai viață, cel mult supraviețuire, dacă e și asta) unde vezi dominant negrul, hm, însă poate că negrul ascunde albul așa cum albul ascunde negrul.

După ce ne-am îmbrăcat, m-ai sărutat și atunci ți-am simțit genele ude zbatându-se în obrazul meu (nu în piatră, stâncă sau Zid) și mâinile fine și reci strângându-le pe ale mele. M-am coafat fulger, îndreptându-mi părul... ca să nu uit să îndrept măcar asta, dacă nu pot altceva pe lumea asta (ah, am ajuns să-mi aranjez părul odată la nu știu câte luni). Apoi l-am chemat pe Dio, i-am trântit o pungă de gheață în cap și i-am șters borătura. Nu a vrut să ia un tricou alb de la mine, eu nu am insistat, ține și el la brandul lui de tricou kaki, pătat de băutură și vomă, neschimbat de o lună. Înainte de plecare, a venit și echipa noastră să-mi dea (încă) un sărut gay salvator, începând cu Her.

Când am urcat pe scenă, tremurând ușor, cu ochii împăienjeniți și răsuflarea tăiată, m-am simțit încurajat de public și de aplauzele inițiale. Mi-am adus aminte că și eu am lipsit prea mult (dulce exil!) și că e momentul să fiu prezent. Am spus că dedic simfonia nu numai lui Marsias, ci și titanilor din fiecare dintre noi. Și, dacă la ediția anterioară eram terorizat de o frică ce îngheța întreg universul, de această dată am fost sfâșiat de o durere cutremurătoare ca un

urlet (pentru titanii din fiecare, condamnați mereu la un dulce exil, dezbrăcați și puși în lanțuri, spintecați, arși, electrocuțați, înghețați, jupuiți și devorați... nu doar organele, ci și sufletul).

La sfârșit, după ce cântecul lui Marsias a renăscut, fiind preluat și purtat de întreaga orchestră, m-am simțit mai împăcat, suferința avea mai mult sens, iar adevărul ne purificase. Am primit aplauze, nu balele și pișatul zeilor (până uitau și de mine... și eu, la rândul meu). Dar părea o victorie amară (nu, nu aniversăm holocausturi, însă ar fi trebuit să sărbătorim focul sacru care arde până și în aceste holocausturi). Să-ți spun sincer, am avut un gust amar, în ciuda succesurilor fără apoca...lipsuri la examenele cu Big Brother. Încă mă doare, lanțurile îmi sfârtecă pielea și-mi intră în carne.

Promy

Către Promy (mail)

20 octombrie 2016

Și pe mine mă doare și era normal să ne doară (anormal e să nu te doară, chiar dacă e ceva obișnuit). Și mie îmi intră lanțurile în carne. Totuși, încerc să mai dansez pentru tine și pentru voi toți. Așa vom clinti un pic și lanțurile.

Ile

Către Luca (mail)

7 noiembrie 2016

Dragă Luca, dacă nu ai venit cu mine acum două săptămâni, la comemorarea Colectiv, sâmbătă dimineața te

rog să mă ajuți cu protestul de la ambasada Rusiei. De când voiam! Ard de nerăbdare, hm, mă arde atât că vroiam chiar să-mi dau foc în semn de protest, numai că, *oops*, nu știu cum să mă împart la ambasada Rusiei, Siriei și Coreei de Nord ☺. Știi, îmi pare rău că nu ai participat la comemorarea Colectiv, a fost așa frumos, deși trist, multă lume, flori și lumânări, nu era foarte frig și ne alina o lumină lină coborâtă parcă din cerul înlăcrimat, oamenii se rugau și plângeau încet, liniștit (ca pe muzica lui Chopin, stingând flăcările cu lacrimile lor), era pace ca la cimitir.

Mi-ar plăcea ca lacrimile noastre să stingă și focul din Siria. În Alep, fetița de 7 ani, Bana Alabed, a descoperit o metodă de a înăbuși focul războiului, a-și învinge frica de bombardamente și a-și alina foamea (biologică și spirituală): prin citit. Devenită o voce a Alepului sub blocadă, Bana își povestește viața în mijlocul războiului pe Twitter sau pe Facebook (de fapt, nu e nici măcar supraviețuire, în niciun caz viață) și face campanie pentru oprirea bombardamentelor (deși propria casă i-a fost distrusă și stă printre oameni-ruine și case-ruine).

Cum nu mai poate frecventa școala, nici merge la bibliotecă, Bana devorează "Harry Potter". Impresionată, scriitoarea J. K. Rowling i-a trimis volumele în format PDF. Le va citi în continuu, fără să răsuflă. Adică vreo 5 minute, până la următorul bombardament... dacă reușește să găsească o sursă de curent pentru a-și încărca telefonul sau calculatorul.

Iar fotograful și activistul media Ismail Abdalrahman, deși e teribil de frustrat de abandonul comunității internaționale (*united nothings* din Consiliul de INsecuritate de la O,NU,) a reușit să reziste în Alep mai bine de cinci ani, pozând atrocități (și uneori își aruncă unde nimerește camera foto pentru a scoate din dărâmături câte un copil... care îi

moare apoi în brațe). Înainte de blocada din Alep, Ismail mergea la piscină, în ciuda bombardamentelor. Era piscina în care tânjeam și eu să plonjez și să mă topesc în undele ei, răzbunându-mă astfel crunt (răzbunarea e dulce!) pentru chinul drumului până la Alep.

I-am scris lui Ismail: ”Bună! Ce faci? Ce fac ai tăi? Sunt foarte îngrijorată, tristă și revoltată de ceea ce se întâmplă la Alep. Săptămâna asta nu am putut dormi și am plâns în continuu. Dar sper că spiritul revoluției nu va fi învins. Sunt foarte impresionată de curajul vostru, de spiritul de sacrificiu și de rezistența voastră. Voi sunteți eroii mei. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă aibă în paza sa pentru tot ce ați făcut! Aș vrea să te văd înotând în piscină (și pentru mine, căci nu am avut posibilitatea să ajung fizic la Alep, ci doar cu sufletul, și inima mea e încă acolo cu voi). Fie ca apa din piscină să curețe sângele și să aline durerea!”

Nu mi-a răspuns. Totuși, în mijlocul potopului de bombe-butoi, cu câteva zile înainte poate de căderea orașului, Ismail a postat o fotografie (poate ultima): încă zâmbește (fie și amar și răvășit) și ridică semnul victoriei.

Regimul sirian, dacă nu i-a ucis pe toți prin bombe, atacuri chimice, foamea din blocate și mizerie, îi va aresta și tortura până la moarte pe restul, puținii rămași, începând cu teroriștii și trădătorii din echipele de salvare ”Căștile Albe” (*Syria Civil Defence – ”White Helmets”*), medici, voluntari și activiști, continuând apoi cu bebelușii, bătrâneii și femeile însărcinate care sunt vinovați doar că locuiesc într-un oraș (vorba vine oraș și locuitori, de fapt, numai ruine – ruine-oameni, ruine-case și ruine-monumente). Și mai sunt peste un milion de oameni sub blocadă în Siria. Moarte intelectualilor și dușmanilor poporului!

Mersi mult, Luca, mă bazez pe noua generație de titani!
Pupic și baftă!

Mami

Către Promy, Meme (mail)

12 noiembrie 2016

Dragii mei, ăștia de la ambasadă nu ne-au lăsat nici să facem o poză clădirii, darămite să staționăm. A fost aiurea asta, îmi venea să le trag o predică de Nana, dar până la urmă am găsit o soluție convenabilă: am traversat și am făcut pozele cu sloganurile și filmele de vizavi (s-a văzut bine).

Iată mesajul meu:

”Bună, sunt Ileana. Mă aflu acum în fața Ambasadei Rusiei din București. Cu ceva vreme în urmă canalul TV Rossiya 24 a anunțat că vremea este ”ideală” pentru a bombarda Siria. Poate că vremea este ”ideală” pentru a bombarda Siria, dar inimile noastre sunt complet împotriva. Sunt deja peste 4.000 oameni uciși sau răniți și peste 900 uciși de bombardamentele rusești și ale regimului sirian în provincia Alep, de la colapsul armistițiului ruso-american, de pe 19 septembrie pe 6 noiembrie, conform Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului (OSDO).

Această campanie militară brutală a transformat Alepul, odinioară ”halab” (”alb”), într-un oraș alb ca sângele și cenușa.

Mai mult, propaganda rusească (mai exact, Ambasada Rusiei din Londra) a prezentat imagini din jocuri video (”*Command and Conquer*”) și din filme horror cu Zombie (”*Dead Snow*”) ca reale, condamnând în mod fals prin aceste imagini rebelii pentru atacuri chimice și pretinzând că luptă cu nazismul și terorismul. Din nefericire, realitatea este cel mai horror film. Stop fabricii de troli, Zombie naziști și holocausturi din Siria. Salvați Alepul! Salvați Siria!”

Vă mulțumesc. Doamne, ajută!

Ile

Către Promy, Meme și Luca (mail)

18 noiembrie 2016

Căsătoria gay a ucis dinozaurii sau va aduce sfârșitul lumii? Dacă asta se referă la dispariția dinozaurilor din sistem și la o reformă autentică, atunci abia aștept. Interesant, în alte părți, alte biserici (de exemplu, unele biserici protestante din Statele Unite ca Biserica Presbiteriană, Biserica Unită a lui Hristos ori Biserica Universalistă Unitariană) oficiază căsătorii religioase pentru cupluri LGBT, deși trebuie să recunoaștem, acestea sunt la abia la început, atitudinea oficială a celor mai multe biserici, pe ansamblu, mai condamnă homosexualitatea ca păcat, ceva contra naturii.

În același timp, producțiile americane au ajuns tot mai inclusive (nu exclusive), promovând comunitatea LGBT (prezența personajelor cu această orientare atinge 4,8% în seriilele americane, conform unui studiu Glaad din această toamnă, până și în filmele Disney precum "Frumoasa și bestia" apare un personaj gay), iar actorul și cântărețul american Ru Paul a avut un reality show concurs dedicat travestiților care a transmis unui public larg valorile comunității LGBT și a contribuit la legalizarea căsătoriei între aceștia. Mai mult, opinia publică din Statele Unite a evoluat gradat de la anti-LGBT la pro-LGBT.

În schimb, în Cecenia funcționează lagăre de exterminare pentru comunitatea LGBT (autoritățile nu le acordă celor din comunitatea LGBT nici măcar un scuipat pentru a le recunoaște existența, ci îi neagă complet – dacă prin absurd

ar fi fost asemenea gunoaie în societate, îi linșau propriile familii de musulmani credincioși, în numele lui Allah).

În România, Coaliția pentru Familie, susținută de bisericile creștine, a strâns 3 milioane de semnături pentru modificarea Constituției în sensul recunoașterii căsătoriei doar dintre un bărbat și o femeie (în Constituție se spune la articolul 48 numai la modul general "soți", nu se specifică "bărbat și femeie"). Art. 48, alineat 1, din Constituția României este formulat astfel: „Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor.” Pentru schimbarea lui se solicită organizarea unui referendum.

Într-un demers populist, cele două partide principale (PSD și PNL) sunt de acord cu organizarea referendumului propus. La rândul său, CCR a dat undă verde referendumului. PNL și PSD (și chiar USR) aprobă de principiu, declarativ, parteneriatul civil între membrii comunității LGBT, dar nu rezolvă și practic problema. Din fericire, premierul Cioloș și președintele Santa Klaus Iohannis au avut o atitudine tolerantă față de căsătoriile gay, cu toate că Iohannis a lăsat-o mai moale după ce a fost somat de biserici să exprime o atitudine "pro-familie" și "pro-creștină".

Citez declarația președintelui: "Fiindcă eu aparțin, provin dintr-o minoritate etnică și dintr-o minoritate religioasă, eu cred ca trebuie să revenim la ceea ce se numește toleranță și acceptarea celuilalt. Acceptarea celuilalt cu bune și rele. Este greșit să dăm ascultare sau să mergem pe calea fanatismului religios și a solicitărilor ultimative. Eu nu cred în ele și nu le sprijin. Eu sunt adeptul toleranței, încrederii și deschiderii spre celălalt." (Iohannis). Premierul se poziționează similar: "Eu pledez pentru toleranță cu respectarea ideii de familie.

Avem o Constituție, cred că familia este un nucleu al societății în România și nu cred că ar trebui sistematic pusă în contradicție cu ideea de toleranță. Ea se manifestă respectând alegerile pe care alții le fac." (Cioloș)

Chiar așa, de ce să nu fim toleranți? E orientarea sexuală vreo crimă, vreun păcat sau vreo boală? E dreptul oricărui cetățean să se însoare cu cine vrea, dacă vrea. Dacă tot intră în săptămâna oarbă, face prostia asta și se căsătorește, să permitem atunci tuturor această prostie (revalorizată datorită comunităților LGBT care vor să-și asume public viața de familie, nu să se ascundă, însurându-se, împărțind responsabilitățile și adoptând copiii). Că doar căsătoria gay nu a omorât dinozaurii, cum glumeau susținătorii ei la un moment dat pe un site. Studiile din Statele Unite arată că un copil crescut de un cuplu gay nu e dezavantajat comparativ cu unul dintr-o familie heterosexuală, ba chiar în căsniciile gay sunt împărțite sarcinile mai bine.

În ce privește atitudinea bisericii, nu înțeleg: suntem stat laic sau religios? Spirit creștin înseamnă să asimilezi muzica rock / pop / hip hop cu Satana, să faci discriminare, să sperii copiii cu păcatul / pedeapsa / focul Gheenei / posedarea de demoni din dovlecii de Halloween (în loc să vii cu exemple de credință, fapte bune, gesturi de iubire și de sacrificiu creștin)?

Din păcate, B.O.R. ca instituție s-a decredibilizat nu doar prin modul de predare a religiei în școli și prin reacția la tragedia de la Colectiv, ci și prin implicare politică, alocare masivă și netransparentă de bani de la bugetul local/central pentru fantasmagorii neconforme cu spiritul creștin ortodox precum Catedrala Mântuirii Neamului (spre deosebire de bisericile maramureșene, bucovinene sau cele în stil brâncovenesc din Țara Românească), inflație de biserici (sunt sate unde există mai multe biserici decât locuitori!),

corupție și lux orbitor... specific creștin, îndeosebi Domnului Iisus Hristos.

Eu sunt creștină și pentru predarea religiei în școli, dar fără spălare pe creier, discriminare ori amenințare cu păcatul, diavolul și pedepsele (pentru mine Diavolul este în fiecare dintre noi, iar focul Gheenei e conștiința mea vinovată).

Atitudinea bisericii față de comunitatea LGBT mă face să urlu de revoltă. La fel, situația din sistemul educațional: 42% dintre elevii de 15 ani sunt analfabeți funcțional (memorează informații și texte, dar nu le și înțeleg și nu sunt capabili să aplice cunoștințele în realitate) și obțin mereu rezultate foarte slabe la testele PISA.

Apropo, urletele de revoltă (mai puternice, mai grave, uneori mai histrionice) seamănă parcă mai mult cu urletele de durere psihică (mai puțin, eventual, caracterul dramatic, deși și un urlat de durere psihică, dacă se exprimă public, poate fi o punere în scenă a unui strigăt disperat de ajutor) decât cu cele de durere fizică, când ești redus la ele și crezi că mori. Pe acestea din urmă le auzi tot timpul, în închisorile din pușcăriile clasice, de la spital, din războaie etc. Sunt mai ascuțite și mai puțin puternice, precum țipetele de copil, iar câteodată pot aduce a muzică.

Iată, de pildă, când am născut (cu injecții de dilatare, contracții mai intense și fără anestezie peridurală), am ascultat așa ceva la maternitate, eu însămi am urlat în acest mod, după ce mă abținusem și doar gemusem timp de vreo nouă ore jumate, gândindu-mă la exemple eroice precum Promy, Coposu și o mătușă care făcuse 7 copii la țară și încercând să mă încurajez astfel.

La sfârșit, în ultimele minute (când am crezut că mă dezintegrez complet) și apoi când am fost cusută (după ce m-am rupt), fără anestezie, timp de vreo oră, am urlat și eu așa, iar bunică-mea, Mama Coca, prinzând ecouri din caseta

video cu nașterea (de pe hol. fără să vadă imaginile), chiar a întrebat: ce e, cine și ce cântă acolo? Malraux a observat ceva similar în război, în lagăre/închisori și spitale (țipetele mai ascuțite, ca de copil), remarcând infantilizarea în fața durerii fizice și a sentimentului morții.

Nu trebuie să ții în tine prea mult durerea, ci s-o exprimi. Dacă tu, Promy, ai descoperit civilizația, eu am fost persoana care a descoperit, după îndelungi căutări și mari traume, la maturitate (venerabila vârstă de doi ani și 10 luni), că duminica e zi sfântă, ce pula mea (duminica stăm și zăcem în pat, goi, unul la altul în brațe, nici nu deschidem calculatorul, tableta ori telefoanele) și că trebuie să-ți exteriorizezi suferința fizică și psihică, dacă te doare ceva. Ai ținut și tu în tine, Promy, până acum câțiva ani o durere incomensurabilă, acumulată timp de mii și mii de ani (crede-mă, o știu, am simțit-o și eu, căci am împărțășit cu tine). În prezent, tu, Promy, ai învățat să-ți iei o pauză și să-ți comunici durerea (hm, uneori nu poți să scoți un sunet, alteori îți vine să urla).

Noi doi, Promy, suntem captivi într-o simfonie de urlete de la începuturile lumii și până azi și nu mai putem să ne trezim din coșmarul istoriei. Reacționăm parcă exclusiv la urlete și adesea ni se pare că nu mai avem putere să răspundem, fie și cu un scuipat intelectual ori cu vreo limbuță de-a motanului Pesi, titanul Piersicuță, nepotul nostru, care ne lingea și când îi dădeam medicamentele, curățându-ne rănila și alinându-ne durerea.

Mai știi, Promy? Chiar acum două zile, ca să ne testăm dacă mai putem suporta propriile urlete și ce reacții avem, ne-am apucat să vizionăm împreună ce era încă și mai dificil pentru noi (de fapt, imposibil): ”Prometeu înlănțuit” al lui Eschil, o versiune britanică din 2013 cu textul în greaca veche, apoi un mic fragment (trailer) dintr-una românească tot de atunci, de la Timișoara. La început, am închis

calculatorul, ne-a cuprins o transpirație rece, ne-au scuturat frisoanele, am înghețat și ne-a venit să vomităm, apoi am plâns isteric, parcă la nesfârșit, la distanță unul de altul, fără să ne atingem.

După aceea, am făcut un efort suprem și am redeschis piesa. Cum așa? Să ne întoarcem pe Elbrus, ce, acolo poți lua vreo pauză? Numai când leșini (valabil și la birou, inclusiv în ce privește starea de degradare fizică și psihică până la stadiul de Zombie). Să continuăm așadar. Chiar dacă leșinăm, ne va trezi durerea, logic, nu? ”*The show must go on*”.

Interesant, am observat că versiunile mai recente prezintă zeii nu ca olimpieni, fasciști, comuniști ori jihadiști, ci în chip de corporatiști cu costume de firmă. Indiferent de forma și mesajele variantelor mai noi, să nu uităm: Eschil a fost primul care a avut curajul să sfideze zeii și să demonstreze o viziune atât de originală în epocă, valorizându-l pozitiv pe Promy și reușind nu bine, ci sublim să exprime urletul de durere, groază și disperare, sentimentul de trădare, senzația de abandon și de singurătate, precum și strigătul de nedreptate și revoltă ale lui Promy (chiar dacă nu a acoperit și părțile kafkiene cu dezumanizarea și apoi încercările deznădăjduite de reumanizare, asupra cărora noi doi am insistat).

Dar, deși e strivit în lanțuri și piroane, ars de fulgerașe și devorat de păsări antropofage, spiritul lui Promy rămâne cumva liber și nu poate fi învins. Focul sacru nu se stinge nici în potopul zeilor. Totuși, nouă ni se pare că a fost doar o simfonie de urlete (urletele noastre!).

După o scurtă perioadă de ”taci and *don't touch*” (adică, lasă-mă în greva tăcerii și nu mă atinge), logică după ce ne-am ascultat propriile urlete din piesă (și de pe Elbrusurile noastre), seara am redevenit romantici și tu, Promy, chiar și-

ai dorit să-ți aduc o rază din focul sacru pe Elbrus, dacă tot suntem cumva captivi acolo. O plăpumioară, o gură de apă, una de aer, o îmbrățișare titanică, un sărut gay salvator de-al lui Her (Heracle) și de-al echipei noastre, o limbuță de-a lui Pesi să ne lingem cicatricele și rănilor (comune), lacrimi să ne spălăm corpurile și sufletele chinuite cu ele și să ne alinăm. Astfel, am mai sfidat un pic legile infernului.

Am reușit, de această dată, să fim delicați și tandri. Ne-am topit amândoi de plăcere. Obosit atât de prea multă durere, cât și de prea multă fericire, tu, Promy, ai adormit imediat după jocul nostru ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval”. La trezire, ai râs plăcut surprins, cu gura până la urechi: știi, mă simt zdrobit, dar nu învins și nu pot să cred că sunt prizonierul tău, gol, sub plăpumioară, înlănțuit de brațele tale, n-aș vrea să-mi dai drumul niciodată, vreau să o am parteneră pe Madame Dezastru la dansul dezastrelor. Mi-ai spus că îți (mai) place în Titan... Titanul Prometeu și că, dintre toate coșmarurile tale, dacă eu am fost cel mai dureros, am fost și cel mai frumos. Sper că (mai) vrei să rămâi blocată în coșmarul catastrofei de Promy, Madame Dezastru.

Apoi, după-amiază, ai ațipit iar, Promy, după ce ne-am jucat ”de-a Bill și Monica”. Nu înțeleg. Ce e cu somnul ăsta bizar? Ți-o fi intrat în cap că ai drepturi? Să-ți citesc drepturile pe care tu însuși le-ai zis acum câțiva ani, după o lună de grevă a tăcerii, nud sub chador, când nu vroiai nimic, nici baie, nici Maretti cu pizza, nici jocul ”de-a Bill și Monica” și nu m-ai corectat nici când am vorbit ore în șir ca Vanghelie (cred că erai copleșit de erori și de orori): dreptul la agonie, dreptul la descompunere, dreptul la dezumanizare, dreptul la disperare, dreptul la moarte, dreptul la neînțelegere, dreptul la trădare, dreptul la exil, dreptul la ură, dreptul la indiferență, dreptul la abandon, dreptul la dezastre,

dreptul la focul bombelor, dreptul la potop, dreptul la minciună, dreptul la o limbă stricată, dreptul la impostură, dreptul la tortură, dreptul la mizerii etc.?

Poate vrei să-i faci, știu eu, competiție lui Salman Rushdie, mă rog, povestitorului Rașid Khalifa din romanul lui "Luka și focul vieții", blestemat să doarmă și să viseze (frumos, nu coșmaruri absolut reale ca ale noastre care devin și mai dureroase și mai cutremurătoare când scriem despre ele) până îi aduce fiul său, Luka, în stilul tău, Promy, focul vieții. I-auzi, băi nene, ce blesteme șmechere au unii! Pentru majoritatea dintre noi, astea ar fi binecuvântări, nu blesteme.

Și eu, și tu, Promy, și Deu (Deucalion), fii-tu și... fii-miu (uau, sunt maștera unui tată de-al meu!) suntem invidioși. Am vrea și noi să fim blestemați așa. Noi nu avem un minut de liniște, fără să numărăm secunde. Dacă am fi blestemați să stăm liniștiți și să dormim fără griji, visând doar vise frumoase, nu am vrea să ne aducă Luka sau altcineva din noua generație de titani, dulci blasfemiatori și rebeli cu papion, ochelari falși, bretele, sclipici și paiete, focul sacru al vieții.

Nu am vrea să fim salvați, ci să rămânem vrăjiți de-a pururi. Una din ultimele tale dorințe, Promy, este să dormi liniștit, întins în pat, gol, la mine în brațe, în timp ce Pământul se trezește. Una din ultimele mele dorințe, pe lângă cea legată de somn, este să fiu teleportată de tine într-o închisoare siriană sau coreeană, pentru a le fi alături prizonierilor și a muri împreună cu ei (deși tu, Promy, m-ai refuzat categoric, nu-mi poți face mie așa ceva, dimpotrivă, ai încerca să mă scoți de acolo).

Sincer, pe lângă nevoia disperată de somn și cea de a ajunge (și fizic) într-o închisoare coreeană / siriană, eu mai aveam o ultimă dorință: să scap de personajul ăsta simpatic, rățoiul-Nazi Donald Trump. M-am rugat și lui Dumnezeu:

Doamne, ia de la mine acest pahar! Și de la întreaga planetă! E oare sfârșitul lumii sau numai un dinozaur ridicol de circ care mai are puțin până va fi împăiat la muzeu? Să mă străduiesc să am ”puțintică răbdare” ca Trahanache și ca titanii?

Voi deveni nostalgică după Obama, un președinte fantomă căruia i-am numărat zilele... de mandat și care s-a remarcat doar prin absență și prin faptul că e un mare cititor... de mailuri, mesaje pe Facebook, Twitter sau youtube. Se pare că Obama însuși are aceeași ultimă dorință ca noi: să doarmă. E foarte obosit. Nu înțeleg, ce a făcut până acum (cu excepția unor gafe cum a fost cea cu trimiterea a 60 de Supermen trainuiți de americani pentru a lupta cu Statul Islamic)?

Acum, după aflarea rezultatelor alegerilor din Statele Unite ale Rusiei, sunt încă în stare de șoc și negare, nu pot să cred că rățoiul Donald a câștigat alegerile prezidențiale din Statele Unite. Vai, săracii americani! Incredibil, am ajuns să plângem de mila americanilor. Și, din păcate, stilul lui de tată de familie autoritar, cu o atitudine discriminatorie pe criterii de gen, rasă, orientare sexuală sau religie este prezent și în rândul multor colegi de partid (republicani), respectiv în societate.

În semn de sărbătoare față de victoria rățoiului-Nazi Donald Trump, în Statele Unite au avut loc deja proteste. Să-l rugăm pe Deu (Deucalion) să ne aresteze pe toți (hm, măcar câteva miliarde) de pe Pământ pe planeta VJ45 unde a imigrat el? Ori mai bine să-mi dau foc în semn de protest la ambasada Statelor Unite? Ard de nerăbdare, dar nu știu cum să mă împart la ambasada Statelor Unite, a Rusiei, a Siriei și a Coreei de Nord.

Foc a fost și în campania electorală: lupta era strânsă, iar țara - divizată. Mai mult, campania a fost invadată de știri

false de pe net, virale, cum ar fi „Papa Francisc șochează lumea, își anunță sprijinul pentru Donald Trump“, publicată de site-ul „Ending the Fed“, vizualizată de milioane de oameni și distribuită prin intermediul Facebook (6 din 10 americani se informează prin rețele sociale, iar 64% dintre americani consideră că știrile false în campanie au creat o mare confuzie la alegeri).

Site-urile care au publicat știri false au fost fie susținătoare ale unui candidat, fie site-uri bazate pe obținerea de audiență/viralitate prin informații spectaculare, șocante, de scandal (cu trimiteri dificil de verificat la CIA ori teorii ale conspirației), cu o existență finanțată prin intermediul reclamelor. Facebook a promis pentru viitor o mai bună filtrare a informațiilor și o marcarea adecvată a știrilor false (steguleț), iar Google – sancționarea prin tăierea surselor de venit (reclame - AdSense). În acest sens, în Europa, au apărut deja organizații de combatere a teoriilor conspirației (de exemplu, în Cehia și Germania) și, în plus, se vor da amenzi usturătoare.

În ciuda sondajelor (ca la Brexit), a intervenit ”spirala tăcerii”, majoritatea tăcută care a optat pentru un candidat populist, perceput din afara sistemului și anti-sistem, indiferent de discursul extremist al candidatului. Hilary, văzută ca un candidat din sistem, pro-corporații și coruptă, nu a știut/putut să se impună. Rățoiul Donald s-a bazat pe votul majorității albe din clasa muncitoare, frustrată și nemulțumită de degradarea situației ei din ultimii douăzeci de ani, de prezentul instabil (de exemplu, șomaj ori joburi slab plătite) și pesimistă în ce privește viitorul copiilor săi, iritată nu atât de politicile progresiste ale democraților, de *political correctness*, cât de acordurile de schimb internațional, de bănci, de corporații, de corupție și interesată să mențină beneficii sociale (*Medicare, Social Security*).

Din păcate, rățoiul Donald nu are și niște planuri viabile pentru targetul său, clasa muncitoare albă. De exemplu, vechile mine de cărbune nu mai pot fi redeschise (a intervenit deja noua tehnologie (discutabilă și ea) de exploatare pe scară largă prin intermediul fracturării hidraulice a unor surse de energie alternativă ca gazele de șist), corporațiile vor fi dificil de blocat/taxat pentru acțiunile lor pe piețele externe (de unde obțin mari venituri), iar competiția pentru locurile de muncă va rămâne acerbă.

Dacă e cineva care jubilează pentru victoria rățoiului Donald, acesta e Țarul (vechi prieten și colaborator, inclusiv la hackerelile din campanie asupra serverelor democrațiilor), împreună cu extremiștii de pretutindeni, căci rățoiul Donald a fost constant o voce nu numai a fanatismului, ci și a propagandei rusești ("idiot util", vorba lui Lenin). Mai mult, noul președinte se arată împotriva intervenționismului american (nu și rus!), deci, pe noi, europenii și pe cei din Orientul Mijlociu, ne afectează rezultatul alegerilor: rățoiul Donald nu se va implica extern mai puternic decât Obama și va lăsa mână liberă Rusiei. Ca răzbnare, îmi voi continua blasfemiile și voi dansa goală în potop dansul cu dezastrele al lui Zorba, alături de Promy. Apoi vom dormi.

Pământu-le, trezește-te! Treziți-vă și voi, dinozauri supraviețuitori ai căsătoriei gay, blestemați să fiți să vă ardă focul sacru până vă treziți! Tu, Ile și tu, Promy, mergeți la culcare! Vom dormi la competiție cu tatăl lui Luka, povestitorul. Nu suntem invidioși doar pe blestemul ăsta, ci și pe cele peste 900 de vieți acumulate de Luka (prevăzător, în stilul lui Promy, "Prometeu" înseamnă "prevăzătorul"), exact ca-ntr-un joc video. Noi câte vieți (mai) avem? Uneori ni se pare că niciuna (nu mai zic de Promy, săracul, care a migrat cel mult de pe Elbrus în Tartar și înapoi pe Elbrus).

Eu una, recunosc, sunt puțin derutată de rezultatele unui test pe Facebook ce mi-a comunicat că aş avea 9 vieţi. Cum aşa?

Tare, se pare că pe marele povestitor (blasfemiator de top și el) l-a blestemat tocmai Mene, Menetius (Meneceu), fratele lui Promy, aici titanul Mâniei, condamnat de zei la temniță grea în Tartar pentru crizele sale de furie, apoi eliberat și transformat în paznicul celor trei cercuri de foc ce împrejmuesc focul vieții (o iluzie, de fapt, căci Mene este și magician amărât de circ, căpitanul Aag). Mene, păzitorul unor cercuri de foc false, un ridicol iluzionist și dresor de circ, l-ar fi blestemat pe marele povestitor să doarmă ca răspuns la blestemul lui Luka, fiul marelui povestitor Rașid, de a nu-l mai asculta animalele de la circ pentru că se purta oribil cu ele, le ținea sub teroare și le înfometa.

L-o fi blestemat pe Salman Rushdie și să piardă premiul Nobel pentru literatură în fața lui Bob Dylan ori să fie condamnat la moarte de jihadiști. Sper să ne blesteme și pe mine, și pe tine, Promy, să dormim, numai că mi-e teamă că ne va cere șpagă Maretti, iar tu, Promy n-o să-i dai niciodată, doar nu te cobori la nivelul ăsta. Ai principii. Și, de regulă, nu împarți Maretti cu nimeni.

Ah, singurele lucruri reale sunt că numele lui Mene provine de la ”mânie” și că acesta a fost, într-adevăr, aruncat în Tartar și condamnat la torturi veșnice. Dar Mene a fost învinovățit pentru că s-a opus zeilor, ca frații săi, Promy și Atlas (dacă a făcut și el o criză-două de furie, era de înțeles că și-a pierdut cumpătul cu asemenea dobitoci spălați pe creier și ticăloși ca foștii stăpâni de dinainte de revoluția noastră democratică olimpiacă, capabili să comunice doar cu scula, lanțurile, fulgerașele, Cutia Pandorei și potopul).

Mene a putrezit în Tartar din adolescență până la revoluția noastră de acum trei ani jumate. A ieșit de acolo legumă storcită de 30-40 de kile, numai oase, puroi și jeg, nu

știam dacă o să-și revină fie și un pic, cât să proceseze măcar că s-a schimbat ceva în situația lui (a luat-o de la zero, învățând să meargă, să folosească obiecte și să vorbească... mai întâi chineza, limba actualei soții, apoi greaca și româna), e bolnav (cancer la colon) și foarte traumatizat de tot ce s-a întâmplat cu el, cu ai lui, în Olimp și pe pământ. În prezent, Mene îl ajută pe Promy și noul regim democratic să ducă focul sacru mai departe, deși e și el, la fel ca Promy, unul dintre primii care au nevoie de ajutor.

Dar, în povestea lui Luka, imaginea lui Mene e complet diferită de ce cunoaștem noi, iubire. Dacă Mene e aici factor perturbator pentru Luka, alții se arată utili pentru băiatul plecat în căutarea focului: Insultana de Zel (regina obraznică din țara zeloșilor), câinele lui Luka (cântăreț de circ), ursul său dansator, rațele-elefant ale memoriei, patru zmeoaice și un Coiot, fost hoț al focului sacru. Luka parcurge râul Timpului cu ajutorul lor și al navei Argo (un fel de corabie a argonauților), apoi cu un covor zburător.

Una dintre însoțitoare, Insultana de Zel, e o roșcată frumoasă, inteligentă, erudită, insolentă și furioasă și ea ca Mene (seamănă cu păpușa din "Furie" și alte personaje de ale lui Rushdie), o mare blasfemiatoare la rândul ei. Insultana are curaj să exspectoreze pe Respectorat, țara șobolanilor unde lumea se ofensează din nimic și te execută pentru lipsă de respect, după aceea să cânte $2+2=4$, nu cât vrea Șobolanul absolut. Pentru asta o apreciem și eu, și tu, Promy.

Suntem de acord și cu atitudinea lui Salman Rushdie și a Insultanelor față de zei, deși noi nu generalizăm (mai sunt excepții care confirmă regula, dar poate că atunci e vorba mai curând de zei care s-au comportat de obicei în stilul titanilor, nu al zeilor): o șleahtă de dobitoci expirați, spălați pe creier și ticăloși (mai distructivi decât oamenii pentru că

au avut puteri mai mari). Din păcate, sunt și acum zei-oameni care se luptă cu bebeluși, medici, intelectuali ori titani în lanțuri, violează și torturează până la moarte niște copii și-i forțează să spună ultimele cuvinte: ”tu ești singurul Dumnezeu, Tatăl meu și al nostru. Te iubesc, Tăticuțule!”

Ne bucurăm și că în echipa lui Luka intră un Coiot îndrăzneț și ager dintr-un vechi sat indian Karaoke. Acesta a furat focul sacru alături de ajutoarele sale (Leul, Ursul mare, Ursul mic, Lupul, Veverița, Broasca și un om din sat), aducându-l împreună cu muzica în sat (cutia în care era închis era una muzicală, de karaoke). Coiotul deplânge și el blestemul condamnării tale, Promy: vai, săracul, ce a pățit! Abandonat în lanțuri pe Elbrus, să-i halească vulturul ficatul zi de zi! Ce și-au mai bătut joc zeii ăștia împuțiți de el! Probabil că l-au terminat de tot. Și, dacă mai supraviețuiește cumva, l-au ars ăștia binidităt și nu-i mai arde de focul sacru boșorogului ăluia terminat.

În plus, chiar dacă i-ar mai arde, furtul focului pare, de această dată, o misiune și mai dificilă ca altădată: trebuie să-l ia de la trei crunți și neiertători Aalimi (trecutul, prezentul și viitorul) care îl dușmănesc pe marele povestitor pentru că le-a demascat matrapazlăcurile și teroarea și a susținut totodată că timpul biologic, calculat, măsurat de ceasornice al Aalimilor nu corespunde cu cel subiectiv și că acesta din urmă poate învinge ceasornicele prin puterea dragostei, a viselor și a imaginației (de pildă, când te îndrăgostești timpul se oprește ori când visezi pătrunzi într-un alt timp personal, necontrolat de Aalimi).

Cum era de așteptat, Aalimii își apără îndârjit legea devastatoare a ceasornicelor. Astfel, mai întâi trimit zeii pentru a-i aresta pe bandiții, intelectualii, dușmanii poporului, teroriștii, trădătorii și diavolii de hoți de foc pentru care s-a sunat deja alarma. Ca mai înainte, Coiotul

produce o diversiune pentru a trage de timp și a-i deruta pe zei, iar ursul și cățelul încearcă să-i țină pe loc, cântând și dansând dezlănțuit, într-un ultim spectacol care îi lasă fără suflare pe zei (dans cu dezastrele, ca la noi și Zorba, bineînțeles). Luka se străduiește între timp să se apropie de sălașul focului de pe muntele cunoașterii.

Chiar atunci, se alătură echipei lui Luka (sau poate ai venit după Insultana, te-am tachinat eu, Promy, un pic geloasă) și boșorogul terminat de Promy (în curul gol, cu trupul brăzdat de cicatrice, logic, a fost dintotdeauna Dottore El-Gol, Maestrul Transparenței, dezbrăcat și devorat în public, atât de străveziu de vezi prin el și cu toate curgând din el până nu mai rămâne nici stânca din el). Numai că Luka se descurcă singur să ia ce căuta: le spune, pur și simplu, dobitocilor expirați de zei care-i urmăreau furioși și se pregăteau să-i condamne pe hoți ca pe tine, Promy, că trebuie să le dea ei de bunăvoie focul, altminteri lumea lor, lumea magică din mintea tatălui său, povestitorul, va dispărea odată cu el.

O, Doamne, vor fi eliminați nu doar din funcții, ci și din povești și nu vor mai exista. Zeii îngroziți îl ascultă, dar Aalimii... Timpul pare că nu mai are răbdare și lumea magică se prăbușește. Covorul magic al Insultanei se blochează în negurile uitării, însă chiar atunci intervii salvator tu, Promy, cerându-le cețurilor să se dea la o parte, iar acestea se supun.

Apoi, când fortăreața Timpului se strânge în jurul lor ca Zidurile unei închisori, iar Tatanonimul (îngerul morții pentru tatăl lui Luka, dublul său care urmează să-l ia cu el, apoi să fie absorbiți amândoi de neant) zice, fascinat de puterea disoluției, că a venit sfârșitul pentru marele povestitor și pentru lumea lui magică, tu, Promy, reacționezi din nou. În dulcele stil clasic titanic, îți îndrepti spatele și

genunchii înțepeniți, îți mărești dimensiunile și după aceea zbori spre Tatanonim, apucându-l cu mâna stângă și aruncându-l în afara atmosferei, unde acesta se dezintegrează. Încă mai ai putere să glumești: noi, stângacii, suntem solidari (Luka fiind și el stângaci, uluitor, îmi aduc aminte că și eu sunt). Bună și mâna stângă la ceva!

Apoi, fiind încă închiși între Zidurile fortăreței Timpului și ghicindu-și, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, viitorul (pe Elbrus sau anihilare completă), la fel ca cel al tatălui său Rașid și al lumii sale magice, disperat, îndurerat și înfuriat, Luka recurge la blestemul anterior față de Mene-Căpitanul Aag, dresor și magician de circ, aplicat în acest caz Timpului, îndemnând la sfidare față de legile acestuia și revoltă în fața terorii sale ("teroarea istoriei").

Dacă animalele refuzaseră să-l asculte pe Mene-Căpitanul Aag și se răsculaseră, de această dată, zeii se ridică și distrug cetatea Timpului/Aalimilor, ba chiar zeii vântului din toate țările și mitologiile împing cu putere covorașul magic al Insultanei (pe care vă aflați și tu, Promy, și Cioitul). Așa că, încălcând legile Timpului, lumea magică supraviețuiește, iar focul sacru al vieții ajunge din lumea magică în lumea reală pentru a-l salva pe povestitor (împreună cu lumea lui).

Apropo de râul Timpului pomenit mai înainte și de provocările sale, echipajul corăbiei Argo avusese de parcurs negurile uitării, mlaștinile stagnării (o dulce mlaștină care te îmbie cu miremele sale îmbătătoare să te întinzi la umbra unui copac, să ațipești și să zaci acolo la nesfârșit), vârtejurile repetiției absurde și labirinturile.

De primele trei au reușit să treacă cu ajutorul Insultanei și al covorului ei zburător (după aceea, la întoarcere tu, Promy, ai intervenit decisiv pentru a-i scoate din negurile uitării), iar când au ajuns la labirinturi rațele-elefant au fost

utile pentru descoperirea izvorului Timpului. Ah, fără să vreau, îmi aduc aminte ce confruntări am avut noi cu nenea Cronos, zeul Timpului, unchiul tău, Promy, care ne-a mulțumit la revoluție pentru eliberarea din Tartar încercând să ne devoreze și el, apoi de tot timpul furat și irosit, de proiectele înghețate și de visele ucise, odată cu sufletul.

Eu una mă simt frecvent captivă în vârtejuri, unde totul se rotește rapid și anost, într-un taifun de banalități confuze, contradictorii și amețitoare, pălită din când în când și de o rafală rece și grea de neguri ale uitării. Dar de ce să ne mai amintim când e totul atât de dureros, iar când îl transpui în scris devine și mai sfâșietor? Păi, ne e mai frică să uităm decât să nu uităm, deși ne vine să ne ștergem memoria, iar tu, Promy, ai amenințat cu asta de multe ori.

Culmea, când mă aflam într-un moment de criză și te-am aruncat eu cu câțiva ani în urmă în portalul infernului (în care se auzea un urlat universal de durere, nu "Oda bucuriei"), intrasei într-un soi de comă, îți pierdusei memoria, apoi ai fost azvârlit într-un vârtej și retrăiai în continuu coșmarul de pe Elbrus, fără să recunoști nimic și fără să înțelegi nimic din el. Când ți-ai recuperat memoria, ai simțit cumva că te regăsești, cu toate că îți doreai după aceea s-o ștergi din nou.

Preferăm așadar să ne amintim, însă uneori mă izbește o rafală nu ușoară și diafană ca o ceață, ci compactă și grea ca un Zid de uitare, poate chiar o formă mai severă, amnezie. Uit și din copilăria *mea* cu nenea Cronos, nu doar a ta, Promy (păi, da, nenea Cronos e omniprezent, iar atunci era și un nenea Cronos comunist care producea mizerie materială, morală și culturală, precum și teroare de nivel olimpien, mâncându-ne astfel timpul, viața și sufletul).

Mai mult, am amnezie cu privire la evenimentele recente din Olimp și de pe Pământ și mi se întâmplă să nu-mi

amintesc deloc numele zeilor (vechii stăpâni ai Olimpului, nu și ai noștri (Cronos, Știi Tu Cine... Zeus, Madame Hera, Hermes, mâna dreaptă a lui Știi Tu Cine... Zeus, hm, noi suntem stângaci), teroriștii-șefi actuali din Siria, Coreea de Nord sau Rusia și alți foști teroriști-șefi de pe pământ ca Hitler, Stalin ori Pol Pot).

Am mai mare fobie să le văd pozele, statuile, tablourile și bannerele decât să mă confrunt cu imaginile mărețelor lor realizări (toate atrocitățile lor inimaginabile, că pe mine nu mă ducea imaginația la așa ceva). Dar nu-i așa de greu să-i găsească: sunt pe Goagă, în numele planetelor, la muzee, în numele firmelor (de exemplu, Chronos curier), al stațiunilor (Jupiter – Știi Tu Cine... Zeus), în magazine – pe parfumuri (Hermes), pe sticla de votcă (Stalin), pe sticla de apă plată (Madame Hera din Olimp).

P-ăia din magazine bine că îi consumăm noi, de data asta măcar. Ah, zei și Big Brotheri de peste tot (inclusiv din noi înșine), dinozauri supraviețuitori sau nu ai căsătoriei gay, vă blestem din nou împreună cu Promy: arză-v-ar focul sacru până vă iluminați, vă treziți, vă pare rău, vă cereți scuze și mergeți să aruncați singuri inelul puterii în Mordor sau în Styx, deși nu ne așteptăm să faceți asta niciodată.

Dar, dacă uitarea și amnezia sunt dezindividualizante și de neacceptat pentru noi, deși pot părea dezirabile la o privire superficială, dintre toate provocările Timpului eu mă confrunt cel mai mult cu vârtejurile. Acolo te învățești fără rost, cum zicea mătușă-mea, Nana, ca un căcat în oală. Nu, asta are mai mult sens, sunt invidioasă pe căcatul din oală, aș vrea să fiu și eu unul. În vârtej, fie retrăiesc fără să înțeleg nimic coșmaruri elbrusiene/tartariene, fie ascult în continuu prostiile debitate de emisfera stângă a creierului (*Lefty*), interpretările și explicațiile sale, combinații de minciună și adevăr (ca în propagandă).

Madame Dezastru, ești proastă de dai în gropi (din abis în abis), urâtă cu spume (mai urâtă ca un Big Brother), mai rea ca Madame Hera asta din Olimp, aleasă strategic, prin vot liber, zeița familiei, asta care și-a aruncat bebelușul (pe Hefaistos) în prăpastie (supărată că încă mai respira după ce îl azvârlise Știi Tu Cine... Zeus și era prea hidos ca să-l mănânce direct ca pe tine, Promy) și care a chinuit și / sau ucis cu mâna ei fetele violate de Știi Tu Cine... Zeus și pe copiii lor (inclusiv pe Her (Heracle), pe care l-a posedat ca să-și omoare proprii copii, l-a trimis după cai verzi pe pereți în cele 12 munci și l-a onorat cu haine scumpe, de fițe... îmbibate în veninul Hidrei).

Nu ești bună de nimic, nu vezi, cățea afurisită, scroafă împuțită și vacă proastă ce ești? Meriți nota 2, Ilenoi! Hai, sari pe geam sau în Styx, nici asta nu ești în stare și cred că ai murit deja de rușine, n-ai de ce să te mai sinucizi. Suferi ca proasta, de ce suferi, mă rog? Să nu te miri că nu te înțelege nimeni, așa-ți trebuie. Și nici tu nu ești capabilă să înțelegi nimic și pe nimeni. Vezi că ajungi frustrată ca dinozaurii ăștia expirați după ce își pierd inelul puterii, indiferent dacă supraviețuiesc sau nu căsătoriei gay. Etc. La asta din urmă cred că are dreptate.

Dar de ce îmi fac griji? Nu venea sfârșitul lumii, al dinozaurilor și al sistemului odată cu căsătoria gay? Nu am blestemat deja ca dinozaurii ăștia, supraviețuitori (deocamdată) ai căsătoriei gay, să ardă în focul sacru până se iluminează și se trezesc? Iar eu să dorm, împreună cu tine, Promy, la competiție cu marele povestitor? În plus, dacă am nevoie de încurajare, aș putea să mă înscriu în Partidul Optimiștilor și Visătorilor, chit că sunt un Don Quijote-

fantomă, castrat și fără vise (chiar fără vise de înmormântare și aici mă disociezi de tine, Promy).

Păi, nu mi-am jurat pe ce am mai sfânt, pe crenvurști în covrig, bere, democrație, Ceaikovski și Rahmaninov, că eu nu mai intru în niciun partid? Am mai încercat cândva la PNL, când eram studentă (și am fost dezamăgită). Apoi, aș părea traseistă și mi-aș limita libertatea de expresie prin înregimentarea într-un partid.

Atunci să mă străduiesc să-mi amintesc și să-mi repet ultimele cuvinte pe care mi le-am pregătit de mult, să le rostesc ca pe o incantație magică, salvatoare, în mijlocul vârtejului: ”vine potopul, dar focul sacru nu se stinge”, apoi înjurături de mamă pentru Big Brotheri, dinozauri și sisteme, iar pentru voi, Promy, Luca (uau, altă coincidență de nume – Luca & Luka), Meme, titani și pământ: ”vă iubesc, sunteți hobbiți” și, *the last, but not the least*, ”2+2=4”. Atunci, 2+2=4, 2+2=4, 2+2=4, repet și eu, poate păcălesc vârtejul și pe nenea Cronos.

Ile

Către Ile (mail)

18 noiembrie 2016

Uau, la câte potopuri, holocausturi și apoca...lipsuri am văzut eu (și mai sunt și acum), nu mă tem de căsătoria gay. Sau crezi că de-aia m-am urcat pe covorașul Insultanei? Nu, m-am dus acolo pentru că îmi plăcea de ea, așa o bunăciune de apărăciune de intelectuală rebelă. Ce-o să-mi faci? O să mă mănânci? Abia aștept.

Legat de blestemele de somn, da, sunt individios. Aș da orice (mai puțin sufletul și șpagă Maretti) ca să ne blesteme și pe noi cineva să dormim să nu ne mai trezim, că somnul

de veci nu ne ajunge. Și așa îl vom păcăli și pe nenea Cronos, cu negurile, mlaștinile, vârtejurile și labirinturile lui.

Apropo de negurile uitării și memorie, am văzut la tine o carte numită ”Amintiri din rai” de Emil Brumaru. Proză? Nu, poezie. În rai ”ne odihneam fierbinți sub frunze / Late și moi și ne-ncâlceam în vrejuri, / Momiți de-o mie și una de prilejuri / Să ne iubim, cu trupurile unse / De tainele cele mai nepătrunse, / C-o bidinea muiată-n curcubeul / Pe care-anume ni-l iscase Dumnezeu!”. Aha, deci!

Și-acum, o întrebare tâmpită din seria uite ce scoate frustrarea: de ce poezia e amintire din rai, iar proza amintire din iad?

Promy

Către Ile (mail)

18 noiembrie 2016

Să nu-mi mai trimiți niciodată așa ceva. Nu-mi place.

Mami

Către Meme (mail)

18 noiembrie 2016

OK, așa o să fac, deși aș fi vrut să continuăm discuția. Încerc să respect părerea ta, dar te rog să o respecti și tu pe a mea. Asta e părerea mea. Și nu doar a mea. În ”Dilema” lui Pleșu (al cărei fan ești, Meme) au apărut articole pro-gay, iar regizorul tău preferat Cristian Mungiu a făcut un film pro-gay despre povestea de dragoste dintre două călugărițe lesbiene, ”După dealuri”. Mă opresc aici, sunt foarte supărată și obosită de intoleranța asta. Tete era foarte iubitor,

tolerant și nu a făcut niciodată discriminare. Vorbea cu toți, nu ca mine care fug de toți și toate. Noi ne-am uitat când aveam eu 14-15 ani la filmul cu scene de sex despre povestea de dragoste dintre poeții Rimbaud și Verlaine. Pa, nu vreau decât să dorm, noapte bună.

Ile

Către Ile (mail)

18 noiembrie 2016

Veșnic sunt judecată greșit! Nu știi nimic despre mine! Nu întotdeauna ce exprimăm pare toleranță. Și eu am citit sau am văzut un film despre acest subiect. Chiar acum, de curând, cu cineva din familie. Cu Luca! Dar nu ”După dealuri”, ci ”Valea mută”. Te întreb, chiar nu trebuie să avem dreptul fiecare la o părere? Poate că îmbrățișez sau nu o idee, dar nu îmi plac discuțiile, justificările de ce trebuie sau nu trebuie să fim de acord cu ideea asta sau cu cealaltă idee, de ce unii sunt așa și alții nu. Știm noi că va fi fericit așa sau altfel un OM? Știi tu cu cine va fi fericit, cu o femeie sau un bărbat, cine îl completează mai bine? Multe sunt căile Domnului! Cred că numai Bunul Dumnezeu îl va ocroti cel mai bine!

Hai să lăsăm aceste insinuări că eu aș fi fan al nu știu cărui ”actor” (regizor, scenarist, filozof etc.), cât este de sincer? Totul e ca o scenă cu actori, regizori, scenariști, iar scenariul este făcut de cine, de unde vine, regizorul ce rol are?

Referitor la Tete: IUBEA și iubea tot ce-l înconjură... oameni, muzica, dans, natura etc. Poate că nu trebuia să-l dirijeze familia spre știință. Nu cred că a fost corectă

alegerea! Și cred că eu l-am cunoscut destul de bine! SĂ
NU-I MURDĂRIM INTIMITATEA!

Mami

Către Meme (mail)

18 noiembrie 2016

Îți mulțumesc pentru răspunsul frumos și consistent. Dumnezeu vede și aude, dar și noi trebuie să vedem și să auzim, altfel nu e decât tăcere a pumnului în gură și urlete (inclusiv ale noastre) pentru care suntem responsabili fiecare dintre noi, căci a ascunde ori a ignora înseamnă a te complăce.

Nu e vorba despre încălcarea intimității (așa ceva oricum nu mai există), vorbim și trebuie să vorbim despre orice, nu trebuie să fie tabuuri. Prezența lor mie mi-a făcut rău din copilărie până acum. Aș fi vrut să discut cu voi și ceilalți, dar voi nu răspundeți ori nu înțelegeți. Tete vorbea, însă mai mult despre filme, teatru și poezii. Eu trebuie să fiu dezbrăcată în public și să-mi mănânce zeii (și eu însămi) coaiele de Don Quijote castrat și fără vise pentru adevăr (fie și subiectiv... dar nu minciună!). Așa mi-a dat Dumnezeu. Încerc să nu mai resping ce mi-a dat, crucea mea asta grea, apoi crucile celorlalți pe care trebuie să le duc.

Luca are nevoie de susținere și iubire, el trebuie să aleagă pe cine și cum iubește, iar noi trebuie să-i fim alături. Eu respect alegerile lui. Sper că și tu.

Ile

Către Luca (mesaj Facebook)

18 noiembrie 2016

Luca, te-ai uitat la ”Valea mută” cu Meme? Ce a zis?

Mami

Către Ile (mesaj Facebook)

18 noiembrie 2016

A zis numai că nu e de acord. E adepta familiei tradiționale.

Luca

Către Luca (mesaj Facebook)

18 noiembrie 2016

Tu să-ți urmezi calea ta, indiferent de ce zic ceilalți. Apropo, m-am uitat la ”Valea mută” și mi-a plăcut, deși nu sunt fan al serialelor de acțiune în stil american, prefer filme de artă (sau, dacă sunt comerciale, să fie în același timp de artă). Țsta de pe HBO, ”Valea mută” e totuși destul de profi realizat (pentru genul său) și abordează cu curaj tema LGBT, ceea ce e de apreciat, probabil e unul din primele din România (dintre seriale). Mai antrenant, mai puțin plictisitor și obositor ca filmele lui C. Puiu, C. Mungiu, talk-show-uri culturale, chiar dacă mai slab din punct de vedere artistic. Spune-mi unde văd episoadele următoare, nu l-am găsit decât pe primul online.

Îți trimit și eu ceva interesant primit pe mail, ”*Lucifer, the Devil from Heaven*”, un documentar bun de pe National Geographic: cum s-a construit mitul Satanei (elemente din

zoroastrianism, din cultura greacă – Hades, Pan, de la iudaici – focul Gheenei, versiunea ulterioară romantică din secolul XIX – geniul pustiu, rebel, titan, singur împotriva sistemului, resuscitată și de hippie, varianta apărută odată cu publicitatea și marketingul – Satana, dulce ispită asociată cu un brand etc.). Din păcate, încă se mai construiește acest mit, continuăm să demonizăm când, de fapt, diavolul e în fiecare dintre noi, iar focul Gheenei e conștiința vinovată a fiecăruia (pentru cine mai are conștiință ca să fie urmărit de propriul portret al lui Dorian Gray).

Mami

Către Ile (mail)

21 noiembrie 2016

Vai, Ile, intrasem în panică (m-am molipsit și eu, cred, de atacuri de panică de la tine, că angoase și starea aia de teroare și coșmaruri (comune), de înghețăm nu doar noi, ci tot universul, le-am avut în continuu, așa am fost obișnuit). Te apucaseră crizele la începutul săptămânii trecute, îți dai iar demisia, divorțezi și te sinucizi (dar cum, că ești moartă deja?). Fix de ziua renașterii mele (pe care trebuia s-o sărbătorim sâmbăta trecută), în stilul unic și inegalabil, autentic și original al lui Madame Dezastru (cum a mai fost și la alte sărbători și aniversări). Ironia soartei. Nu pot să te opresc, nici să te condamn, e dreptul tău să mă părăsești, să te sinucizi, dacă vrei, într-o zi aniversară.

Și, dacă insist că mi se rupe... inima și îmi va plesni la propriu (anticiparea ultimului infarct era doar o constatare, din punctul meu de vedere, nu și din al tău), asta înseamnă că mă victimizez, te învinovățesc și te șantajez.

Nu, sincer, acum vreau să fiu recunoscător: pentru anii de iubire pe care i-am avut cu tine, pentru suferința titanică împărtășită (eu speram că aceasta ne-a unit și mai mult și a întărit focul sacru din noi), pentru trei cuvinte pe care mi le-ai zis când eram mai disperat și aveam nevoie de o vorbă bună ("ești un hobbit" – asta mă făcea să plâng de fericire), pentru că ai avut și mai ai grijă de mine și răbdare cu mine și chiar pentru că mă părăsești când sărbătorim ziua renașterii mele, căci, de data asta, o să dispar din dragoste pentru tine, așa romantic. În sfârșit, un final frumos (și rapid) pentru mine, cu toate că nu e happy-end. Îți mulțumesc.

Slavă Domnului, vineri seara, am mers pe Gliese, la spitalul din Ellevalid, Atarsia și mi-am făcut analizele. Să văd partea bună, e un miracol că încă mi le mai fac în acest context (fără nicio șansă, ca întotdeauna, logic, nu?). Apoi, trebuie să apreciez că sunt atât de iubit și de bine îngrijit (gratuit), în semn de recunoștință pentru suferințele mele de pe Pământ și pentru ceea ce am făcut pentru planeta Gliese, similar cu proiectul civilizațional de pe Pământ.

Mai mult, aici, pe planeta Gliese mi-au oferit și teren (pe plajă privată) și bani ca să construim bungalourile noastre în culorile curcubeului. Și mi-au făcut statui clasice și moderne gen: "Prometeu joacă fotbal cu băieții", "Prometeu îngrijește un bătrân", "Prometeu învață un copil să scrie", "Prometeu coafează o fetiță", nu ca cele de pe Pământ, puține și în ipostaza clasică de pe Elbrus, în lanțuri, sfărtecat de piroane și cu ficatul înfulecat de bestia de vultur.

După aceea, când am venit de la spital, mi-ai spus că mă iubești și am simțit-o cu toată ființa mea, iar starea mea de spirit a devenit una de sărbătoare. Când mi-a sosit apoi echipa sâmbătă după-amiază (Deu (Deucalion), Her (Heracle), Jill din "Brazil", Alex din "Cutia neagră", Bebe inorogul, Don Quijote, Pegas, Mene (Meneceu), fără Atlas

că a rămas captiv în jocul video și de data asta) și mi-a dat un sărut gay salvator, foarte pasional (începând cu Her care mi-a făcut și masaj erotic), am zburat și am dansat iar gol în abis, în potopul de bombe și fulgerașe.

De apreciat și progresele lui Don Quijote: nu mai umblă pe plajă cu spada și armura, să sperie lumea, poartă ținută casual (blugi, tricou și adidași), deși încă nu vrea să-mi dea și el un sărut gay salvator ca toată lumea, nici să-și ridice coiful de pe ochi pentru că altminteri l-ar duce în ispită sirenele (ei, dacă ai credință cu adevărat, rezști tuturor ispitelor).

Seara, eram atât de obosit încât, uitându-mă la Bebe inorogul, ”Marele Blond”, bestia noastră neagră și cu coarne... corn și la întunecimea sa Pegas cel înaripat, alb-imaculat care stăteau alături, am avut impresia că văd în dungii. Alb-negru, de zeghe. Hm, eu n-am avut vreodată zeghe, sunt puțin invidios. Cunoști personal condițiile de viață, mă rog, agonie, descompunere și moarte de pe Elbrus și din Tartar (în curul gol la minus 30 de grade, cu lanțuri, piroane, furii, fulgerașe și păsărele antropofage) și m-ai găsit adesea în ipostaza clasică a statuilor de pe Pământ, nu de pe Gliese (într-o formă mai avansată de putreziciune decât cea redată de statui, numai oase, puroi și jeg).

Nu am putut să nu-mi aduc aminte de ceea ce ai experimentat și tu în Elbrusul de la birou și din alte părți, apoi în cel din suflet, că pe Elbrusul efectiv, când ai ajuns și fizic, era să dispari de tot în câteva minute. Întâi ai un șoc. Când mai trece un pic șocul, ți se pare că mori și tu nu vrei. Vrei să mai respiri, un minut măcar, fie și numărând secunde. Apoi ți se pare că mori, dar de data asta vrei. După aceea, nu ți se mai pare nimic, nu mai înțelegi nimic, nu mai vrei nimic, însă coșmarul și degradarea continuă. Sincer, aș prefera o zeghe, nu mai zic de o închisoare în

România unde să stai liniștit și să fii atât de inspirat încât să scrii câte o carte pe zi.

Știi, Ile, ar trebui să apreciez prezentul, străduindu-mă să nu mai număr secundele din ultimul minut. Am încercat să fac asta duminică când am dansat dezbrăcați pe melodiile noastre. Apoi, seara, înainte să ne întoarcem luni dimineață pe Pământ, am contemplat cele două luni care se puteau observa, Atena, în primul pătrar și Selena, lună plină (mai era și a treia lună, Temis ca mami, invizibilă pentru că era lună nouă). Ce zici? Crezi că am fost nostalgic când le-am botezat?

Dacă o să mă vezi vreodată nostalgic după vreau zeu, vreun Tartar sau Elbrus, să-mi dai o pungă de gheață în cap pentru campania *Ice Bucket* în sprijinul bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică și apoi mă dezbrac, mă leg singur și-mi mănânc ce (nu) mai am. Probabil că tu crezi și că planeta Gliese se rotește nu în jurul soarelui, ci al lunii... Atena, în dulcele, originalul și ingeniosul stil clasic olimpien. Ori poate al sistemului cușmo-centric și al cușmo-piramidelor descoperite cândva de legendarul rege dac, Dapix. Barzăcopilviezure.

Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză.

Supercalifragilisticexpialidocious.

Vrăjită sau nu de Atena (luna de pe Gliese), ai făcut, în sfârșit, ce așteptam de la tine: mi-ai închis ciocul cârcotaș și m-ai sufocat biniditat cu un sărut gay salvator, mi-ai dat o mușcătură lunatecă și sălbatică de vampir și o îmbrățișare titanică ce m-a strivit complet și m-a preschimbă în praf de stele. Zăcând îmbrățișați pe plajă, eu te-am întrebat dacă mai știi să extragi radicalii (o făcusei anul ăsta prin primăvară, impulsionată de maică-ta, când te pregăteai de admitere la liceu... și de noi examene cu Big Brother) și dacă nu vrei să te ajut un pic. Tu mi-ai mulțumit și mi-ai promis solemn de

ziua renașterii mele că vom scoate toți radicalii de pe Pământ. Jos radicalii! Jos sistemul!

Apoi mi-ai mărturisit că pe mine nu mă percepi și nu m-ai perceput niciodată ca radical, dar mă vezi cumva ca pe o rădăcină de-a ta. Și de-a Europei. Și de-a Pământului și a planetei Gliese. Am comentat zâmbind (dulce-amar) că pentru mine singurele rădăcini sunt lanțurile. Mi-ai răspuns că, dacă e așa, atunci eu sunt lanțul tău preferat și m-ai strâns și mai tare în brațe. Mă bucur că am rămas lanțul tău favorit și coșmarul tău cel mai frumos în care ai fost vreodată blocată. Să scoatem atunci radicalii și să păstrăm rădăcinile de acest tip. Să ne dea Dumnezeu spor la înfipt rădăcini și la extragerea de radicali.

Promy

Către Promy (mail)

21 noiembrie 2016

Da, ești cea mai tare rădăcină a mea și cel mai frumos coșmar al meu! Te iubesc! Ești un hobbit autentic. Cred că te-ai obișnuit deja cu sfârșiturile fără sfârșit. Promit că nu divorțez, nu-mi dau demisia și nu fug... nu mă refugiez într-o altă cameră până duminica viitoare (dar hai să nu numărăm minutele și secunde până atunci). Pupic.

Ile

Către Ile (mail)

22 noiembrie 2016

Îmi doresc să vorbesc cu tine mult, mult de tot... ca pe vremuri când discutam / comentam cu Tete, uneori destul de

”aprinși”. Mai vorbim. Trebuie să vorbesc cu tine de niște probleme materiale / de familie.

Cu toată dragostea, mama ta care vă iubește mult (pe tine și Luca),

Mami

Către Meme (mail)

22 noiembrie 2016

OK, mulțumesc mult. Eu aș prefera să evităm scandalurile nonstop de atunci. Tu erai prima care fugeai... te refugiai la bucătărie.

Apropo, m-am uitat la talk-show-ul recomandat de tine (Cristian Mungiu invitat la ”Profesioniștii”). Dau înainte și înapoi de mii de ori că nu pot urmări. Apreciez filmele și împărtășesc viziunea lui, dar nu le pot urmări și mă obosesc groaznic (asemenea filmelor lui Cristi Puiu). Talk show-ul m-a enervat cumplit și mi-a adus aminte de atâtea (pe care, la fel ca Promy, vreau de multe ori să le șterg din memorie și nu pot și nu mă lasă conștiința). Acum îmi vine să dau foc la toată arhiva de poze de familie din albumul nostru de animale, legume, Zombie, fantome și gunoaie cum zice Promy, la desenele și jucăriile din copilărie (păstrate), la filme și la cărți – la toate memoriile noastre.

Finalul de talk show m-a scos din minți și mai mult. Mungiu zice că **cea mai mare spaimă a lui e că nu mai are ce povesti**. A mea e exact opusul: că **voi mai avea de povestit** (și va fi la fel de îngrozitor, alte holocausturi și aceeași neînțelegere și respingere, inclusiv din partea mea că nu mai suport). Eu aș vrea să nu se mai întâmple nimic, absolut nimic nici cu mine, nici cu noi, nici în lume și să nu mai povestesc vreodată ceva. Anul ăsta, după atâtea

holocausturi pe pământ și în sufletul nostru (nu doar în Siria), se pare că a mai dispărut o gură de aer, o Fereastră în Zid (revista *Fereastră*, una de calitate cu care colaborem și care abia își aniversase un deceniu de activitate, în condițiile dificile din România, anul trecut, nu a mai apărut din mai).

Trec pe la tine săptămâna viitoare. Vorbim atunci. Acum aș vrea să uit și să nu se mai întâmple nimic. Eu nu am fost și nu voi fi niciodată nostalgică.

Ile

Către Ile (mail)

22 noiembrie 2016

Totul este OK. Nu ți-am spus că trebuie să-ți placă! Noi nu trebuie să citim / vedem numai ce ne place! Faptul că l-ai urmărit, că ai spus ceva despre el este ceva totuși! Poți să-l asculți și pe Andrei Șerban, Alexandru Darie (un nonconformist!), Alexandru Tocilescu – toți regizori și apoi actori, filozofi etc., bineînțeles în limita timpului și a dispoziției tale! Nu semănăm cu ei! Fiecare e altfel. Ce ne place la celălalt om de lângă noi? Că are ce avem noi sau că are ce n-avem noi? Și apoi contează și ce știm noi despre ei (viața, opera etc.), căci toate ne influențează.

Vorbim săptămâna viitoare.

Te iubesc și Dumnezeu să aibă grijă de tine. Iartă-mă!

Mami

Către Meme (mail)

23 noiembrie 2016

Ah, am văzut iar un copil scheletic, pe moarte din cauza foametei din Alep. Și m-a durut. Și m-a făcut să plâng. Și m-a revoltat. Și m-a făcut să-mi fie rușine și să-mi treacă figurile. Când vezi un copil pe moarte (iar în Siria sunt milioane, inclusiv răpiți / dispăruți în închisori, bolnavi, înfomețați, violați și torturați până la moarte), îți stau apa și mâncarea în gât și ți se par toate problemele de identitate, sex ori relații frivole și meschine.

Totuși, trebuie să fim recunoscători pentru pâinea noastră cea de toate zilele, pentru pâinea spirituală în primul rând și pentru tot ce am primit, așa că vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați oferit.

De asemenea, să nu uităm: un mic gest de revoltă (un mic protest) și un mic gest de solidaritate (o gură de apă, o pătură, un sărut gay salvator, o îmbrățișare titanică, o limbuță de-a lui Pesi să ne lingem cicatricile și rănilor) fac deja diferența și schimbă ceva.

Vă iubesc (și iubesc Pământul) în ciuda a tot ce s-a întâmplat și se mai întâmplă. Să ne dea Dumnezeu puterea focului sacru, să fim, astfel, la putere, dacă nu în putere și să scoată din noi titanii, și nu zeii. Să eliberăm titanii din noi ca să înfruntăm închisorile, traumele și bolile (am și eu impresia că toți sunt bolnavi, traumatizați și la închisoare, iar cele mai sălbatice și abrutizante închisori, traume și boli sunt ale puterii).

Ile

Către Ile (mail)

28 noiembrie 2016

În weekend, de vineri seara până duminică seară, am avut amândoi o stare de exaltare cum ți se întâmplă ție la revoluții (România, Olimp etc.). Cred că m-am molipsit de la tine, poate de la campania ”*Save Aleppo*” a ta. A fost sublim. Am sărbătorit focul sacru și titanii din noi, am ridicat semnul victoriei (să mai fie și semnul victoriei, dacă tot avem atâtea semne și apar mereu alte semne pe corp și în suflet) și, totodată, am simțit victoria din sacrificii și împlinirea din pierderi.

Am dansat goi în potop, pe melodiile noastre preferate (care au acoperit urletele din portalul infernului), apoi am stat în pat și am zăcut așa, parcă la nesfârșit, fără să numărăm secunde, iar tu mi-ai masat curul și coaiele ușor și tandru, neîntrerupt, din seară până-n zori. N-am vrut niciunul dintre noi vreo cremă, loțiune sau ulei pentru masaj, frișcă, spumă, zăpadă roz de căpșuni, ulei de cocos ori iaurt cu stracciatella, ci să ne simțim unul altuia pielea fierbinte și transpirată, cu mirosurile sale naturale (chiar și tu te-ai încălzit, și la mâini și la picioare imediat).

Duminică seară însă, tu ți-ai adus aminte că ai văzut pe net, vineri sau sâmbătă, când ai deschis știrile, reclama la parfumul lui Hermes și ne-au apucat iar scârba și frustrarea. Ții minte, Ile? Înainte, cu câțiva ani în urmă, după o supradoză de Tartaruri și Elbrusuri, când observam întâmplător așa ceva, ne treceau frisoane, ne cutremuram, ne lua cu leșin și ne venea să vomităm. Mă bucur că am făcut amândoi progrese (psihologice).

Și încerc să fiu recunoscător pentru ceea ce am realizat și ceea ce (mai) avem acum (un fir de păr creț vopsit, geluit și îndreptat cu placa de Crăciun, un dinte implantat, un ficat

transplantat și o inimă artificială care bate pentru tine și univers, asta probabil de la farmacia inimii, Catena). Trebuie să trăiesc în prezent și să refuz să mă mai gândesc obsesiv atât la trecut, cât și la viitor, ambele coșmarești și grotești (care viitor? Trecutul va fi din nou viitor? Să mai ghicească baba Promida vreun potop sau niște apoca...lipsuri?).

Dar de ce îmi fac atâtea griji? În Olimp, la fel ca în România, e un început de democrație și reformă, beneficiem de o oarecare libertate de expresie, iar fostele închisori politice de exterminare ca Tartarul sunt în prezent memoriale (fie și cu resturi din organele noastre). Asta e incomparabil. De exemplu, când conștientizez asta, adică mă duc la palat și-i văd pe inorogul Bebe și pe Chiron centaurul, nu pe Știi Tu Cine... Zeus, Hermes și Madame Hera, nici statuile lor megalomane și pline de sclikitsch, nici tablourile cu mărețele lor realizări precum Cutia Pandorei, potopul ori lupta eroică cu dușmanii poporului ca mine (execuția mea pe Elbrus), nici nu le mai aud râsetele sfidătoare ori comentariile disprețuitoare, mi se umplu ochii de lacrimi de fericire.

Așa cum ți-am zis și aseară, la trei ani și ceva de la revoluția noastră democratică, în prezent, Chiron centaurul, noul lider al Olimpului, votat prin alegeri libere, are un partid mărișor, Partidul Democrat, de centru-stânga, contraparte credibilă a partidului de centru-dreapta al lui Poseidon (că pe celelalte partidulețe mărunte nu le luăm în considerare deocamdată prea mult, deși ar trebui să fim atenți, unele cu potențial extremist ar putea să crească periculos). Cu multe eforturi, Chiron a reușit să dezvolte și rețeaua locală, dar mai are de lucru.

Din aceleași motive ca tine (neîncredere, prea multă mizerie, alte acuzații de traseism și trădare la adresa noastră (parcă nu erau destule, una mai aberantă ca alta), precum și nevoia de independență), nu mă implic în partid direct, însă

îi direcționez pe cei interesați pe care-i întâlnesc întâmplător spre șefii de filială din partidul lui Chiron.

Spre cinstea lui, Chiron refuză intrarea în partid penalilor și celor care au făcut crime împotriva umanității (nu ca partidele din România conduse onorific de personaje mânjite de sânge la Revoluție și mineriade (Iliescu) precum PSD ori partidele colcăind de penali (inclusiv pe listele electorale, peste 50%) ca ALDE, PMP și PSD). Nu ne mai miră atunci reușitele politicianilor români. Parlamentarii români s-au remarcat numai prin faptul că 14% din inițiativele lor au devenit legi, 35 de senatori și deputați au avut probleme cu justiția, iar peste o treime și-au schimbat afilierea politică.

Apropo, în România, tot mai ești acuzat că ai violat Leviathani, ai distrus România, pământul și planeta Krypton a lui Superman: de exemplu, la peste un sfert de secol de la revoluție, Cioloș a fost condamnat că e vânzător de țară, omul lui Soros, ba chiar fiul ilegal al lui Soros (într-o anumită parte a presei și televiziunilor ori pe site-uri online precum exclusiv.ro). Ei, poate că asta e o dovadă a eficienței, a faptului că nu mai merge cu ”merge și așa”. Să-ți spun un secret, eu sunt bunicul lui Soros, sper că e clar și nu mai trebuie să mă justific prea mult. Și străbunicul lui Dracula.

Dar să revenim la Olimp. Chiron nu doar e atent cine îi intră în partid și cine candidează, ci și publică veniturile și cheltuielile bugetului de stat, precum și ale partidului pe site, ceea ce eu, Maestrul Transparenței *Natural Born, God Created* Dottore El-Gol, născut la gunoi, în lanțuri, din spuma balelor, nu a valurilor ca Afrodita, străveziu de vezi prin el și curg toate din el până nu mai rămâne nicio bacterie putredă din el (ca tine, Ile), apreciez.

Partidul lui Chiron dispune și de un ziar, o revistă și o televiziune generalistă, numită ”AER” (”Aceasta E Revoluția”), ca festivalul muzical coordonat de Thalia,

singura muză rămasă aliată a noastră. Ea e și managerul acestei televiziuni (unde mai au funcții de conducere Eros și Psyche, iar Dio (Dionysos) și Silen sunt invitați speciali la talk-show-uri și reality-show-uri de noapte destul de deocheate). Pe lângă formatele internaționale preluate (cum ar fi ”Vocea Olimpului” și ”Olimpienii au talent” – de succesuri, logic, nu?), televiziunea AER are și propriile talk-show-uri și reality-show-uri, precum și primul sitcom produs local.

Vor urma televiziuni tematice – de știri, culturală (poate condusă de Orfeu), de seriale/telenovele și de sport (ultimele vor finanța canalul TV cultural). Televiziunea ”AER” e competiția televiziunii ”Trident” a lui Poseidon. Ce bine că există o anumită parte a presei și cealaltă parte a presei! Ce bine că există competiție și nu numai ode și imnuri de slavă dedicate mărețului și gloriosului conducător ca mai înainte!

Nu doar democrația și media înregistrează ceva progrese, ci și justiția. Astfel, mami (Temis), zeița justiției obișnuită să se târască în genunchi pentru mine, frații mei, fii-miu Deu (Deucalion) (pardon, fiul nostru că tu ești maștera lui), pentru Olimp și pentru oameni, a elaborat deja Constituția, codul civil, codul penal, legea lustrației și lucrează acum la alte legi. Ai observat că a dispărut și ea... la birou, de-abia o convingem Chiron și cu mine să vină acasă de sărbători. *Bring the girls back home!* E foarte obosită și ea (dulce epuizare, știm și noi) și cred că nu i-ar lipsi un blestem din ăla de somn (cu sau fără vise) ca al marelui povestitor Rașid Khalifa din romanul ”Luka și focul vieții” al lui Salman Rushdie.

Și nici lui Chiron care nu și-a luat sârmanul o zi de vacanță de la revoluție, de peste trei ani: mai are un pic și-i vede și el pe Pegas (căluțul nostru cărcotaș alb înaripat) și pe Bebe inorogul (Bestia noastră neagră și cu coarne, mă rog,

corn, Marele Blond), dacă stau unul lângă altul, în dungi vărgate, alb-negre bineînțeles, preferatele tale în materie de design vestimentar, logic, nu? Singura șansă e ca Pegas să devină și el negru de mizerie și supărare precum Bebe inorogul și atunci peisajul va fi mai odihnitor și poate îi va îndemna și pe Chiron și pe mami la somn.

Ce-ar fi să-i aranjăm noi o mică escapadă romantică pentru el și prietenul său într-un loc centauri gay-friendly, poate chiar în Startar că acum e turistic? Un cadou pentru Moșu' Chiron, să se aleagă și el cu ceva (seamănă tot mai mult cu moșu' și la sufletul mare (de titan), și la fățuca bucălată, și la burtică, și la life-style, numai că Chiron muncește șapte zile din șapte, de dimineața până seara, nu una pe an ca Moș Crăciun). Da, în Startar, fosta închisoare de fițe concepută de mine în perioada revoluției în așa fel încât zeii deținuți să nu mai vrea să plece (ca să-i reținem acolo de bunăvoie).

În acest moment, Startarul a fost transformat într-un obiectiv turistic destul de frecventat, sub conducerea vacii de Io, reîntoarse în Olimpul liber, la scurt timp după revoluție, pentru a contribui la procesul de reformă. În sfârșit, datorită lui Io, lumea a început să viziteze Startarul, spre deosebire de Memorialul Holocaustului din Tartarul nostru real unde sunt expuse instrumente de tortură și bucățele din organele noastre. Să nu uit: memorialul a fost realizat chiar de fostul-călău-șef al regimului (și al meu personal), Hefaistos, nepotul meu, fost discipol, coleg și prieten, în semn de ispășire. O, vai, noi câte semne avem pe corp și în suflet? Le-am pierdut șirul.

După cum știi, față de alte dăți în care fie putrezeam în închisoare, fie zăceam deprimat (devenit piatră din stânca de care eram înlănțuit), fie eram responsabil în paralel de trei planete și o ceream și pe a patra, eu mă mai ocup în prezent

numai de cabinetul ginecologic / laborator (de luni până joi, de la 8:00 la 12:00), festivaluri muzicale, iar la Palat de proiectul de explorare și exploatare de energii alternative (aflat în stadiu incipient), precum și de verificarea monitorizării efectuate de Hefaistos și Atena (împreună cu frate-miu, Mene (Meneceu) și Bebe inorogul). Hefaistos și Atena colaborează din nou cu mine și, prin mine, cu noul regim democratic, încercând astfel să-și spele păcatele și, totodată, făcând ceva ce cunosc și pentru care au abilități profesionale (seriozitate, spirit de observație, atenție, răbdare, discreție, capacități analitice etc.).

Eu am ținut la Hefaistos și la Atena și i-am iertat pe ei doi întotdeauna, indiferent de câte ori m-au executat (la ordin) ori câte lovituri de stat a dat domșoara Atena (nu e și părerea lui Deu (Deucalion) ori a lui Mene (Meneceu) care cred că eu, ca de obicei, exagerez când încerc să-i protejiez pe cei doi). Personal, Deu poate îi iartă lui Hefaistos atrocitățile comise, dar nu și faptul că a inventat instrumentul de tortură numit soacră și pe una în particular, pe soacra lui Deu, Pandoruța (da, nimfomana și beleaua cu cutiuța). Și, ironia soartei, cică după instrucțiunile mele, doar mi-a fost discipol și coleg. Vai de mine, eu l-am învățat pe Hefaistos să creeze ființe raționale, nu soacre, nici alte instrumente de tortură.

Totuși, spre deosebire de alți zei, lui Hefaistos și Atenei le pare rău. Hefaistos a avut și încă mai are coșmaruri cu mine pe Elbrus, dezbrăcându-mă, înlănțuindu-mă și înfigându-mi pironul în piept. Arde săracu' în vâlvătaia Gheenei din conștiința lui și-i vine să sară în Styx ca să se elibereze din coșmar. E și el prizonier în coșmar. Dar, sincer, eu îl consider pe el mai curând victimă decât călău. Și nu numai a sistemului.

Știi doar că a fost aruncat în prăpastie de ambii săi părinți, Madame Hera (mămicuță dragă și zeița familiei... liber aleasă) și Știi Tu Cine... Zeus (tăticuț scump, multiubit și stimat), când era numai un bebeluș, pentru că era prea urât... ca să-l consume direct (ca pe mine și alții... inclusiv pe tine). Și, de fapt, a fost tratat și el mereu ca ultimul jeg (eu interveneam pentru el, slutu' și handicapatu') și apoi a fost pus chiar călău al regimului, călăul meu, al prietenului, profesorului, colegului și unchiului său.

Atena, prietenă din adolescență și prima mea iubire, a fost și ea prinsă la mijloc între tăticuțu' Știi Tu Cine... Zeus și mine, între zei și muritori, între mine și iubitele / nevestele mele (ții minte că atunci, la revoluție, te transformase în omiduță și vroia să te storcească... din motive politice și din gelozie?). Scuză-mă că-ți reactivez amintiri frumoase de neuitat. Eu chiar am amintiri frumoase cu ea pe care nu aş vrea să le uit, de când eram îndrăgostiți și făceam planuri de viitor (inclusiv să profanăm împreună tronul zeilor, Mytikas, jucându-ne "de-a Bill și Monica în Biroul Oval", dar, vezi, până la urmă asta s-a întâmplat cu tine, nu cu ea).

Îmi amintesc și când am cooperat cu ea la crearea muritorilor (ea i-a înzestrat cu rațiune și liber arbitru) ori la transmiterea către oameni a științelor și artelor. Intervenea uneori cu succesuri pentru mine, când eram pe Elbrus sau în Tartar, fie și cu două replici elocvente: "Prometeu e terminat, ce pericol să mai fie?" și "stăpânii au nevoie de sclavi". Ba, la un moment dat, incredibil, ați colaborat amândouă la salvarea mea de pe Elbrus când mă răpise Hermes, trăiască armata amazoanelor! Nu regret că am preferat-o însă pe Hesi (Hesione), mama lui Deu și apoi pe tine.

Nici nu împărtășesc nostalgia Atenei pentru perioada în care, în opinia ei, Știi Tu Cine... Zeus era dominant sub influența mea și a ei (nu a lui Hermes și a lui Madame Hera),

pe vremea când colaboram cu Știi Tu Cine. Ea încă ține la el (și el o iubea și erau destul de apropiați) și-i condamnă exclusiv pe Hermes și pe Madame pentru ce s-a întâmplat. Crede că mi s-a făcut o favoare să fiu primit la palat, după ce frații mei (Mene (Meneceu) și Atlas) și unchii mei (inclusiv nenea Cronos) erau condamnați la chinuri veșnice în Tartar și avusese loc un război între titani și zei.

Hm, la război eu am luat partea zeilor, călcându-mi pe inimă și gândindu-mă că ei reprezintă o (r)evoluție față de mâncătorul de coaie și de prunci, titanul Cronos. Știi ce mult îmi place războiul, poate de-aia am purtat în ultimii ani tricouri albe, în loc să stau în curul gol, în lanțuri, ger și viscol, pe Elbrus, cu piron în piept și ficatul sfărțecat de bestia de vultur, o bestie mai mică decât Știi Tu Cine... Zeus, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur.

Cunoști și că titanii pe care i-am eliberat din Tartar la revoluția noastră democratică (împreună cu nenea Cronos) nici acum nu-mi iartă că m-am aliat atunci cu zeii (nu mai zic de trecerile mele extravagante de la titani la zei, de la zei la muritori, de la muritori la animale și de la animale la plante, na, uite, readucem legumele la putere, trăiască legumele!), nici că am refuzat să-l accept pe nenea Cronos după revoluție (e ca și cum alegi între Hitler și Stalin, Țarul și Califul, m-am săturat). Nu mi-a spus niciunul ”mulțumesc” căci altfel putrezeau și azi în Tartar, nici nu m-au ascultat pentru a încerca să mă înțeleagă, e mult mai ușor să condamni.

Până și tati încă regretă că nu m-a mâncat el primul când eram mic, pe modelul lui nenea Cronos, ca să-mi scoată gărgăunii din cap. Așa băiat deștept, drăguț și talentat care ar fi trebuit să aibă grijă de mine la bătrânețe să putrezească prin Tartaruri și Elbrusuri! Așa-i trebuie și așa îmi trebuie și mie, dacă nu am știut să mă impun și să-l conving să nu-și

bage coada și botul ăla cârcotaș unde nu trebuie. E valabil și pentru Mene (Meneceu), nu mă refer la tăntălăii aștia mari și încurcă-lume ca Atlas (mare la înălțime) și Epi (Epimeteu) (mare la dimensiuni).

Iar în ce-l privește pe Știi Tu Cine, am colaborat, dar nu am fost niciodată prieten cu el (din partea lui, era, oricum, o relație între stăpân și sclav, chiar dacă eu nu prea l-am recunoscut ca stăpân, că nu am crezut niciodată în tipul de relație stăpân-sclav, nu am vrut și nu vreau să fiu stăpânul ori sclavul nimănui). Și nu am fost niciodată nostalgic. Dacă o să mă vezi nostalgic, să-mi dai o pungă de gheață în cap pentru campania *Ice Bucket* în sprijinul bolnavilor de scleroză laterală amiotrofică, apoi mă dezbrac singur, mă leg și-mi mănânc în public, din nou, și ce nu am.

Acum, Chiron i-a amnistiat pe Hefaiostos și Atena și le-a făcut contract (publicat pe site) și ei doi ne ajută la monitorizare, iar eu, cu Mene și Bebe inorogul îi supervizăm. Oare cât timp vom mai face asta? Pe cine vom găsi să preia responsabilitățile noastre? Nu că ar fi cineva de înlocuit (nimeni nu poate fi înlocuit, fiecare e unic), dar ar trebui să identificăm și să pregătim persoane care să poată să preia responsabilitățile și să ducă focul sacru mai departe. Și nu ar trebui să cerem și noi contracte (plătite cu o sumă cât de mică și publicate pe site) pentru proiectele la care lucrăm, de dragul transparenței de care vorbim atât? Până acum am făcut voluntariat ca să nu zic muncă patriotică (hm, asta e și mai suspect decât un contract publicat pe site).

Și, eventual, cum ai zis tu, Ile, o pensie de dizident și / sau revoluționar (chiar și pentru tine, că și tu ai participat la revoluție și ai ajuns cu mine pe Elbrus și în Tartar)? Eu m-am tot jenat, mi-e greu să vorbesc și-mi creează o stare de disconfort, deși poate că nu ar trebui. Tu insiști că nu am suferit și nu suferim pentru bani, nici că ar putea fi vreo

compensație în bani sau în orice altceva pentru chinurile nimănui, nu mai zic ale copiilor, însă ar fi un gest simbolic de recunoștință și de recunoaștere. Poate că ai dreptate (dreptate am avut mereu, dar niciun drept în afară de drepturile la tot felul de holocausturi și dezastre).

Apropo de drepturi, să-ți ceri buletinul de vampir olimpian, că intrăm în scurt timp în al patrulea an de la revoluție, de când ai venit cu mine aici (inspirată destinație, logic, nu?) și nu l-ai primit încă, Fata lui Dracula! Până de curând nu aveam nici eu pe pământ, în Olimp ori pe Elbrus, nici măcar un scuipat în proprietate (chiar și de asta eram privat). Să ne cerem drepturile așadar! Bun și un scuipat în proprietate la ceva!

Uite, mi-am amintit că totuși ai obținut și concret ceva: ți-ai îndeplinit cel puțin una din ultimele dorințe – nu cea cu blestemul de somn poate, nici cea cu închisoarea siriană / coreeană, dar măcar cea cu dezactivarea abonamentului de familie Vodafone care îți mânca ficatul, creierul și inima la competiție cu bestiile antropofage din Olimp, căci Luca cel mic consuma milioane stând pe net ori cu date mobile, iar maică-ta pe SMS-uri (uneori și tu) și ajungeai la peste 500 de lei factura lunar. Să faci infarct când primești factura!

I-am zis și lui Chiron. A râs și ți-a urat succese fără apoca...lipsuri, la facturi barem. Încântat, am râs și eu, am ridicat degețelul mijlociu (de la mâna stângă) și am dat zeii de peste tot (inclusiv ăștia cu facturile) în pula mea. Chiron a spus și el pe un ton jucăuș: ”Haras te sana” (”să se ducă și în pula mea”). Foarte elegant și civilizată, în limba lui Bebe, limba unicornilor. Să nu mă întrebi de unde au inorogii în limba lor grațioasă și elevată asemenea cuvinte. Habar n-am, putezăm pe Elbrus pe vremea aia.

Iar tu, dacă vrei să înveți o limbă, nu te rezumi la înjurături, ci pui mâna pe carte, eu nu-ți mai dau microcip cu

limba preinstalată pentru nicio limbă din nicio țară de pe nicio planetă. Îți mai dau doar alte limbi! Bune și limbile la ceva! Apropo, ar trebui să încep orele de chineză cu așa mic al lui Mene, Bebe mic. O să mor (dităt, binidităt) și nu știu decât "cao ni ma" ("du-te în pizda mă-tii") pe care le-am învățat de la tine.

Deocamdată însă, vom sărbători ultima dorință cu rezilierea contractului la abonamentul Vodafone jucându-ne "de-a Bill și Monica în Biroul Oval". Facem un chef nebun cu limonade și ceai de urzici. Și, pentru că tot se apropie ziua vampirilor, 1 decembrie (eu mă consider vampir și cred că am făcut-o vampir și pe Atena, când i-am dat o mușcătură de Dracula), să o aniversăm în ciuda potopurilor și apoca...lipsurilor! Îți zic de pe acum "la mulți ani".

Sper să mă lași să-ți fac un mic semn de dragoste (și identitate) cu colții mei de vampir bine ascuțiți. Și să-ți sărut mâna cum îi plăcea bunicii tale, Mama Coca. Nu, nu ca la Paris, nu imigrăm în Parisul de vis. Ca-n Țara lui Dracula. Și mă refer la mâna stângă, doar suntem stângaci (mâna dreaptă și, eventual, extrema dreaptă se pupă la Paris sau la Washington, la noi e încă democrație, slavă Domnului).

Și-apoi îți voi închide gurița de olteancă cu un sărut gay salvator, pasional. Sau cu mai multe. Foaie verde măghiran, mări! M-o făcut muica titan, mări. Și oltean! Blestemat sunt, blestemat. Viața mea e de căcat (prefer căcatul românesc și olimpien de azi, mă trec frisoane când mă gândesc la ce se întâmplă în Siria și Orientul Mijlociu, Brexit, rățoiul Donald, extremismul din Occident și Rusia). Și de tot m-am săturat, mări Leano! Sper să nu te zgârcești (măcar) la săruturi.

Lasă, Ile, că dacă totul e prea bine, ajungem ca-n romanul lui Salman Rushdie, "2 ani, opt luni și douăzeci și opt de zile" (1001 de nopți), să învingem întunericul din noi înșine și din lume, să construim o lume a rațiunii, a dragostei

și a toleranței, dar ne vom pierde visele (fie și de înmormântare frumoasă ori de blesteme de somn) și ne va fi dor de coșmaruri.

Promy

Către Promy (mail)

28 noiembrie 2016

Bune și coșmarurile la ceva, logic, nu? Îți trimit un pupic generos de olteancă și la mulți ani de ziua vampirilor!

Ile

Către Promy (mail)

20 decembrie 2016

Dragul meu, bine că m-ai dus în weekend la Deu (Deucalion) pe VJ45, a fost (măcar ieri seară) un balsam pentru sufletul meu. Șocată, răvășită și devastată de holocaustul din Alep, nu am fost în stare să zic nimic în ultimele trei săptămâni, nici ”bună” sau ”pa”, nici să te ating pe tine ori pisica (guru Guru... guru, titan și nepoțica noastră dragă) fie și automat, absent, cum rulezi sulul de hârtie igienică. Agonizez iar în parametri optimi și mor împreună cu Alepul, deși nu înțeleg cum mai pot muri, după ce am murit de milioane de ori doar cu tine, apoi cu ceilalți de milioane de ori și de alte milioane de ori de fiecare dată când am scris ceva.

Iar la Alep nu e numai agonie și moarte, ci și o permanentă și halucinantă senzație de ratare (jde mii de rezoluții pentru încetarea focului și livrarea ajutoarelor umanitare ratate în Consiliul de INsecuritate O,NU din cauza

veto-ului Rusiei, jde mii de apeluri ratate ale O,NU și ale clasei politice internaționale pentru a salva civilii, jde mii de acorduri, înțelegeri și aranjamente ratate etc.).

E clar doar ce bine funcționează aceste instituții care ar trebui să protejeze civilii (unde e *R2P - Responsibility to protect principle* – ”Principiul responsabilității de a proteja”, asumat de ONU în 2005?). De-abia acum, după nenumărate presiuni și negocieri cu Rusia, Consiliul de INsecuritate O,NU (*”united nothings”*) a adoptat ieri o rezoluție pentru monitorizarea evacuării Alepului prin reprezentanți O,NU, stipulând totodată accesul necondiționat și imediat la ajutoare, precum și protecția spitalelor și a personalului medical. Cam târziu. Mai târziu e prea târziu.

Dar, în Siria, până și atunci când au fost votate puținele rezoluții în Consiliu, frecvent nu se aplică (ca de pildă, rezoluția 2.139 din 22 februarie 2014 care solicita încetarea bombardamentelor nediscriminate (inclusiv cu bombe-butoi), oprirea atacurilor chimice, ridicarea blocadelor asupra localităților, eliberarea persoanelor arestate / răpite / dispărute forțat, stoparea detențiilor arbitrare și permiterea ajutoarelor). A mai existat și rezoluția 2.268 din februarie 2016 care prevedea accesul rapid și sigur al ajutoarelor umanitare în localitățile sub blocadă (asediu), fără acordul regimului sirian, pusă în practică, desigur, logic, nu? Bune și rezoluțiile O,NU la ceva, vorba lui Hagi.

Iar în ce privește regimul sirian (împreună cu aliații ruși, iranieni și Hezbollah), continuă să mă șocheze, să mă îndurereze și să mă revolte (deși nu mă mai surprind) umilințele stupefiante, fără sfârșit pe care acesta le oferă generos poporului (cât fac 2+2?). Cu recunoscuta sa grijă părintească față de popor, regimul sirian împarte mizerie și teroare prin bombardamente (inclusiv atacuri chimice la spitale) și blocade (foamete sau, mă rog, ești hrănit doar cu

propagandă necomestibilă, te bucuri dacă mai găsești un gândac de mâncare și un ultim adăpost printre gunoarie și dărâmături, iar pușinii medici rămași acoperă toate specialitățile și operează fără anestezic, la lumina telefoanelor mobile, dacă reușesc să le încarce, căci nu e curent).

În același timp, regimul arestează mai departe voluntarii și activiștii și-i torturează până la moarte (asta e răsplata pentru faptele bune și spiritul civic, faptele bune se condamnă, iar cele rele se premiază). Mai mult, regimul (trupele regimului, iraniene sau Hezbollah) întoarce din drum convoaiele umanitare de evacuare a civililor din Alep și le atacă sistematic, în fiecare zi.

La rândul lor, rebelii de la Jabhat Fateh al-Sham (fosta al-Nusra, afiliată al-Qaida) au incendiat autobuze cu răniți provenind din localitățile asediate de ei, Foua și Kefraya, încălcând astfel înțelegerea cu regimul sirian care presupunea evacuarea răniților/cazurilor umanitare din aceste localități. În cele din urmă, (deocamdată), în cursul zilei de luni, a fost relansată evacuarea celor din Foua și Kefraya, simultan cu cea din Alep, în condiții mizere (drum lung, înghesuală în mijloacele de transport, fără mâncare, apă ori acces la toaletă timp de peste 10 ore).

Lunea aceasta au fost evacuate circa 4.500 persoane (în total, aproximativ 20.000 până în prezent). În sfârșit, Bana Alabed, fetița de 7 ani, devenită vocea a Alepului, fan "Harry Potter" (care citește ca să uite de război și a primit cărțile cu Harry Potter de la un fan special de-al fetiței... scriitoarea J. K. Rowling!) și copiii de la orfelinat au reușit să iasă din Alep cu convoaiele umanitare. Mai sunt alte mii care așteaptă să le vină rândul.

Să precizăm, e vorba mai curând de strămutare forțată într-o zonă intens bombardată și ea (Idlib), cu jihadiști al-

Qaida, nu de evacuare. Alegi între strămutare forțată și moarte prin bombardamente sălbatice (care au dus deja, de la eșecul armistițiului ruso-american din 22 aprilie 2016 până la 20 decembrie 2016, potrivit datelor Observatorului Sirian pentru Drepturile Omului – OSDO, la moartea a peste 2.800 civili în Alep dintre care 630 de copii) ori moarte prin tortură în închisorile regimului.

Cam cum votezi între regimul sirian și Statul Islamic, între Hitler și Stalin, între nenea Cronos și Știi Tu Cine... Zeus ori între Iliescu și Vadim (în anii 2000 în România). Dar de ce ți s-ar oferi mai multe opțiuni când ești un vierme de trădător și câine de terorist, dușman al poporului, pagubă colaterală (în războaiele altora)? Așa îți trebuie și, oricum, nu interesează pe nimeni părerea ta.

Ce îți rămâne când ești blocat în infern, într-o zonă sub asediu ca Alepul, cu toate că ți s-a promis și aranjat evacuarea? Ești sfâșiat între dorința disperată de a fugi și cea de a rămâne (cu atât mai mult că ai reușit să rezisti până atunci, în condiții inimaginabile). Nu te înduri să te desparți de dărâmăturile tale, că asta a devenit orașul. Și tu. O să-ți fie dor de ele. Deocamdată, stai pe drumuri, panicat, năuc, înfometat și însetat, în frig, clănțănind din dinți, întrebându-te ce va fi cu tine și cu ai tăi, fără să înțelegi ce se întâmplă și ce va urma.

Parcă îți scapă totul de sub control. Te străduiești să ai răbdare. Încă puțină răbdare. Aștepti tremurând de frig și de frică să vină cineva la tine, să te bage în seamă (să te scuipe măcar – și eu, și tu, Promy, preferăm în situații critice (în Tartaruri și Elbrusuri) să vină cineva să ne scuipe și să ne lovească decât să ne abandoneze). Parcă îl aștepti pe Godot sau cum așteptau bunicii mei să vină americanii la instalarea comunismului ori cum am așteptat eu însămi ajutorul unor șefi-fantomă (zadarnic) sau numărul de dosar de la Parchet

în dosarul fuckultății-fantomă unde mi s-a cerut să trec note-fantomă, fără participare la examen, unor studenți-fantomă (ah, mulțumesc, Doamne, pe acesta l-am primit după câțiva ani!). Și te simți singur pe cruce. Uitat pe cruce.

Împotriva uitării e numai un mijloc: scrisul (fie și cu propriul sânge). E mai ușor să-ți verși sângele decât să scrii cu el, știi bine. Și totuși, cei din Alep au scris cu sângele lor și al orașului, chiar dacă le vine și lor să-și șteargă memoria și să-și bage pumnul în gură până îl înghit complet (pe lângă alți pumni strașnic îndesați în gură, cum ar fi cel al obișnuinței și conformismului, cel al regimului sirian ori al Statului Islamic). Oricât ar fi de dureros, oamenii din Alep au scris pe zidurile caselor lor, zdrobite odată cu trupurile, sufletele și visele lor: ”aici zac visele noastre îngropate împreună cu martirii noștri”.

Au fost și unii ceva mai optimiști (sau care și-au impus să fie ori au încercat să braveze și să-și demonstreze în continuare rezistența, atașamentul față de oraș, speranța și faptul că nu și-au pierdut visele): aceștia au scris pe ziduri ”ne vom întoarce”. În ultimele zile, activiștii și voluntarii și-au înregistrat mesajele de adio (așa a procedat și Bana Alabed, fetița de 7 ani care transmite live din Alep ori copiii de la orfelinat!). De ce trebuie să fie atâția copii care să se filmeze spunând ultimele cuvinte?

Dacă răul, deși nesurprinzător, continuă să mă șocheze, există și surprize în sensul bun: de data asta, a fost solidaritate internațională cu Alep, multe proteste, din Malaysia până în Turcia, inclusiv ale supraviețuitorilor de la Srebrenica și, totodată, s-a întrerupt iluminarea turnului Eiffel. Bun și întunericul din Paris la ceva!

Încă și mai uluitor e faptul că unii rezistă în asemenea condiții (chiar dacă reduși la ruine, împreună cu orașul) și că mai pot ridica semnul victoriei (de pildă, Ismail Abdal-

rahman, activist media care, la nevoie, își lasă camera foto și scoate și el împreună cu echipele de salvare "Căștile Albe" ("*White Helmets*") copiii dintre dărâmaturi... ca să-i moară apoi în brațe). Dacă tot sunt atâtea semne (cicatrice și răni pe corp și în suflet), să mai fie și semnul victoriei. Asta tocmai în momentul preluării orașului de către regim.

Ismail este unul dintre aceia care a încercat să savureze viața în ciuda războiului: de exemplu, a înotat, când a avut ocazia, în bazinul din Alep. Tânjeam să ajung și eu în Alep, să plonjez în piscină (și după aceea mi-am dorit să facă baie Ismail și pentru mine, alături de copiii lui). Speram ca apa din piscină să curețe sângele și mizeria și să aline rănilor. Acum e târziu. Prea târziu. Mai târziu e prea târziu. Însă simplul refuz de a-ți îndoi genunchii (oricât de slăbiți și înțepeniți) și de a te declara învins e impresionant: "aici sunt semnele distrugerii pe care ați făcu-o, dar și ale rezistenței noastre" (mesaj pe zidurile sfărâmate din Alep). Însă speranțele sunt în Dumnezeu și în noi înșine și trebuie să renască (odată cu Alepul și cu Siria).

Să avem atunci răbdare (în mod activ, nu pasiv, pe cât se poate). Hm, mai e ceva până la renaștere, sincer, în acest moment eu simt mai mult agonia, descompunerea și moartea. De aceea ai procedat bine, iubire, că m-ai adus pe VJ45 ca să-l vedem pe Deu (Deucalion), fiul nostru (uau, eu sunt strănepoata și, totodată, maștera lui) și ca să încercăm să ne relaxăm (suntem mereu pe culmile disperării, veșnic tineri și neliniștiți, nu tineri și liniștiți ca Hrușcă, ăla care cântă și vara la mare "leru-i ler").

Remarcând că aveam fața crispată și pământie și nu eram capabilă să mormăi nici "bună" ori "pa", Deu s-a hotărât să mă consoleze un pic (implicit și pe tine, Promy): ne-a dat aprobarea informală de a vizita stația lui orbitală (noi trimiseseam o cerere formală de mai bine de trei ani, dar Deu

zicea să nu-ți pierzi, tati, răbdarea titanică și zâmbea cu subînțeles).

La stație, i-am cunoscut pe trei dintre colegii lui Deu. Hm, bine că se aplică pe VJ45 bunele obiceiuri de salut de pe Pământ, cum ar fi datul mâinii și îmbrățișarea titanică. Când am dat mâna și ne-a îmbrățișat primul coleg al lui Deu, am remarcat frunzele lungi, violacee, în degradé, cu vinișoare verzui (care plecau de la cap și lunecau în jos, pe lângă corp ca niște mâini). La a doua persoană, m-au surprins mâinile mari și solide ca ale lui Her (Heracle), albe-albăstrui, cu aspect solzos și țepi în vârf (nu la fiecare deget, deci, probabil, le lipseau niște țepi). La a treia persoană nu m-a uimit nimic la prima îmbrățișare. Dar Deu a zis, zâmbind șugubăț: ”Ella, mai îmbrățișează-i o dată”. Și încă o dată. Și tot așa. 4 îmbrățișări, fiecare cu o pereche de mâini distinctă. Uau, 8 brațe ca la o caracatiță.

Cum eu nu aveam chef de conversație, iar colegii lui Deu păreau să știe deja multe despre noi doi, iubire (de la Deu și de la VJ45, planeta inteligentă, sensibilă, empatică și artistică, care te ajută să te regăsești și să rezști mai departe, (re)descoperind frumosul în urâtul din lume și din tine), i-am lăsat pe cei trei să ne spună povestea lor. Înainte de a începe, fata-plantă (cu ochi violet închis, visători și melancolici și corp umanoid, mov-roșiatic, cu excepția frunzelor lungi, violacee care-i pleacă de la cap și-i țin loc de mâini) a cerut să fie stropită cu puțin vin (roșu, demisec, de la Dio (Dionysos) din Olimp, bineînțeles). Apoi și-a dres glasul și s-a apucat să istorisească.

Antirosa provine din Țara Plantelor de pe planeta Flora 19, una dintre cele mai apropiate de VJ45 (aflată la o distanță de aproximativ 3 ani lumină). Se chema inițial ”Rosa” și era o fată-plantă, cu rădăcini bine înfipite în pământ, care ducea o viață aparent liniștită și fără griji. Fusese bine hidratată

(inclusiv cu grija și atenția părinților și educație în copilărie), în Țara Plantelor erau servicii bune, iar speranța de viață în jur de 350 de ani. Viață ușoară, ce mai! Numai că ea s-a săturat de uniformitate și imobilitate și, într-o zi, a recurs la un gest nemaivăzut: și-a smuls rădăcinile.

A durut-o îngrozitor, și fizic, și psihic, și nu a fost sigură că a făcut bine ce a făcut. Am pățit-o și noi doi, iubire, nu numai în diverse Tartaruri și Elbrusuri (inclusiv de la birou), ci și într-o țară numită Al-Cola unde am ajuns cu mai mult de trei ani în urmă (căutând Mecca emirului din poezia lui Macedonski!) și unde am fost transformați într-un fel de palmieri, hrăniți cu al-Cola, nu cu alcool, căci ăsta din urmă era haram. Tu, Promy, erai foarte decorativ, verde și lucios ca palmier, eu nu prea, rămăsesem uscată ca o buturugă, din lipsă de hidratare, indiferent cu câtă al-Cola eram stropită). Ca să evadăm, ne-am topit rădăcinile în al-Cola (Cola e corozivă) și a fost îngrozitor să le smulgem (parcă le dizolvam în acid, împreună cu sufletul nostru). Am învățat totuși din experiență ceva: al-Cola distruge rădăcinile.

Când i-am pomenit Antirosei de al-Cola, a râs. Știa. În cazul ei, chiar dacă nu era convinsă că a făcut bine ce a făcut, cum nu mai era cale de întoarcere, a decis să se ascundă și să-și pregătească fuga din țara ei. A lucrat în secret la o navă zburătoare, apoi a plecat cu aceasta spre VJ45, cea mai apropiată planetă. Un drum de trei ani lumină, presărat de neliniști și frământări (față de ce o aștepta), dor de casă, griji față de familia și comunitatea ei, rușine și vinovăție, teama că s-a rătăcit (de sine), dar și speranța de a se regăsi și de a avea o nouă viață. Acum este biolog chimist și lucrează în laboratorul de la stația orbitală. Încă face terapie în oceanul lui VJ45, iar suportul lui Deu și al colegilor a fost neprețuit. *My precious!* Îi e foarte dor să-și

revadă țara și comunitatea, probabil că o va face cât de curând (se va teleporta, în sfârșit acest lucru e posibil).

Elidolas, prietenul Antirosei, vine din Țara Țepelor de pe planeta Bellum 97 (aflată la 67 de ani lumină de VJ45). Are 2,5 metri (mai înalt ca Promy și Deu care au aproape 2 metri), mai solid și mai musculos ca Her (Heracle), cu pielea albă-albăstrie, cu aspect solzos și țepi ascuțiți ca o creastă pe capul altfel pleșuv, pe spate, la coadă, sfârcuri, mâini și picioare (acum incompleți, sunt porțiuni întregi fără țepi, în special la coadă).

Ochii mari, albaștri, inocenți ca de "E. T." contrastează cu corpul de războinic mutilat, dar încă puternic și de temut. Când ne vorbește (cald și emoționat, deloc înțepat), ochii i se umezesc. S-a născut în Țara Țepelor sub numele de 11125436111419 (nu e sigur, însă nu prea contează numele, nici măcar pentru înregistrare). În Țara Țepelor accentul cade pe acțiune (de tip tras în țeapă), nu pe educație și este permanent un război al tuturor împotriva tuturor (*bellum omnium contra omnes*).

Aici, băieții și fetele fac copii repede (de la 14-15 ani) sau deloc pentru că nu apucă mai mult de 25 de ani și este mereu nevoie de noi războinici. Elidolas este primul din țara lui care și-a scos țepul de la degetul mijlociu de la mâna stângă și a ridicat degetul mijlociu fără țep, în semn de protest. Ca răsplată, i s-au smuls și alți țepi (de pe cap, spate, coadă, piept, mâini și picioare) și a fost amenințat cu moartea dacă se mai repetă gesturile de protest.

Dezamăgit, umilit și scârbit, sârmanul Elidolas s-a rugat să vină O,NU (*united nothings*), ă, americanii, ă, extraterestrii să-l salveze. După nenumărate încercări, a reușit să trimită cu succes semnale de SOS în spațiu, interceptate de Deu care a sosit și l-a salvat, luându-l cu el pe VJ45. Acum lucrează ca inginer (specialist pe explorarea și

exploatarea energiei). Se poate spune că a făcut progrese pe VJ45, dar încă are fobie de țara lui și planeta lui.

Ella vine din Țara Tentaculelor de Caracatiță, de pe planeta Octopus (aflată la 83 de ani lumină de VJ45). Are mâini puternice și înfricoșătoare (4 perechi – 8 brațe ca tentaculele de caracatiță), dar și niște ochi catifelati ca de căprioară. Când s-a născut, nu avea niciun nume, așa că s-a botezat singură pe VJ45. În țara ei, cele 8 perechi de brațe se folosesc pentru a acumula și a strivi, iar cine strânge și storcește mai bine ajunge stăpân. Restul – sclavi. Ella este inventatoarea îmbrățișării multiple în țara ei (a fost prima care și-a utilizat brațele acumulate și zdrobitoare pentru a îmbrățișa), însă pentru această inovație a fost arestată, torturată și urma să fie executată. A reușit să evadeze, apoi și-a construit și ea în secret o navă și a plecat singură spre VJ45.

Drumul a fost epuizant, nu mai știa de ce și de unde plecase, unde se ducea și ce vroia. Când ajunsese în sfârșit în apropiere de VJ45, nu-și mai dădea seama de nimic. Plutea în derivă pe orbita lui VJ45, amețită și stoarsă de puteri, fără să mai înțeleagă nimic. Din fericire, Deu a interceptat-o și a venit să o ia, înainte să fie prea târziu. Mai târziu e prea târziu. Acum Ella lucrează ca medic al echipei la stația orbitală. Se simte destul de acasă pe VJ45, dar încă are sentimente amestecate și contradictorii (atracție și respingere / scârbă, dragoste / milă și ură, dor și răceală etc.) față de țara și planeta ei. Poate că totuși s-ar întoarce cândva să le revadă, poate chiar să încerce (din nou) să schimbe ceva.

Până atunci, Ella se consolează cu un păhărel de vin. Vinul olimpien de la Dio (Dionysos) cu care am stropit-o pe Antirosa văd că le place tuturor, am bea și noi, dar ne e mereu greață și nu ne permit dieta, stomacul și ficatul. Lasă, iubire, noi doi bem o bere fără alcool. Bună și berea fără

alcool la ceva (să nu carecumva să-i spui lui Dio, zeul alcoolului, știi ce orgoliu au zeii sau, stai, Dio era titan și nu zeu?)! Până la urmă mă bucur că am venit aici din nou și am regăsit... regăsirea (măcar într-o anumită măsură), regăsirea titanilor din noi și a frumosului din lume.

Să ne simțim boșorogi terminați, dar nu învinși (din păcate, de multe ori nu putem evita asta și știi și tu foarte bine, la fel ca ceilalți, starea de paralizie și neputință). Chiar dacă ni se pare iar că e sfârșitul, poate că "sfârșitul nu-i aici", cum cânta Pittis. Și, dacă tot suntem boșorogi terminați, Don Quijote castrați și fără vise, Madame și Monsieur Dezastru, Dottore El-Gol (Maeștrii Transparenței, dezbrăcați și devorați în public, străvezii de vezi prin noi și curg toate din noi până nu mai are ce), tineri și neliniștiți, să ascultăm acum (de Crăciun măcar) pe cineva etern și fascinant, tânăr și liniștit: Hrușcă și colindele lui. Poate așa vom găsi un minut de liniște și pace și pentru noi, fără să numărăm secundele.

Promy, am nevoie de o supradoză de frumos, am nevoie de tine. Tu ești cel mai frumos pentru mine, floarea mea albastră de cactus, rădăcina-mea-lanț preferată și coșmarul meu favorit în care am fost vreodată blocată. Vreau să rămân în titan. Îmi place în Titan... Titanul Prometeu. Și poate vom extrage împreună, mai departe.. rădăcinile pătrate, radicalii, spre marea bucurie a maică-mii pe care o interesează preponderent matematica și rezultatele de la școală ale lui Luca, fiul nostru (eu nu mă descurc la nivel de școală elementară, darămite la liceu). Jos radicalii! Jos sistemul! Am promis că voi face progrese la mate. Acum am uitat iar să scot radicalii, dar poate îmi arăți tu. Nu am uitat însă cât fac $2+2$. $2+2$ fac 4.

Ile

Către Ile (mail)

20 decembrie 2016

Ca să avem spor la extras radicalii, să ne luăm o pauză (am învățat și eu asta, de la tine), să punem colindele lui Hrușcă și să ne dăm o limbuță de-a lui Pesi, un sărut gay salvator, o mușcătură de vampir, rădăcini și țepi... de floare de cactus de pe Gliese (floarea de un albastru luminos și neverosimil pe care o visai din copilărie) și o îmbrățișare titanică multiplă cu brațele de caracatiță concepute pentru a strânge, a strânge și iar a strânge, până nu mai rămâne nimic de strâns și totul e praf. Să fim măcar praf... de stele și să zburăm (*oops*, cred că am băut prea multe limonade și bere fără alcool).

Promy

Scrisorică pentru Moșu' din fiecare (mail, mesaj Facebook)

24 decembrie 2016

Să ne aducă Moșu' o clasă politică reformată, mai puțin sfidătoare și mai responsabilă, că de actuala am luat supradoză. Cunoașteți desigur, măreții conducători de peste tot (precum cuvioșii Mugabe & Co.) se închină la propriul portret și știu să comunice cu poporul doar cu scula, pumnul în gură, bombe, lanțuri, fulgere și tunete la fel de bubuitoare, variate și expresive ca muzica house (nu degeaba protesta Luca, fii-miu, când avea trei-patru ani, la o terasă de fițe, house din Mamaia: ”închide ata! Tun doal tlei tunete!”), flegme și hârtie igienică folosită (de pildă, anul acesta Coreea de Nord a bombardat Coreea de Sud cu o asemenea armă). Mă întreb cum putea fi folosită hârtia dacă poporul

coreean e prea înfometat, prea în nevoie, pentru a o murdări cu ceva, iar mărețul conducător, Kim Jong-un, ființă di...vină, nu are niciun fel de nevoi (nu se duce la toaletă, nu mănâncă, nu doarme)? Totuși, bine era dacă se bombarda astfel și în Siria!.

Fie ca Moșu' să îi facă pe măreții conducători să-și achite facturile și notele de plată, la fel ca noi restul, căci nu la stă în obicei. Ca dovadă (nu numai din piromanie), Țarul Putin cere la restaurant să i se flambeze nota de plată (așa comentează lumea pe net), iar rățoiul Donald Trump nu dă socoteală nici el nimănui și, oricum, comunică mai bine cu extraterestrii decât cu pământeni (clar, dintre refugiați și E.T., îl preferă pe E.T. pentru că acesta se întoarce acasă). Să așteptăm să-i curețe DNA-ul ori tribunalele penale internaționale? Sau să apelăm la dezinfectanții diluați din spitalele românești ori la hârtia igienică folosită din Coreea de Nord? Sau și mai bine chemăm extraterestrii să ne răpească, să ne ia de pe pământul ăsta blestemat?

Dacă mai căutăm lumina adevărului, a justiției și a solidarității, precum și o sursă de inspirație în legătură cu ce să facem, poate că le vom găsi la marii scriitori și savanți penali din pușcăriile românești: ” – Pune mâna, Cristi, scrie-o cârtică / Să-ți faci și ție pedeapsa mai mică. / – Ce spui tu, Alino, te-ai gândit târziu, / Fac asta de-o lună. Când nu fac sex, scriu.” (Balada Borcea). Anul acesta singura surpriză pozitivă (pentru mine) a fost că Mozart vinde mai bine ca Beyoncé. Și că, în mijlocul infernului (sirian, românesc etc.), mai sunt îngeri. Fie ca lumina nașterii Domnului să ne aducă o lume mai curată, mai justă și mai umană!

CRĂCIUN FERICIT ALĂTURI DE CEI DRAGI ȘI UN AN NOU CU MULTĂ SĂNĂTATE!

Ileana TODORAN, Madame Dezastru, Dottore El-Gol, Don Quijote castrat și fără vise

Let's escape from this planet

Către Promy și Luca (mail)

28 decembrie 2016

Luna decembrie, agonizând și murind cu Alepul, a fost pentru mine un timp al entropiei și descompunerii, dominat de principiul doi al termodinamicii (singurul lucru pe care mi-l aduc aminte de la fizică – universul evoluează spre moarte termică). *Vanitas vanitatum et omnia vanitas?* Și proiectul civilizației? Praf în vânt? Ori poate că vanitas vanitatum nu înseamnă neant, ci numai că Dumnezeu, sufletul și lumea cealaltă sunt mai importante, corpul e muritor, dar sufletul nu (deși cicatricele și rănilor de pe corp și din suflet cumva rămân). Iar, dacă toate sunt trecătoare, e, de fapt și o veste bună în asta: lumea se schimbă, inclusiv sistemele și regimurile, și eternitatea... în funcții nu durează prea mult.

Dumnezeu ne-a dat totuși să fim aici pe Pământ și viața de pe Pământ contează, chit că uneori te percepi ca străin la tine acasă sau în țara ta și adesea ți se pare că mori prea mult (te simți muribund, apoi mort și nu ai parte întotdeauna de renaștere, ci de resuscitare și cel mult de câte o perioadă de supraviețuire (nu viață, doar supraviețuire), iar după aceea din nou de moarte). Dar poate că sunt și astea experiențe pe care trebuie să le parcurgem pentru a învăța ceva și pentru a deveni mai buni. Iar proiectul civilizației și al (r)evoluției (interioare și exterioare), lansat de tine, Promy, indiferent cât de imperfect și ambivalent, nu doar merge mai departe, ci a avansat, cu voia lui Dumnezeu și a noastră, dacă nu a zeilor.

Până la urmă, iată că au sosit și vești care sfidează fizica și principiul II al termodinamicii. Un grup de activiști (condus de jurnalista Anna Alboth) organizează un marș din Berlin spre Alep, început deja din decembrie. Probabil ajung în Turcia în câteva luni și ne putem alipi la un moment dat. E

grup mare, mii de persoane, mai sigur așa. Am văzut și bunici cu nepoții în cărucior în grup. Dacă ei se descurcă... Nu mai zic de cei din Siria. Participanții la marș s-au săturat și ei (ca mine) să plângă de durere și neputință, să urle de furie (chit că eu nu mai am energie) și să le vină să-și dea foc în semn de protest, așa că au pornit la drum (poate ultimul), pe viscol și ger siberian, spre Alep. E asta o nebunie? E o nebunie mai mare să asști pasiv la nebunia din Siria. E o nebunie mai mare să NU încerci să te duci la Alep decât să încerci să te duci la Alep.

Apoi, am mai citit un raport expedit de Avaaz care îmi confirmă din nou cât de înșelătoare sunt percepțiile: orbită de ororile din Siria și de expansiunea extremismului din Europa și din Statele Unite, am avut impresia că 2016 a fost un an dezastruos (bine era dacă eram eu dezastrul... Madame Dezastru) și nu am fost capabilă să percep întregul. Se pare că la nivel global sunt progrese, nu regrese, (r)evoluție, și nu involuție pe toate planurile: democrație, protecția mediului, energie verde, educație, sănătate, rata sărăciei, PIB, noi tehnologii de comunicare, femei alese în funcții publice.

Trendul este ascendent:

- sunt mai mulți **copii la școală** – școala primară (89% în 2013 față de 79% în 1983);
- mai multe **femei în funcții publice** (7.000 în 2010 față de 3.000 în 1970);
- **speranța de viață** a crescut (de la 54 de ani în 1960 la 66 în 2010);
- **PIB-ul** pe cap de locuitor global s-a majorat (de la 4.000 \$ în 1971 la 7.000 \$ în 2011);
- numărul **țărilor democratice** s-a mărit (de la 40 în 1980 la 80 în 2010);
- **accesul la internet** a devenit mai mare (de la 5% în 1994 la 35% în 2014);

- **rata sărăciei** a scăzut de la circa 50% în anii '90 la circa 20% în 2010;

- **despăduririle** se îndreaptă spre 0;
- **gaura de ozon** se va vindeca în 2050;
- se instalează 20.000 de **panouri solare** pe oră.

Deci, sunt realizări și un trend ascendent la nivel global, în ciuda aparențelor, și avem motive de speranță. Speranța e în noi, în titanii din fiecare... vreo 7 miliarde.

Ile

Către Ile (mail)

28 decembrie 2016

OK, încerc să vin cu tine să fac un pas-doi la marș (că mai mult nu rezist și-mi cedează nu numai ficatul și rinichii transplantați, ci și inima transplantată și, nu mă pot abține să nu ghicesc viitorul, va fi ultimul infarct), iar seara să înghețăm împreună în cort. Ei, dar focul sacru ne va încălzi. Proiectul civilizației o fi praf în vânt, însă e praf de stele.

Și lasă principul II al termodinamicii acum. Gândește-te la Big Bang, la strălucirea supernovelor (din ochii noștri) și la găurile negre luminoase de care povestea Stephan Hawking. Eu aș vrea să mă absoarbă una dintre ele, dacă tot sunt prost de cad mereu din abis în abis. Gaura ta neagră luminoasă. La altfel de politică – altfel de păsărică. Prefer păsărica ta antropofagă. Haide să mă răpești tu, să mă înlănțui cu mâinile tale, să adorm sub plăpumioară, gol, în brațele tale, iar când mă trezesc (după ce m-am răzbunat crunt cu somnul de frumusețe), să constat uluit că sunt tot prizonierul tău și să fiu recunoscător pentru asta.

Promy

Către Civil March for Aleppo (mesaj Facebook)

11 ianuarie 2017

Salut,

Vă mulțumesc pentru inițiativa voastră motivantă și foarte necesară (la modul disperat)! Sunt Ileana TODORAN (cercetător, scriitor și activist din București) și sunt interesată să mă alătur marșului vostru.

Am fost bântuită de coșmarul sirian din 2011. Cunoașteți poate cuvintele lui Orwell din "1984": "*Stay human, not alive*" ("să rămâneți umani, nu în viață"). Dacă ororile din Siria sunt de neconceput pentru mine (aș vrea eu să nu fie reale, ci doar în imaginația mea), curajul, rezistența și lupta pentru a rămâne umani (poate nu neapărat în viață) și de a-și ajuta semenii ale activiștilor civili, voluntarilor și echipelor de salvare din Siria sunt, de asemenea, de neînchipuit în asemenea condiții. În același timp, am fost plăcut surprinsă de protestele recente europene din solidaritate cu Alepul (inclusiv al vostru) și spun: bravo, să rămânem umani... și în viață ("*stay human... and alive*").

Din martie 2015 am colaborat cu Syria Campaign și Planet Syria pentru stoparea bombardamentelor nediscriminate, inițierea discuțiilor de pace, oprirea torturii, salvarea unor localități sub blocadă precum Madaya sau Alepul etc.). În mai 2015 am făcut greva foamei din solidaritate cu toți cei care suferă / mor în Siria, începând-o strategic de ziua mea pentru a primi cadou pace, libertate și democrație în Siria. Încă îmi aștept cadoul și sper să-l primesc curând. Găsiți mai jos unul dintre mesajele din timpul grevei foamei, publicat de Planet Syria: <https://www.facebook.com/planetsyria2015/videos/vb.1622779934607890/16511310645088152/?type=2&theater>. *Je suis syrienne encore* ☺.

În luna noiembrie anul trecut, am acționat pentru salvarea Alepului mergând la ambasada Rusiei din București: <https://www.youtube.com/watch?v=sp-LkziKdYw>. Am participat și la campanii online pentru salvarea Alepului (împreună cu Planet Syria și Syria Campaign).

Am scris și capitole despre Siria în cărți anterioare (și o carte mai recentă, dedicată Siriei, pe care o voi publica în acest an). Din motive legate de campanie, de muncă și în special de conștiință, am încercat să ajung la Alep anul trecut și am aranjat ceva pentru vara trecută (din păcate, plan anulat de colaboratorii mei, activiști refugiați în Turcia, pentru că granița la Gaziantep era blocată, strada Castello închisă și Alep sub asediu). Aș fi încercat să merg oricum, chiar dacă știam că nu avem nicio șansă pentru a reuși, dar colegii au refuzat să mai încerce în aceste condiții și eu a trebuit să le accept decizia (gândindu-mă la viața lor, de asemenea).

În ce privește marșul curent, cum intenționez să mă alătur vouă când ajungeți în Turcia (poate într-o localitate de lângă graniță precum Gaziantep), vă rog să fiți amabili să-mi răspundeți la întrebările de mai jos:

- După estimarea voastră, unde și când ajungeți în Turcia? Mai exact, ce localități intenționați să vizitați pe parcursul marșului? Care e planul vostru?

- Din experiența mea de vara trecută știu că granița la Gaziantep era închisă și strada Castello blocată. Alepul e ocupat de regim acum. Cum vom trece de această dată? E vreo șansă?

- Cartea mea de identitate europeană (România) este suficientă pentru călătorie? Nu am pașaport acum (a expirat). Sper că ajunge cartea. Vă rog să confirmați.

- Există vreo oportunitate de a transporta bagajul sau trebuie să-l cărăm noi singuri (de exemplu, cort, saci de dormit)?

- Există vreo oportunitate de a încărca baterii (de exemplu, pentru telefon) la campingul unde vom sta?

- Legat de cazare și masă: sper că există posibilitatea de a mânca, a face duș și a merge la toaletă în zonele de camping. Vă rog confirmați.

Vă mulțumesc pentru suport și pentru inițiativa inspirată. Voi sunteți eroii mei europeni.

Ileana

Către Ileana (mesaj Facebook)

13 ianuarie 2017

Bună, Ileana,

Activismul tău e impresionant. Încerc să-ți răspund la câteva întrebări.

Estimăm că vom ajunge în Turcia în ultima săptămână din mai și nu am decis ruta precisă în această țară încă, dar lucrăm la asta. Referitor la Siria, sunt multe care se pot întâmpla până atunci, în cele 4 luni care mai sunt – este prematur să spunem.

În ce privește cartea de identitate europeană, te rugăm să verifici tu de ce e nevoie pentru a intra în Turcia. Cred că ai nevoie de viză turistică și asta înseamnă că poate ai nevoie de pașaport, dar trebuie să verifici tu la ambasadă. Dacă vrei, poți participa mai devreme în Grecia și atunci cartea de identitate va fi destul.

Transportul bagajelor: de obicei, ducem bagajele cu transportorul. Dacă sunt mai mult de 100-150 de oameni,

atunci devine foarte dificil. În principiu, împachetează-ți bagajul într-un mod în care să-l poți transporta.

Încărcare baterii & camping: încercăm să organizăm cazarea în săli de gimnastică și apoi când se încălzește la camping. Încărcarea bateriilor și dușul sunt posibile la maxim două-trei zile. Gândește-te să iei un powerbank (acumulator extern) cu tine.

Îți mulțumim pentru gândurile bune, ne bucurăm să ne întâlnim la marș!!!

Toate cele bune,

John (Civil March for Aleppo)

Către Civil March for Aleppo (mesaj Facebook)

13 ianuarie 2017

Mulțumesc pentru răspunsul rapid și prompt! Ținem legătura ca să stabilim toate detaliile. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă dea putere să continuați!

Ileana

Către Ile (mail)

15 ianuarie 2017

Draga mea, nu pot să cred, de pe 31 decembrie ne strălucesc ochișorii (de un galben hepatic scânteietor) ca supernovele și nu mai dispăre zâmbetul ăla de extaz de pe buzele noastre (că noi, Ile, nu prea cunoaștem decât agonia și extazul, de multe ori împreună, la pachet). Oare ce am băut și ce am fumat? Ce jointuri și prafuri am tras? Păi, am consumat doar limonade și ceai de urzici, iar de fumat – strict electronic. Ce bine că miros a lămuie!

Pariez pascalian că sunt foarte sexy așa. Nu mai fac pariu cu tine pe sticle de votcă că nu mi-ai dat decât două dintre ele (mai ai 28!), iar noi doi văd că ne facem mângă exclusiv cu limonade și ceai de urzici. Iar în ce privește regimul alimentar, uau, am mâncat destul de dietetic (eu de regim hepatic, perturbat din când în când de vreun aliment un pic mai gras, precum o felie de cozonac, o sarma sau o bucățică de brânzică feta ori de capră de la tati de la țară, relativ desărată în apă).

Nu înțeleg ce se întâmplă. Stăm până la trei-patru dimineața și nu putem dormi nici de prea multă fericire (mă rog, au fost nopți în care am dormit și bine... uneori până la prânz – somnul de frumusețe, dulce răzbunare!). Ne doare ficatul și de prea multă fericire. Prea multă fericire, într-adevăr, recunosc, dar să știi, nu-mi cer scuze nici pentru asta, nici pentru durere, pentru faptele bune sau pentru operele subversive. Aș prefera să nu-ți ceri nici tu, cu atât mai mult pentru fericire: nu de alta, poate mai înțelege maică-ta că te sinucizi (de prea multă fericire!) și mai cheamă pompierii și poliția... să stingă focul... de pe aragaz, de la broccoli.

Sunt atât de împăcat și recunoscător acum și mă simt atât de victorios (ai văzut, ridic mereu și semnul victoriei... cu mâna stângă). Să mai fie și semnul victoriei dacă tot sunt atâtea răni, cicatrice și semne. Sunt recunoscător lui Dumnezeu și titanilor din noi înșine. Recunoscător că am sărbătorit împreună Crăciunul și revelionul, cu familiile noastre și, în sufletul nostru, cu titanii de pretutindeni și din toate epocile. Etern recunoscător în ce te privește pentru un singur cuvânt pe care mi l-ai (tot) zis în anii cruzi, provocatori și bulversanți de după revoluția din Olimp, apoi în perioadele când eram deprimat de toate ororile astea (personale și universale), vroiam să-mi șterg memoria și să sar în Styx.

Cred că ai ghicit la ce cuvânt mă refer: atunci când m-ai (tot) făcut hobbit și plângeam de fericire. O, Doamne, cuvântul ăsta, ”hobbit”, mi-a schimbat viața, mai exact mi-a dat o nouă viață. Recunoscător și că m-ai luat prizonier și am fost absorbit de gaura ta neagră luminoasă (și mai înainte, și în prezent). Recunoscător pentru dansul nostru cathartic cu dezastrele (și al lui Zorba și al dervișilor rotitori – Rumi și Shams), dansul meu cu Madame Dezastru printre dezastre, goi în abis și în potop (fie și de fulgerașe ori de bombebutoi), Dottore El-Gol amândoi, dezbrăcați și sfărtecați în public, din care totul curge, *panta rhei*, logic, nu?

Apoi, să nu uit, recunoscător pentru masajul cu nămol la curul gol pe malul oceanului, pe planeta VJ45, când am mers în vizită la Deu (Deucalion), băiatul nostru (tu ești maștera!), de sărbători. Recunoscător pentru că, atunci când am intrat împreună în ocean, acesta a fremătat de ”Oda Bucuriei”, ne-a cântat-o chiar păsărica antropofagă (și s-a auzit până și în portalul infernal care trebuia să se cutremure de urletul de durere al Pământului). Iar Atena și Hefaistos, vechi (și actuali) prieteni și colaboratori pe care fie gelozia, fie sistemul i-au făcut într-o vreme să fie atât de drăguți cu noi încât să ne execute (pe Elbrus ori în Tartar) ne-au dat un sărut gay salvator și ne-au sărutat cicatricile și rănilile de la piept și de la ficat.

Recunoscător pentru ședința terapeutică de la concertul pregătit foarte convingător de VJ45, unde ne-au dezbrăcat amazoanele-bodyguarzi, ne-au împuns un pic cu arcul în fund ca să urcăm pe scenă, apoi am făcut dragoste acolo, în fața publicului și a orchestrei (mai bine să ne vadă așa decât în curul gol în Tartar sau pe Elbrus). Recunoscător că VJ45 a aranjat să-mi vină Insultana pacientă la cabinetul ginecologic: întâi am dezbrăcat-o eu, apoi ea pe mine, să nu-mi rămână datoare cumva. După aceea, mi-a dat câteva bice

la cur (pentru că am refuzat să-mi continui misiunea imposibilă de a mă juca ”de-a Promy” și a duce focul sacru mai departe), apoi mi l-a sărutat (sper că nu te-ai supărat și nu ești geloasă prea tare, era doar o fantezie, sunt un pic surprins, nu știam că Insultana e pupincuristă).

Recunoscător că Deu ne-a lăsat să vizităm din nou stația orbitală și să primesc cadou de Anul Nou de la Elidolas, războinicul care și-a scos țepii – un sărut gay salvator, de la Antirosa, fata-plantă care și-a smuls rădăcinile – o limbuță de-a motanului Pesî pentru a ne linge cicatricile și rănilile și de la Ella, fata cu cele 4 perechi de brațe care ar fi trebuit doar să acumuleze și să zdrobească – o îmbrățișare titanică (multiplă, cvadruplă).

Ai văzut? La bar, Antirosa, biolog chimist, ne-a arătat florile ei zburătoare și dansatoare (țepoase și de un albastru luminos, ireal ca cele de cactus de pe Gliese), aromoterapeutice, cu puteri vindecătoare. Iar Elidolas le-a pus muzică (*The Beatles, Led Zeppelin, The Doors* etc.) din cutiuțe gen Karaoke (ca-n povestea coirotului ce a furat focul sacru împreună cu cutiuțele muzicale Karaoke) pentru a dansa mai ușor. Cutiuțele de tip karaoke concepute de Elidolas nu emit exclusiv muzică, ci sunt folosite în același timp de echipaj pentru captarea energiei din ocean (într-un mod nepericulos, prietenos pentru mediu) și acoperă necesarul energetic al stației orbitale (și de consum intern pentru casele membrilor echipajului).

În timp ce urmărea zâmbind dansul florilor zburătoare pe muzica din cutiile Karaoke, Ella a scos pastiluțele ei concentrate de hrană, cvasicomplete, ușor de asimilat și ne-a oferit câteva pachete cadou (le iau și eu ca supliment, și Mene, și le poți încerca și tu, Ile, sunt fără efecte secundare). Ella nu se rezumă la pilule concentrate de hrană, recunoaște ea, mai consumă din când în când și câte un grătărel sau un

souvlaki de miel sau pui preparat de Deu. Și un păhărel de vin de la Dio (Dionysos) și de ouzo făcut de Pira, nevasta lui Deu sau de la țară de la tata Iapet.

Mă bucur că le-am adus și noi ouzo de la tati de la țară și țuică de la tine, de la Olănești. Văd că le place cadoul. Noi am ciocnit și noi cu limonade și ceai de urzici. La un moment dat, am îndrăznit să-l întreb spășit pe Deu dacă nu arestează el cele trei planete ale coechipierilor... plus Pământul. Deu a râs amar. Apoi l-am întrebat dacă nu ne arestează cel puțin pe noi doi, Ile, ca să fim mai liniștiți și mai în siguranță. Tineri și liniștiți ca Hrușcă...

Tati, ți-am tot spus, a zis Deu, nu mai repet, te arestez împreună cu Ile (hm, asta e mama mea vitregă, maștera, tare, nu?) numai dacă îmi dai șpagă Maretti, ceea ce tu refuzi categoric, cică ai principii. Și, dacă te arestez, evadezi și fugi înapoi pe Pământ. Nu mă supăr dacă evadezi, ci altceva mă doare: tu l-ai învățat prostii pe Hefaistos, fostul tău discipol, să creeze instrumente de tortură și, în particular, soacre, și pe una anume, pe soacră-mea, Pandoruța. Vai, Deu, iar sunt condamnat pe nedrept. Lasă, scumpule, dacă n-ai avut noroc de soacre, ai măcar de maștere. Încearcă să fii și tu recunoscător. Ia exemplu de la noi.

Da, uite, Ile, recunoscător și că i-am organizat escapada romantică de sărbători lui Chiron într-un loc elegant, centauri gay-friendly, în Startar (o faptă bună, logic, nu?) și pentru vibratorul după modelul penisului meu – cadou pentru Atena (pe care l-a confecționat VJ45). Sper să-i placă domșoarei și să mai atenueze frustrarea (că a rămas virginică și nici nu m-a convins să mă însor cu ea... deocamdată). Stai liniștită, la mine ”nu” e ”nu”.

Recunoscător și că mă întorc la lucru, la cabinetul gineco (la pizdele mele de firmă... mai dezbrac și eu zeii și zeițele, chit că nu-i jupoi cum au procedat ei cu mine), cu program

part-time, până la prânz, apoi la proiectul energetic și cel de monitorizare. Nici nu știi ce mă bucur, voi plânge de fericire iar doar că îi văd pe Chiron centaurul și Bebe inorogul, și nu pe măreții și glorioșii conducători de dinainte cu statuile lor dezgustătoare, tablourile și frescele cu propria mea execuție, Cutia Pandorei și potopul. Recunoscător că nu le mai aud râsul lor sarcastic. Cine râde la urmă râde mai bine. Răzbunarea e dulce! Dulce blasfemie... Te pup,

Promy

Către Promy (mail)

15 ianuarie 2017

Dragul meu, am sărbătorit (și mai sărbătorim) focul sacru și titanii din fiecare, nu holocausturile (pe alea din urmă le comemorăm, nu le aniversăm). Sărbătorim focul sacru care mai e și în acele holocausturi, dacă, de pildă, Steinhardt l-a găsit pe Dumnezeu într-o închisoare comunistă din România, un bătrânel pe moarte din Siria, dintr-o zonă sub blocadă, a putut plânge de fericire când a primit o gură de apă (pe care abia o putea înghiți) ori doi activiști, Amer și Raghda, s-au putut îndrăgosti într-o închisoare siriană, comunicând prin spărtura din Zid. Sper să mai sfidăm și noi legile infernului și să topim Zidurile un pic cu propria noastră dragoste.

Nici nu știi cât mă bucur că am fost amândoi recunoscători acum, de sărbători. Recunoscători pentru toate, pentru sacrificii, pierderi și chiar pentru eșecuri și greșeli. Vedem împlinirea și lecția din fiecare, iar suferințele împărtășite au făcut să crească focul sacru din noi, ne-au unit și au întărit iubirea noastră. Ce bine că nu trebuie să sacrificăm și noi iubirea noastră precum tânăra actriță aspirantă la statutul de star (Mia) și prietenul ei, cântărețul de

jazz (Sebastian) din "La La Land" pentru a ne urma visul hollywoodian! Slavă Domnului, eu, Don Quijote castrat și fără vise, nu mai am așa ceva de mult (hollywoodiene nici atât), ci doar câteva ultime dorințe, cum ar fi să dorm (o ai și tu) ori să fiu teleportată la o închisoare siriană / coreeană.

Iar tu, iubire, mai visezi numai înmormântări frumoase la care să-ți plângă toate nevestele și amantele (câteva, săracul de tine, erai fie prea ocupat cu munca, fie prin Tartaruri și Elbrusuri, fie prea pe fugă (pardon, refugiare / emigrare), fie prea deprimat pentru așa ceva), să fie flori și lumânări, să-ți cânte Dio (Dionysos) și să se danseze un dans nebun al dezastrelor (dansul nostru, al lui Madame și Monsieur Dezastru, dansul lui Zorba, dansul dervișilor rotitori al lui Rumi și Shams). Și ce vroia până la urmă Rumi? Nimic. Mai nimic. Ca orice sufist adevărat, își învinsese și depășise ego-ul, nu-și mai dorea prea mult. Deci decât (cum se spune în Țara lui Dracula)... pe Dumnezeu (unirea cu El și absorbția în El). Și pe Shams.

În acest sens, al unirii și nu al respingerii, ce bine e să construiești garduri / ziduri nu pentru a-i ține pe alții afară, ci pentru a-i ține pe cei dragi înăuntru precum Troy, gunoierul negru din "Fences", fostă glorie a pușcăriilor (ca tine, iubire) și a fotbalului (cred că ai jucat și tu fotbal, iubire, însă nu american, deși mai mult s-a jucat fotbal cu organele tale și cu sufletul tău)!

Troy a ridicat cu mari eforturi un gard pentru a-i ține acasă pe Rose (nevasta devotată care se dedicase soțului și copiilor, îi acceptase copiii din alte relații și-i tratase ca o mamă), pe cei doi fii, Cory și Lyons (pasionați de fotbal, respectiv de muzică, cu care nu se prea înțelegea și pe care vroia să-i ferească (în van) de propriile frustrări) și pe Raynell, fetița făcută târziu (cu amanta). Și el credea că trebuie să-ți asumi viața cu bune și rele. Și atunci cerurile se

vor deschide pentru tine, când fratele tău nebun și infirm (cu creierul făcut praf în război), campion în lupta cu diavolul și mesager al îngerilor, va suna din trompetă la înmormântare.

Dacă-ți asumi totul și ești recunoscător pentru toate care au fost, sunt și vor fi, atunci poți învinge timpul. Lao Zi spunea că cine e deprimat, trăiește în trecut (da, are dreptate, dar poți trăi și într-un trecut idealizat, cosmetizat al amintirilor frumoase / înfrumusețate, din care percepi dominant frumosul), iar cine e angoasat – în viitor, iar noi trebuie să trăim în prezent. De fapt, care viitor? Ce potopuri, apoca...lipsuri și holocausturi urmează? Noi doi, iubire, ne-am săturat de ghicit viitorul-trecut, de povestit coșmarurile și amintirile despre viitor și de numărat secunde din ultimul minut (*"Forget Domani!"*). Ne străduim să trăim în prezent, asumându-ne trecutul și pregătindu-ne (cât putem) pentru noile dezastre, înțelegând în același timp că ceva rămâne în afara controlului nostru.

Să încercăm să fim stăpâni asupra noastră și să ne iertăm când nu ne iese. Să ne continuăm lupta interioară, jihadul spiritual și să fim cât mai la putere (asupra noastră), dacă nu în putere. Sorin, amicul bolnav de cancer din liceu (care se simte, în sfârșit, mai bine, i-a scăzut PSA spre 0), a zis că am ajuns să vorbesc ca stoicul Marcus Aurelius. Săraca, bătrâna Madame Dezastru! Iar tu, iubire, ai acum privirea lui Charlie Chaplin, aia din filmul "Pelerinul", când mergea sărmanul, la final (ușor uimit, dar relativ împăcat) de-a lungul graniței cu Mexicul, cu un picior în Statele Unite și altul în Mexic și lumea trăgea asupra lui din ambele părți.

Ori privirea lui Charlie Chaplin de la sfârșitul filmului "Marele Dictator", când țara unde încercase să se refugieze prietena lui, Hannah, Austria, fusese invadată de naziști, iar bărbierul evreu evadat din lagărul de concentrare, interpretat de Chaplin, fusese confundat cu mărețul conducător fascist și

pus să vorbească în fața mulțimii chiar atunci (ultimele cuvinte – un mesaj de dragoste, nu de ură cum era de așteptat). Cam așa e și pentru refugiații de azi. Hm, era bine dacă asta era viața ta, iubire, pentru tine, săracul, cele mai fericite momente au fost leșinurile. Tu ești cu ambele picioare în abisuri (prost de dai din abis în abis), iar eu te țin de mână și cădem amândoi (dulce cădere).

Sper că ne simțim în acest moment boșorogi terminați, dar nu învinși. Păi atunci, ridic și eu acum semnul victoriei cu mâna stângă. Vino și tu. Așa vom avea 2 (două degete de la V-ul victoriei mele) + încă 2 (două degete de la V-ul victoriei tale). $2+2=4$. Solidaritate de stângaci. Am desenat până și în cadă, în baia cu spume (născuți din spuma balelor, nu a valurilor), roz ca la Paris (de la menstruația mea, cred), V-uri de pescăruși, V-uri de păsărici (la o altfel de politică, altfel de păsărici – să scăpăm odată de cele antropofage), V-uri de victorie.

Ce fericiți suntem! De unde? Poate că fericirea ni se trage de la ce am băut, adică de la ceaiul de urzici ori de la limonade (apropo, eu cred că voi intra în Cartea recordurilor cu limonadele astea, beau în continuu, nici o șansă să-mi faci competiție!). Sau poate suntem high pentru că ești tu înalt și în acest moment am luat amândoi supradoză de praf de stele.

Ile

Către Promy (mail)

20 ianuarie 2017

Copii in vitro ne lipsesc nouă, iubire, că în rest aveam de toate, pe bune, logic, nu? Așa, vreo 10-12 măcar la pachet! Parcă-i aud cum mă cheamă toți noaptea: mami, mami, mami, în timp ce tati sforăie de n-are treabă! Și să devii

mamă la 40+? Sunt riscuri pentru copil (nu doar boala Huntington, dar și sindrom Down sau altele foarte grave) și pericole pentru mamă care pot apărea în timpul sarcinii / după sarcină (cancer, diabet, probleme cardiace, hipertensiune (ultima, deja existentă, se va accentua probabil)). Tu știi mai bine, iubire, ai inventat medicina și lucrezi acum ca ginecolog. Sincer, sunt pentru copii, indiferent de bolile părinților, fără test genetic pentru copii chiar, însă la 20-30 ani: să adopți sau să-i faci.

Cel mai grav la 40+ e că nu mai apuci să-i crești (nu mai zic dacă ai Huntington, dar sunt și alte boli – uite, cancerul care l-a răpus pe Vlad). El i-a făcut bolnav de cancer la aproape 40 de ani, însă nu-i mai crește și au rămas bebelușii fără tată. Similar, situația lui Mene (Meneceu), frac-tu, bolnav și el de cancer. Dar el are scuza că a putrezit din adolescență până foarte de curând, mai exact până la revoluția noastră democratică olimpiantă de acum trei ani jumate, în Tartar. Pentru Mene era singura și ultima șansă, Vlad putea să-i facă mai înainte. Vorba ta, iubire, mai târziu e prea târziu. Dar nu judec și nu condamn pe nimeni (prea multe condamnări absurde, nu?), e numai părerea mea (aici sunt lucruri delicate și opinii controversate).

Apropo, iubire, mai știi cum leșinați tu și cu Her (Heracle), înainte de revoluție și în anii de după revoluție (presărați de răpiri și lovituri de stat), când vă confrunțați cu un test de sarcină pozitiv? Tu l-ai văzut pe al nevestei lui Mene și ai leșinat, apoi i-ai ținut lui Mene o predică de Nana, îngrozit de ce se poate întâmpla (copilul să ajungă în Tartar ca ta-su ori să rămână fără tată). Iar Her leșină de fiecare dată când ia contact cu un test de sarcină pozitiv (a rămas marcat după ce și-a ucis proprii copii cu mii de ani în urmă, posedat fiind, din gelozie, de Madame Hera, multiubita și stimata zeiță a familiei).

Cea mai fericită parte a vieții tale (poate și a lui Her și Mene) au fost leșinurile, logic, nu? Și te mai țin genunchii înțepeniți să te târăști pe podea sau să te lași în genunchi cu bebelușii în spinare ca să te joci cu ei, iubire? Eu una admit: sunt prea înțepenită să îndoii genunchii în afară de rugăciune (un gest de demnitate, te rog să apreciezi).

Apoi, din motive religioase și de drepturi (dreptul la viață al copilului), așa cum nu am putut face avort când a fost vorba de Luca, chiar dacă nu era un moment oportun să-l fac, în cazul de față nu sunt de acord cu unele aspecte din procedura de selecție a embrionilor in vitro. De ce îi distrugi pe unii, iar pe alții îi lași? Pentru mine asta e crimă. Dreptul la viață nu ar trebui să se aplice din momentul concepției? În plus, nu sunt de acord cu testele genetice la embrioni / copii, vreau să zic la minori (pentru mine noi toți suntem copii orfani care fac prostii mari (așa-ziii adulți) sau mici (minorii)). Altfel încurajez testele genetice, însă după majorat. Eu am fost unul din acei maxim 10% care au avut curaj să facă teste genetice.

Și nu aș interzice fertilizarea in vitro (în aceste condiții – să selectezi toți embrionii și fără test genetic la embrioni, căci sunt minori), nici avortul, deși nu am recurs și nu voi recurge la ele. Sunt împotriva avortului moral, nu și legal. Știu ce probleme sunt când avortul e interzis. Dar eu păstram și copilul lui Știi Tu Cine... Zeus (când m-a violat și m-a executat împreună cu tine, Promy, acum trei ani jumate), în cazul în care mi se întâmpla să rămân însărcinată, chiar dacă nu mai apucam să-l cresc / să-l creștem.

Mă bucur că îl acceptai și tu, iubire, cu toate că erai dintre primii care să-l fi respins. Știi Tu Cine era lighioana de care aveai cea mai mare oroare din întregul univers, iar tu erai bolnav, traumatizat și la închisoare și-ți numărai secundele din ultimul minut, nu-ți ardea deloc de copii, nu te

gândeai că mai apuci să-i crești și nu ai fi vrut să-ți împărtășească soarta blestemată.

Te rog să îmi înțelegi atitudinea din punct de vedere creștin și al drepturilor minorilor (dreptul la viață). Ți-am spus deja de jde mii de ori, e o decizie de la sine înțeleasă pentru mine. Dreptul la viață e mai important decât creșterea. Totuși, de preferință, odată ce-l faci / adopți, să-l și crești. Gata, nu mai repet, mă doare prea mult, să nu mă mai întrebi de asta.

Și acum, să lăsăm asta (să nu zici că e diversiune din partea mea!), să ne depășim problemele personale și să trecem la altceva mai important desigur, adică probabil că nimic nu e sigur: legea grațierii din România. Propusă netransparent, prin ordonanță de urgență, fără să treacă prin Parlament, această lege îi scoate de la închisoare pe cei care au comis crime împotriva umanității, politicieni penali, violatori, traficanți de carne vie, ucigași etc.

Scapă de condamnări cei cu pedepse până în 5 ani, inclusiv cu pedepse cu suspendare (de exemplu, Dragnea ar fi reabilitat, ar putea candida) și cei peste 60 ani (de pildă, Motanul Felix, mare scriitor și savant din pușcării, tăticuțul Antenuțelor, altminteri un moșulică de treabă). Se dezincriminează până și abuzul în serviciu (pentru prejudicii sub 200.000 lei – cazul lui Dragnea) și forme grave de evaziune fiscală, ceea ce afectează munca DNA. Mai mult ca orice, statul de drept (încă fragil, în construcție la noi, în România) este periclitat.

Așadar, salvați marii scriitori și savanți precurați din pușcării! Legea grațierii curăță politicienii ca dezinfecțanții diluați din spitale. Poate cel mult pușcăriile, nu politicienii. Ce mă bucur! Așa de mult că îmi vine să dansez dansul dezastrelor. Te aștept, Promy, la dans, sper că o mai preferi parteneră la dansul cu dezastrele pe Madame Dezastru.

Și un ultim comentariu: ca de obicei (deloc surprinzător, însă, în continuare, revoltător pentru mine), manifestații anti-legea grațierii care au participat la protest miercură trecută au fost gratulați, în ”dulcele stil clasic”, cu denumirea de ”naziști”. ”Animalelor, mi-e scârbă de voi”, s-a zborșit vicepreședintele ALDE, Cătălin Beciu. Stilul lui Iliescu, de asemenea: ”măi, animalule”. Vii duminică în Piața Universității și apoi la marș, măi animalule nazist? Eu merg chiar dacă o să-mi înghețe urlatul de durere și de revoltă.

Ile

Către Ile (mail)

20 ianuarie 2017

Desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur, logic, nu? Bune și animalele naziste la ceva, vorba lui Hagi. Te asigur că ești animalul, leguma, Zombie, fantoma, gunoiul și Dezastrul meu preferat și că vom continua împreună dansul dezastrelor. Te pup,

Promy

Către Promy, Luca, Meme (mail)

24 ianuarie 2017

Dragii mei, animalele naziste nu au cedat, ci s-au adunat să protesteze duminică din nou, în țară și în București: în jur de 30.000 numai în București, mă bucur, nu-mi vine să cred. Au participat și foști colegi de facultate, de job, foști colegi de liceu (ca Sorin). Evenimentul a fost bine distribuit și promovat pe rețelele de socializare, ajungând foarte popular.

Eu am mers chiar dacă am paralizat de frig și mi-a înghețat uretul de revoltă și de durere.

Dar atmosfera a fost caldă și am avut în suflet flacăra schimbării. S-a scandat scurt și la obiect: ”DNA / Să vină să vă ia”, ”PSD / ciurma roșie”, ”Antena 3 / niște derbedei”. Santa Klaus s-a solidarizat cu protestele, străduindu-se să blocheze ordonanța prin participarea sa la ședința de guvern din 18 ianuarie, apoi prin venirea sa la manifestații. Da, bune și animalele naziste la ceva, vorba lui Hagi.

Așa cum era de așteptat, protestele sunt comentate ca ”lovitură de stat” la Antenuțe (coincidență cu interpretarea lui Dragnea), iar prezentatoarea RTV a dezvăluit „pe surse” că protestatarii au fost plătiți după cum urmează: 100 de lei de persoană, copiii ceva mai puțin – 50 de lei și pentru câine 30 de lei. Vreo amendă de la CNA pentru gentlemen și ladies de prezentatori și moderatori?

Eu una (care nu mai știu ce legumă, animal, gunoi, Zombie sau fantomă sunt) recunosc: sunt plătită, de cele mai multe ori, cu condamnări aberante (gen ai violat Leviathani și ai distrus Pământul și planeta Krypton a lui Superman), ger, ură și / sau indiferență. Și nu înțeleg cum anume s-a gândit și operat această plată de care zic prezentatorii RTV: de ce primește un câine de rasă numai 30 de lei, mai puțin ca stăpânii, părinții și copiii, în cel mai fericit caz, câini vagabonzi, turbați și răpănoși ori animale net inferioare câinilor (de pildă, șobolani)? Solicit răspuns la aceste întrebări, în numele drepturilor animalelor. Era decât... altă întrebare.

Ile

Către Ile (mail)

25 ianuarie 2017

Felicitări! Eu am fost duminică la Olănești, dar m-am întors seara. Aș fi vrut să-i văd pe Sorin și pe mama lui. I-am văzut pozele lui Sorin pe Facebook, a pus multe. Dumnezeu să vă ocrotească!

Mami

Către Promy, Luca, Meme (mail)

25 ianuarie 2017

Da, au fost mulți colegi de liceu (Sorin la București, Matei la Londra!), colegi de facultate, foști colegi din cercetare de piață etc. Rudele (inclusiv cele din diaspora) susțin și ele manifestațiile pe Facebook. Sorin (renăscut după boală) zici că e în febra revoluției: țopăie de entuziasm și dansează de fericire ca-n decembrie '89. Văd că se simte bine, și-a revenit după șocul cu cancerul de prostată și emoțiile din primăvară-vară. NU mai vrea să se ducă acasă, vrea parcă numai pe străzi.

Are răbdare titanică (bravo lui!) să-i ia pe toți participanții la rând (ia gândiți-vă cât durează la zeci de mii de persoane!), să le facă poze cu pancartele (aproape fiecare are una interesantă și amuzantă, umorul popular e savuros). El poate să stea și în frig, eu și cu Promy, nu (Promy a luat deja supradoză de ger pe Elbrus / în Tartar, e campionul anchi-lozei și, încă și mai îngrijorător, poate face oricând infarct, iar eu am probleme cu circulația, tiroida și rinita).

Ile

Către Ile, Meme, Luca (mail)

25 ianuarie 2017

Nu vă faceți griji, am fost eu cu Ile, n-am lăsat-o singură (ah, de fapt, singură e în pericol, cu mine e și mai în pericol). Am mers cu metrourl, apoi pe jos. Savurez fiecare plimbare cu metrourl, cel mai mult treptele. Și apoi gerul elbrusian / tartarian. Cred că eram nostalgic. Ce dor mi-era!

Promy

Către Promy, Meme, Luca (mail)

9 februarie 2017

”Yeah, yeah, am câștigat, am câștigat”, facem și noi ca Geoană când țopăia fericit că reușise să câștige alegerile prezidențiale (numai că era vorba de Băse atunci): ordonanța 13/2017 a fost abrogată. Nu-i ca la Geoană, e pe bune. Am câștigat ceva, dar trebuie să rămânem treji și vigilenți pentru a continua lupta cu sistemul (și lupta interioară, propria (r)evoluție). *#rezist*. România, trezește-te! Pământule, trezește-te! Eu mă duc să dorm. Dulce răzbunare! Pot să dorm liniștită acum? Nu cred, mai niciodată nu pot, sunt genul de boșorog terminat ”tânăr și neliniștit”, nu ”tânăr și liniștit” ca Hrușcă, ăsta care cântă ”ler-i ler” și vara, la mare, în Vamă.

Dar de ce-mi fac atâtea griji? Încă înainte de abrogarea ordonanței 13/2017, se deschisese o fereastră pentru a opri legea grațierii și a proteja statul de drept: mai întâi sesizările la Curtea Constituțională, apoi, la nevoie, referendumul, propus de Santa Klaus (problematic pentru că trebuie atins pragul de participare de 30% din 18,2 milioane de votanți, adică circa 5,5 milioane de electori, PSD și ALDE vor

boicota, PNL, USR și PMP au doar vreo 2,5 milioane de voturi, însă Santa Klaus a reușit să mobilizeze lumea și să strângă 6 milioane de voturi pentru el la alegerile din 2014). Să nu zboare cumva pe fereastra din zidurile pușcăriilor tocmai marii penali și torționari de treabă, să le oferim o șansă să-și continue operele literare și științifice, mi-e teamă că altfel nu vor avea inspirație și nu vor fi stimulați suficient. Bune și (unele) ziduri la ceva!

Că tot vorbeam de plângeri la CCR, CSM și Santa Klaus sesizaseră deja Curtea Constituțională, iar DNA anchetează eventualele acte de corupție asociate impunerii legii grațierii. Până și Avocatul Poporului, Victor Ciorbea (dubios în alte demersuri pro-penali), declarase că va ataca ordonanța la CCR. Procurorul general Augustin Lazăr a spus și el că va ataca ordonanța în instanță. Miercuri, CCR a respins sesizările primite de la Santa Klaus și CSM (pe motiv că nu e conflict între instituții (guvern versus parlament), guvernul nu s-a băgat peste parlament și are dreptul constituțional să emită OUG-uri), iar joia asta a dezbătut-o pe cea de la Avocatul Poporului (a respins-o și pe aceasta, fără dezbateri pe fond, pentru că ordonanța 13 a fost abrogată deja de guvern prin OUG 14). Acum ordonanțele 13 și 14 se mută la parlament.

Între timp, pe plan internațional, reacțiile au fost prompte. Ca de obicei, băgăcioșii de la Consiliul Europei și Departamentul de Stat al SUA își manifestă îngrijorarea față de subminarea statului de drept. Oare de ce s-or băga ei, de ce nu lasă sârmanul guvern și sârmanii parlamentari ("săraci și cinstiți" cum zicea odată Iliescu) să-și vadă liniștiți de treabă? Da, fac multă treabă, într-adevăr. Ordonanțe pe ascuns, noaptea și minciunile pe bandă rulantă. Master-chefi doar la minciunile.

Potrivit stenogramelor aferente ședințelor de guvern, Iordache, ministrul ”altă întrebare”, l-a mințit pe Grindeanu că ordonanța are toate avizele necesare (nu-l avea pe cel CSM). Hm, asta era o constatare, un enunț afirmativ sau o interogație... altă întrebare fără răspuns? Să nu uităm, întrebarea este la baza gândirii și a filosofiei, și nu răspunsurile. Nu o să vedeți niciun răspuns de la politicieni, mari filosofi și gânditori. Altă întrebare? Niciun răspuns. Altă întrebare? Niciun răspuns. Altă întrebare? Niciun răspuns.

Ne-am obișnuit cu master-chefii de minciunile și cu non-răspunsurile și, de aceea, ne surprind o reacție și un gest de normalitate cum au fost protestele anti-legea grațierii (cu o participare uluitoare de mare). Susținute și de cântăreți ca Tudor Chirilă, trupa Voltaj (care a compus un imn), formația Robin and the Backstabbers, de polițistul Marian Godină ori de centenarul Mihai Șora, protestele au continuat, ajungând la sute de mii pe străzi (duminica trecută peste 600.000 în țară, respectiv 300.000 în Piața Victoriei).

În ciuda gerului, a imprecățiilor și a acuzațiilor absurde de la Antena 3 și România TV (animale naziste, plătite mai mult decât câinii lor de rasă, net superiori stăpânilor, să dea o lovitură de stat – nu am înțeles deloc cum se face calculul pentru stăpâni și câini).

Și chiar în pofida obstrucțiilor Ministerului de Interne care a pregătit o listă neagră a persoanelor publice implicate în promovarea protestelor pe Facebook: Mircea Marian, Ovidiu Vanghele, Robert Turcescu, Emilia Șercan, Lucian Mândruță, Nicușor Dan, Clotilde Armand, Cătălin Tolontan sau Andrei Gheorghe. Nu se poate așa ceva, lista e mică, vă rog să o completați cu numele care lipsesc. Vă rog să-i includeți pe toți, cu copiii, câini, pisici, papagali și hamsteri.

Stați un pic, cred că papagalii erau la Antena 3, RTV și Ministerul de Interne.

Centenarul Mihai Șora a ieșit și el la proteste, în numele statului de drept la care visează animalele naziste, după cum se știe: „Nu în 1990 ne întoarcem, ci în 1947. Ceea ce au făcut guvernării în această noapte pot face oricând, în orice moment, cu orice lege, nu doar în Justiție. Dacă acum pui lacăt pe independența Justiției, mâine poți interzice circulația persoanelor, poți suprima internetul, presa liberă; poți închide granițele, poți trimite oamenii în lagăre, la munca silnică ori îi poți, pur și simplu, extermina. Iar toate acestea în numele votului democratic care te-a adus la Putere, în numele „democrației“, al poporului... În numele „democrației populare“. Mecanismul de atac la statul de drept este predictibil și își dovedește, iată, ciclicitatea implacabilă. A fost noaptea minții guvernanților. Este prea mult și prea periculos pentru a-i lăsa să-și facă în continuare de cap!“, a postat acesta pe Facebook.

Apoi, animalul ăsta nazist de filosof, Șora, ne-a făcut o confidență: „Bietul domn Soros: încă nu a aflat că sunt tatăl lui.” Mihai Șora și-a pregătit și o pancartă pentru mitinguri și marșuri: „Biblioteca pentru toți / Nu îi publică pe hoți“. Umorul popular e, la rândul său, savuros: pancarte cu ”Dragnea – connecting people”, ”we don’t beLIVIU”, ”ți-am adus lumină, Dragnea / să lucrezi mai bine noaptea” (o pancartă cu beculețe) etc. Apropo de focul sacru, un moment sublim de iluminare: Piața Victoriei luminată de telefoanele mobile. Arză-v-ar focul sacru să vă ardă până vă treziți și vă iluminați!

Dacă România s-a mai trezit și deschide ferestre în Ziduri (Zidurile sistemului și Zidurile interioare ale fiecăruia dintre noi), din păcate, în Siria persistă Zidurile blocadelor (și blocajelor), iar în rest, dacă se prăbușesc niște ziduri,

acestea cad în urma bombardamentelor. În pofida acordului de încetare a focului stabilit de ruși și turci și a discuțiilor de pace de la Astana, sunt încă motive de îngrijorare: armistițiul a (tot) fost încălcat (în special de regimul sirian), în prima lună de acord de încetare a focului (ianuarie 2017) au mai fost 645 victime civili, potrivit OSD0, iar negocierile de pace avansează cu dificultate. Totuși, în linii mari, armistițiul la nivel național este viabil (deocamdată), iar Țarul și regimul său par ceva mai hotărâți să-l mențină de această dată.

Să încercăm să nu uităm: pe ansamblu, Rusia a produs peste 4.750 victime civili de la începutul intervenției sale până în prima zi de armistițiu (cel actual, coordonat de ruși și turci), conform OSD0. Iar regimul sirian se remarcă și mai departe prin mărețe și glorioase realizări: continuă să nu respecte armistițiul (respectă oare ceva... în afară de marele conducător și propriile funcții?) și să aresteze și să tortureze până la moarte.

După imaginile (insuportabile) ale fotografului militar "Caesar", colectate cu mari eforturi și cu riscul vieții, apărute în 2014, care dezvăluiau uciderea prin tortură a 11.000 persoane, un raport Amnesty International recent semnalează 13.000 de victime ale torturii, violurilor, foametei, mizeriei, tratamentului degradant (de pildă, prizonierii nu au voie să scoată niciun sunet... tăcerea pumnului în gură, cutremurătoare ca un urlet) și ale spânzurătorilor de masă la închisoarea Saidnaya, în perioada 2011-2015.

Dacă mai ieși vreodată de acolo (destul de improbabil), ești o legumă putrezită de maxim 40 de zile (bineînțeles, de nerecunoscut, nici măcar de maică-ta sau de nevastă-ta, Promy, tu știi), ai corpul redus la jumate sau o treime și sufletul complet distrus. La nivel național, după un raport Amnesty din august 2016, au fost exterminate în închisorile

siriene 30.000 persoane – 17.000 ucise de torturi / tratamente și condiții inumane, iar 13.000 de execuții (în perioada 2011-august 2016). Prizonierii au ajuns să-și scrie numele pe bucăți de cămașă, cu un os de pui ca stilou și cu cerneală rugină și propriul sânge (greu să scrii cu sânge, cunoaștem și noi!) pentru a se ști identitatea celor dispăruți.

Dacă raportul Amnesty ne vorbește de închisori, noul raport Human Rights Watch a documentat 8 atacuri chimice cu clor în Alep și împrejurimi (numai în noiembrie și decembrie 2016). Clorul te arde pe dinăuntru și te face să te sufoci (și bine ar fi să fie focul sacru, dar nu, nu e cel sacru care iluminează, și nici arsurile mele de la rinită, ori focul Gheenei din conștiința celor vinovați (mă tem că nu au așa ceva, nici un portret al lui Dorian Gray care să-i urmărească), ci unul care te preschimbă în scrum). Aceste atacuri au rănit circa 200 de civili și au ucis 9 civili (inclusiv patru copii).

”Mirosul e ceva ce nu poți să suporti. În momentul în care ești expus, gâtul tău arde, este ca un ac de foc răsucindu-se. Nu te lasă să înghiți sau să respiri. Ți-e greață. Ochii îți ard și nu-ți poți controla lacrimile. În cele din urmă, nu mai poți respira. Nu e ca atunci când nasul și gura sunt blocate, ci mai curând corpul nu mai lasă aerul înăuntru”, spune un martor. ”Cei afectați au probleme de respirație, tușesc tare, simt o stare de greață, unii leșină, iar alții fac spume la gură”, mărturisește altcineva.

După cum arată Mecanismul Comun de Investigație – ONU, la atacurile precedente cu clor, elicopterele care au azvârlit bombe-butoi cu clor au decolat de la baza rusească Hmeymim. Și, uimitor, pe 21 decembrie 2016 ONU a adoptat o rezoluție care stabilește un mecanism de investigare a crimelor împotriva umanității în Siria și care solicită colaborarea tuturor părților în acest sens. Aceasta s-a votat în Ansamblul General cu majoritatea absolută, nu în

Consiliul de INsecuritate unde Rusia și China dau, în mod obișnuit, veto.

Însă, repet, e predica mea de Nana, cum îmi ținea mie mătușă-mea în copilărie, obișnuit nu înseamnă și normal. Nici măcar nu e prima oară când s-a recurs la atacuri chimice cu clor (au mai fost în mai 2014, aprilie 2015, iunie 2015 și septembrie 2016). Asta după ce în 2013 regimul a utilizat gaz sarin în Douma, ucigând mii de persoane. Să le urăm și mai multe mărețe realizări?

La rândul său, raportul Atlantic Council ”*Breaking Aleppo*” de la începutul acestui an demonstrează performanțele regimului și ale rușilor în bătălia pentru Alep: peste 3.500 de civili uciși în perioada iunie 2016 – decembrie 2016, convoaie umanitare (Crucea Roșie) și spitale bombardate în mod sistematic (73 atacuri la spitale în Alep, 42% din cele 172 atacuri asupra spitalelor de anul trecut după datele *Syrian American Medical Society* (SAMS), respectiv 400 atacuri la nivel național și peste 750 de medici exterminați de la începutul conflictului, marea majoritate de regim, conform *Physicians for Human Rights*).

În plus, regimul a obstrucționat permanent livrarea ajutoarelor în zonele sub asediu și a sustras până și laptele pentru bebeluși ori echipamente medicale vitale din convoaiele umanitare (nici în prezent nu se permite intrarea convoaielor umanitare ONU în zonele sub blocadă). Regimul sirian a utilizat și mai departe strategia blocadelor, politica ”îngenunchează sau mori de foame” și nu numai în Alep: la nivel național peste 1 milion de oameni se află sub asediu în Siria.

Astfel, în zonele sub blocadă, copiii au ajuns să mănânce pisici, șobolani, gândaci, gunoaie, iarbă cu pământ cu tot și ziduri la propriu, sirop sau suc din fragmente de piatră. O banană costa 2 Euro la Douma și se vindea feliată (hm, dar și

la noi în România, pe vremea comunismului, fie nu se găsea nicio felie, fie primeai numai o bucățică de Crăciun... Moș Gerilă), iar la Alep prețurile au crescut de 2-8 ori (o roșie era de 6 ori mai mult la sfârșitul lui iulie 2016). Clar, eu nu mi-aș fi permis nici o felie de banană sau de roșie în Alep și nici nu-mi permit.

Nu-mi permit o gură de apă mlăștinoasă, cu sânge, gunoaie, urină, excremente, clor și explozibili în ea, la preț special, ofertă de Anul Nou sau de Paște, de numai un milion de Euro. Poate doar o gură de aer proaspăt din China (chinezii fac și trafic de aer), la 9.999 Euro, ofertă specială și ea. Dar cine e atât de dobitoc să cumpere aer de la chinezi? Sunt alte oferte mai bune cum ar fi să te duci la vrăjitoare, la Mama Omida (că Promy, baba Promida, prevede exclusiv apoca...lipsuri, holocausturi și potopuri) să-ți ghicească de succesuri, să-ți moară dușmanii, mama și soțul, ca să le moștenește averea, fă, Leano! Ah, simt că mă sufoc. O gură de aer, vă rog! Fie și de la chinezi.

Și ce aflu mai departe îmi sporește senzația de sufocare. În Alepul recucerit recent de regim și în partea din Alep ocupată anterior de regim, au fost foarte multe arestări (2.367, inclusiv 89 femei și 64 de copii, din iulie până în decembrie 2016), execuții (peste 100 în noiembrie-decembrie 2016) și atacuri nediscriminate cu bombe-butoi (4.045), după *Syrian Network for Human Rights* (SNHR). Mai mult, s-au utilizat bombe cluster (cel puțin 22 atacuri din iulie până în decembrie 2016), bombe anti-bunker și arme chimice (minim 10 atacuri chimice cu clor în a doua jumătate a lui 2016), arme incendiare (13 atacuri în ultimele 4 luni ale lui 2016), conform *Syrian Archive*.

Iar evacuarea din Alep, mă rog, strămutarea forțată, a fost cât se poate de agonizantă și ea (și pentru mine, nu

numai pentru pușinii rămași în Alep), cu atâtea emoții, suciri și răsuciri, blocaje fără număr, fără număr...

În paralel, au recurs la intoxicare media: până și echipele de salvare "Căștile Albe" – "*White Helmets*" (*Syria Civil Defence*) care scotocesc prin dărâmături în căutarea supraviețuitorilor au fost acuzate de terorism și de propagandă / false salvări, iar Banei Alabed, una dintre cele mai importante voci ale Alepului, fie i se neagă existența, fie este clasificată ca reprezentând "un joc de propagandă teroristă" din punctul de vedere al teroriștilor-șefi ai regimului și al trolilor-șefi.

Toate aceste performanțe (negate vehement de regim și ruși) au rămas nepedepsite, ba chiar au fost premiate cu acorduri de încetare a focului încălcate în mod repetat și utilizate ca un mijloc de profit atât politic, cât și militar. Faptele bune se condamnă, iar cele rele se premiază. Să-i recompensăm poate pentru lupta cu Statul Islamic (extremismul). Nu, din păcate, e numai lupta cu poporul. Staffan de Mistura, emisarul special ONU în Siria, a estimat luptătorii jihadiști de la al-Qaida, Jabhat Fateh al-Sham (fostul al-Nusra) în jur de 900 din 8.000 de luptători rebeli din Alep. Oricum, pe ansamblu, mai puțin de 10% dintre locuitorii Alepului estic erau luptători.

Înduioșător, raportul Atlantic Council (Statele Unite) conține, printre altele, și o poză realizată de Ismail Abdalrahman: băieți scaldându-se în apa unui puț dezafectat în august, anul trecut. Ismail e fotograful și activistul media din Alep care-și azvârlea camera foto pentru a căuta supraviețuitori prin dărâmături, împreună cu echipele de salvare de la "*White Helmets*" ("Căștile Albe"), și, totodată, un tânăr ce își păstrase pe timp de război pasiunea, înotul în piscină. Nici Ismail nu mai făcea baie în piscină atunci, în

luna august, anul trecut, ci doar în potopul de bombe-butoi, iar eu nu am reușit să plonjez în ea decât cu gândul.

După aceea, în timpul evacuării forțate din Alep, regimul le-a confiscat camerele foto, dronele de filmat și laptopurile. Sper că mai aveau salvate pe undeva documentele, eu nu suport să-mi dispară un rând din ce am scris sau vreo poză, mi s-a întâmplat cândva să-mi șteargă cineva din greșeală o povestire (a fost îngrozitor, n-am putut uita și ierta și a trebuit s-o refac integral... în altă variantă), iar în Iran, când am vizitat țara, am trăit nu cu teroarea bicelor la curul gol... pentru ținută inadecvată, ci cu groaza că îmi confiscă cineva laptopul cu materialele în lucru.

Ceea ce îmi evocă și teroarea și mizeriile din anii comunismului în România. Steinhardt însuși s-a confruntat cu confiscarea ”Jurnalului fericirii” de către securiști și cu necesitatea de a-l reface într-o altă versiune. Dar poate că așa merită ticăloșii ăștia de câini de teroriști, șerpi de trădători, șobolani de dușmani ai poporului – copii, medici, jurnaliști, voluntari și activiști, iar teroriștii-șefi din Rusia și Siria – premiul Nobel pentru pace.

Așa meritau câinii de teroriști, șerpilor de trădători și șobolanii de dușmani ai poporului. Este și atitudinea rățoiului Donald Trump și a administrației sale în raport cu refugiații (și nu numai: imigranți, musulmani, negri, latino, femei, minorități sexuale, jurnaliști, opozanți politici etc.). Ba chiar rățoiul Donald a numit presa explicit ”dușman al poporului”. Acesta începe să-și țină promisiunile (o, Doamne, speram așa, absurd, că nu și le va onora și că vor rămâne un discurs de campanie pentru a atrage voturi): va restricționa accesul refugiaților din 7 țări (Siria, Irak, Libia, Yemen, Iran, Somalia, Sudan) și construiește Zidul la frontiera cu Mexic.

Interesant, și Zidul (european, nu american) de la Calais ("Calais jungle") costă mai mult decât construirea unei tabere decente pentru refugiați. Trebuie ridicate Ziduri fără porți și ferestre din motive de securitate, logic, nu? Să nu vină pe capul nostru teroriștii de bebeluși musulmani care ne vor capul. Dacă nu avem cap și ne pierdem capul... Din păcate, teroriștii de bebeluși musulmani ajung nu jihadiști care ne iau capul, nici pipăitori de funduri, ci de fund... fundul Mediteranei. Ori să se sufoce prin mijloace de transport aglomerate și improvizate ori să înghețe de frig prin tabere de refugiați.

Totuși, în Statele Unite, s-a reușit (temporar) blocarea inițiativei administrației Trump. O singură persoană și un singur gest fac diferența, spunea și Ellie Wiesel. Așa a fost și de această dată. După ce un prim judecător a fost de acord cu decretul administrației Trump, altul din Seattle (Washington), James Robart, a răspuns favorabil plângerii procurorului general al statului Washington, Bob Ferguson, care considera aceste măsuri neconstituționale pe motiv că afectează locuitorii și industriile și reprezintă ordine arbitrară (nu există o amenințare reală din partea refugiaților). Admițând solicitarea procurorului Ferguson din Washington, judecătorul din Seattle, James Robart, a izbutit să blocheze decretul la nivel național (deocamdată).

L-a urmat administrația din Minnesota care s-a opus și ea inițiativei rățoiului Donald. Yeah, yeah, am câștigat, am câștigat! În același timp, mai multe personalități (printre care John F. Kerry, Leon Panetta și Madeline Albright, precum și fostul director al CIA, Michael V. Hayden!) au condamnat măsurile printr-o petiție adresată Curții de Apel din Statele Unite. Până și fostul șef CIA consideră asemenea demersuri ca distructive pentru imaginea americanilor și pentru eforturile serviciilor de informații de a colecta date în țările

respective. Din fericire, Curtea de Apel din San Francisco a respins joi ordinul războiului Donald pentru că guvernul nu a venit cu dovezi privind pericolul reprezentat de refugiați / călătorii străini.

La rândul ei, Bana Alabed, fetița de 7 ani, vocea Alepului asediat, actualmente refugiată în Turcia, deci, clar, o teroristă înrăită (prin mesajele ei mai ales), a încercat să-l sensibilizeze pe războiul Donald printr-o scrisoare (trimisă înainte de investirea ca președinte): „Dragă Donald Trump, numele meu este Bana al-Abed și sunt o fată de șapte ani din Alep. Am trăit în Siria toată viața mea, înainte să plec din estul Alepului asediat în decembrie, anul trecut. Mă aflu printre copiii sirieni care suferă din cauza războiului sirian. Însă acum am pace în noua mea casă din Turcia. La Alep eram la școală, însă a fost distrusă din cauza bombardamentelor. Unii dintre prietenii mei au murit. Sunt foarte tristă din cauza lor și aș fi vrut să fie aici cu mine, pentru că ne-am fi jucat până acum. Nu mă puteam juca în Alep, era orașul morții. Acum, în Turcia, pot să mă duc afară și să mă bucur. Pot să merg la școală, deși nu am fost încă. De aceea este importantă pacea pentru toată lumea, inclusiv pentru dumneavoastră. Însă milioane de copii sirieni nu sunt ca mine acum și suferă în diferite părți ale Siriei. Ei suferă din cauza adulților. Știu că veți fi președintele Americii, așa că puteți, vă rog, să salvați copiii și oamenii din Siria? Trebuie să faceți ceva pentru copiii din Siria, pentru că ei sunt precum copiii dumneavoastră și merită pacea ca dumneavoastră. Dacă îmi promiteți că veți face ceva pentru copiii din Siria, sunt deja noua dumneavoastră prietenă. Aștept cu nerăbdare ceea ce veți face pentru copiii din Siria“.

În Alep, din nefericire, situația este, în continuare, foarte dificilă: 1,8 milioane de locuitori (din oraș și din împrejurimi – zona estică rurală) au rămas (iar) fără acces la apă (de la

mijlocul lunii ianuarie). Sursele de apă sunt sub controlul Statului Islamic. Ca întotdeauna, O,NU (*"united nothings"*, *INsecurity Council*) și politicienii fie ignoră situația, fie rezolvă problemele exclusiv prin discursuri (mai mult sau mai puțin) frumoase.

Cu toate acestea, sunt alții care se implică. Și, în timp ce unii construiesc Ziduri (ca *"The Wall"* din Pink Floyd), alții încearcă să deschidă porți și ferestre în ele. Astfel, românul Ionuț Ursu, un tânăr provenit de la orfelinat, face voluntariat la refugiații din Grecia. A fost vara trecută la ei, iar iarna asta îi găsește tot cazați în corturi, înghețând de frig, în taberele din Sindos și Kalahori (lângă Salonic), Dradma, Halkidiki, Nyu Kavala, Kavala, Policastro sau Lesbos: „Mă bucur să îi ajut, dar mi se rupe sufletul să îi găsesc tot aici, în corturi“.

Ionuț a lansat o campanie umanitară, prin intermediul Asociației *„Volunteer For Life“* (Voluntar pentru Viață), al cărei președinte este. „În perioada cât am stat acolo, în iulie și august, am avut ocazia să aud povești îngrozitoare de viață spuse de cei care au fugit din calea războiului. Mulți dintre ei proveneau din Alep, orașul sirian distrus aproape în totalitate de bombardamente. Mi-au povestit cum s-au trezit în casă cu soldații ISIS, care le impuneau părinților să semneze hârtii prin care se angajau să respecte Sharia, legea islamică. Cei care nu acceptau erau uciși pe loc în casă, în fața copiilor. Acești copii mi-au povestit cum au asistat îngroziți la scene de mutilare a părinților sau chiar la execuții. Am dat de unul din acești micuți, Mehmet, care își căuta mereu mama prin tabără, însă femeia murise în Siria“, povestește tânărul.

Și participanții la marșul pro-Alep și pro-refugiați (început din decembrie, prin ger și viscol, pe jos, din Germania, Berlin până în Siria, pe ruta refugiaților) se străduiesc să deschidă porți și ferestre în Ziduri. Acest marș fost comparat de o biserică din Cehia (țara unde au ajuns

participanții în luna ianuarie) cu marșul biblic de la căderea Ierihonului: un mic grup (mic, dar hotărât și de neoprit) a încercat mereu să deschidă porțile cetății. Focul sacru nu s-a stins nici în potopul de discursuri sterile, nici în cel de știri false și minciunile mai mici sau mai mari (greu de înghițit), nici în cel de bombe-butoi: marșul Ierihonului continuă. Să ne alăturăm și să deschidem ferestrele și porțile Zidurilor!

Să urmărim chemarea dragostei, a renașterii și a (r)evoluției cum au făcut cei din Ghouta de est: după ce au tăiat copacii ca să-i folosească pe post de lemne de foc, oamenii din Ghouta de est (aflați încă sub blocadă guvernamentală) plantează acum o mie de arbori. Iar alții se încălzesc cu focul sacru al cunoașterii ca profesorul voluntar (Ahmad) din tabăra de refugiați din Ghouta de est care le predă copiilor fără cărți, caiete și stilouri, pe o tablă improvizată, cu un marker (au existat peste 140 de atacuri la școli, circa 2 milioane de copii au nevoie de școli, iar 8,5 milioane – de asistență umanitară!)

La fel procedează studenții care merg la facultatea de medicină Sham din Ghouta de est, în mijlocul blocadei și al bombardamentelor intensive! De apreciat și voluntarii de la echipele de salvare ”*White Helmets*” (”Căștile Albe”) și cei care au făcut filme documentare despre ei (unele nominalizate la Oscar ca ”*The White Helmets*” al regizorului olandez Orlando von Einsiedel sau ”*Last men in Aleppo*” al regizorului revoluționar sirian Feras Fayyad, câștigător al marelui premiu la Sundance).

Să nu uităm nici de cei ce descoperă lumina focului sacru prin artă ca bătrânelul Mohammed Mohie din Anis, rămas în casa ruinată din Alep, care își găsește pacea prin muzica de la vechiul gramofon. Ori sculptorul sirian Nizar Ali Badr care creează mici figurine din pietricele, mai exact personaje și scene inspirate de război, dar pline de viață și sensibilitate:

refugiați fugind cu strictul necesar (copiii, de regulă, câți le-au rămas), flori și inimioare pentru copii, morți și morminte, imagini ale iubirii romantice sau parentale, spânzurători, petreceri și copii dansând, oameni în lanțuri etc. Ori sculptorul din Douma, Abu Ali al-Bitar, care face din rachete și cartușe obiecte de artă, transformând focul devastator al bombelor în lumina candelabrelor.

Altă întrebare cumva? Da, din partea unui animal nazist și terorist, că tot nu m-am lămurit: mult-iubiți și stimați conducători și lideri de opinie, master-chefi numai la minciunile, cum se face plata pentru câinii protestatari?

Ile

Către Ile (mail)

9 februarie 2017

Și mie mi-e imposibil să înțeleg, deși sunt la originea matematicii. Cât fac $2+2$? Să așteptăm un răspuns, să avem răbdare ca titanii? Mi-e teamă că va fi tot un non-răspuns sau o minciunea mai mică sau mai mare, imposibil de înghițit și metabolizat.

Promy

Către Meme, Luca și Promy (mail)

15 februarie 2017

Dragii mei, cum mă străduiam să rămân și mai departe recunoscătoare, chiar dacă nu-mi pot păstra starea de extaz de la început de an, din ianuarie după rapoartele Amnesty International, Human Rights Watch și Atlantic Council (încă mă șochează, mă îndurerează și mă scot din minți, deși sunt

cumva previzibile și am o senzație de déjà vu) și aveam nevoie de ceva frumos ca să mă stimuleze *est-etic*, pe lângă Promy, m-am gândit la Tete. Ia uitați ce am găsit pe blog... din toamna lui 2011:

Către tatăl meu (text blog)

Octombrie 2011

Scrisoare către cel mai bun înger din echipa lui Dumnezeu

Dragă Tete,

Tu ai ajuns acum cel mai bun înger al lui Dumnezeu. Luca chiar ți-a făcut o diplomă de „cel mai bun înger”, după cea de „cel mai bun bunic” pe care ai primit-o de ziua ta. Luca a zis că, chiar dacă i-e dor de tine, este fericit pentru tine că ești lângă Dumnezeu, lângă mama ta și lângă tatăl tău pe care nu ai apucat să-l cunoști, lângă unchii tăi (Nana și Bununu), lângă bunicii tăi, lângă animalețele tale trăsnete și lângă celelalte rude și prieteni dragi pe care nu-i mai văzuseși de multă vreme. A mai scris pe diploma frumos ornată pe margini (cu fascicule de carton gri metalizat) că o să vă revedeți în curând – peste câteva zeci de ani.

Și nouă ne e deja dor, mie și lui Meme. De când v-a zis Luca ”Meme” și ”Tete”, așa vă strig și eu, nu ”mami” și ”tati”. Poate că noi două (eu și cu Meme) nu mai avem atât de mult de așteptat. Meme ar fi vrut să trăiești oricum, te-ar fi îngrijit în orice condiții. Chiar dacă erai paralizat sau în comă, ea ar fi stat lângă tine, te-ar fi ținut de mână și te-ar fi mângâiat.

Eu cred însă că nu ți-ar fi plăcut să mergi din spital în spital, nici să ajungi în faza finală a bolii Huntington care poate fi devastatoare (fizic, psihic și mental).

Te așteptam totuși acasă și ne făcusem multe planuri: Meme igienizase camera, zugrăvisese și aranjase frumos mobila, găsisem un fizioterapeut care trebuia să înceapă exercițiile cu tine chiar de la spital, de joi (29 septembrie) și urma să le continue acasă și eram pe cale să-ți aducem și o infirmieră. Plecarea ta ne-a luat un pic prin surprindere, nu eram pregătiți. Eu vroiam să mai stăm de vorbă, să ascultăm muzică, să vedem filme și să-mi faci ședințele tale unice de psihoterapie (tu erai singurul care asculta, care mă înțelegea și mă încuraja). Acum cine o să fie psihoterapeutul meu? Te deranjam uneori și noaptea, când veneam de la lucru, dar tu te trezeai din somn ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și mă ascultai ore în șir povestindu-ți toate problemele alea stupide de serviciu; întodeauna găseai o vorbă bună să-mi spui.

Boala nu ți-a distrus veselia și simțul umorului. „Radu” înseamnă bucurie, nu? Aduceai bucurie oriunde te aflai și știai să destinzi atmosfera. Râdeai singur, amuzat de mișcările coreice haotice și necontrolate și de mersul tău caraghios, când coborai scările ”țopa-țopa” sau când mă conduceai la lift. Te amuzai și de constipația îngrozitoare (care-ți smulgea urlete de femeie în chinurile nașterii), de durerile generate de fisura de bazin și de escarele infectate. Îți întrebai pe toți din salon ce îți doare și apoi tu strigai: „Pe mine mă doare în cuur!!!”. Glumeai cu „băieții” din salon și cu rudele aflate în vizită, comentai meciuri și pofteai, din când în când, la o ”bericioaică” fără alcool.

Îți străluceau ochii când intra cineva drag în salon. Mai întâi întrebai de Meme sau, mai exact de „Teroare”: „Teroare unde este?”. Eu râdeam de tine că ești masochist, că-ți place să stai sub Teroare. Tu spuneai că nu știi dacă-ți place, dar că mai ai timp să experimentezi și să încerci să te obișnuiești cu Teroarea până la nunta de aur. Mai erau 14 ani până atunci! Era cât pe ce să nu serbezi nici 36 de ani de căsnicie (chiar

în ziua în care ne-ai părăsit). „Teroare”, în nebunia drumurilor la spital și în agitația pregătirilor pentru a te întoarce acasă, uitase complet de aniversarea voastră. Tu ți-ai adus aminte și, mai mult, ai trimis-o după prăjituri. Și ai mâncat împreună cu ea amandine (tu care abia înghițeai, cu greu, înecându-te, ceai sau apă)!

Ultima oară când te văzusem la spital, la Vâlcea, mi se părușe că ești mai bine: ai mâncat singur o banană și doi biscuiți, ai glumit cu cei din salon, cu mine și cu nepoata ta, Mariana, ai ascultat cu mult interes tot ce-ți povesteam despre Festivalul „Enescu” și despre filmul „Concertul” al lui Radu Mihăileanu, m-ai întrebat de program, de soliști, de dirijori, de evenimente și de atmosferă. Mi-a părut atât de rău că nu am avut căștile de la mobil pentru a putea asculta „Concertul 2 în do minor” de Rahmaninov sau „Concertul pentru vioară și orchestră în re major,” de Ceaikovski pe mobil. Vroiam să mai ascultăm muzică împreună, în Iancului, acasă, așa cum făceam în copilărie, când Meme călca rufe, iar tu schițai pași grațioși de dans sau dirijai orchestra. Uneori Meme țopăia ca un urs și tu râdeai, demonstrând printr-o piruetă elegantă sau prin câțiva pași de dans complicați cum ar fi trebuit să procedeze. Doar ai fost un dansator înăscut, poate și de-asta ai „ales” boala asta, „Coreea” (dansul) lui Huntington, ție ți-a plăcut întotdeauna să dansezi.

Boala Huntington a fost pentru tine tragicomică: știai să râzi de ea și de tine (cu toate complicațiile ridicol-înduioșătoare), dar, mai mult decât atât, ai reușit să păstrezi tu controlul (spiritual, psihic și mental). Ai avut mereu un moral bun, te-ai rugat mereu (nu atât pentru tine, cât pentru cei dragi, fie că te îngrijeau sau nu), ne-ai încurajat constant. Eu, una, aveam mare nevoie de încurajări. Când ai fost tu diagnosticat, ți-am zis că vroiam să mă sinucid ca să nu te

văd pe tine bolnav și nici pe mine sau să mă chinuie gândul că Luca a moștenit și el. Ți-am spus că regretam că-l născusem pe Luca. Tu nu te-ai supărat, ci mi l-ai arătat pe Luca care construia un castel în fața noastră: „Uite-l, el e fericit, se joacă. Și dacă ar trăi numai câțiva ani, tot contează.”. M-ai lăsat să înțeleg totodată că, în ciuda bolii, erai fericit pentru că erai înconjurat de atâta dragoste (în primul rând din partea lui Meme) și pentru că te simțeai protejat de Dumnezeu. Și încă mai puteai să te bucuri de viață: chiar dacă vorbeai greu sau nu mai puteai să te exprimi verbal uneori, scriai, cu eforturi sisifice, cu mâna tremurătoare, lucruri incredibile: poezii de dragoste pentru Meme, rugăciuni pentru toți cei dragi (pentru mine, Luca, rudele de la Olănești și prietenii), recenzii (cum ar fi cea pentru „Leagănul respirației” – Herta Muller), meditații cu citate din Biblie, Nichita Stănescu, Eminescu și Dostoievski.

Boala te-a făcut mai comunicativ (cu atât mai mult că vorbeai greu din cauza dislexiei, există comunicare și dincolo de cuvinte), mai deschis, mai receptiv (ascultai ore în șir problemele mele enervante de serviciu), mai iubitor și capabil să apreciezi mai mult dragostea cu care erai înconjurat de familie și de prieteni. Căci asta a fost, în cele din urmă, singura ta avere: dragostea celor din jur, pe care ai știut să o stimulezi, să o împărtășești și să o dăruiești la rândul tău. Boala ne-a solidarizat ca familie și ne-a făcut să luptăm împreună împotriva ei.

Boala ți-a distrus corpul, dar nu și spiritul. Dimpotrivă, spiritul tău a rămas liber.

Deasupra valurilor. „Numai poetul / Ca păsări ce zboară / Deasupra valurilor / Trece peste nemărginirea timpului.”

Când am ajuns miercuri seara la spital la București, la Sf. Luca (unde abia fusese transferat de la Vâlcea, după ce fusese tratat acolo în urma accidentului rutier de lângă

Râmnicu-Vâlcea), în noaptea fatidică (venită după ziua binecuvântată a aniversării celor 36 de ani de căsnicie), am crezut inițial că s-a manifestat și la mine boala direct prin halucinații. Te-am văzut dublu, mai exact am văzut două persoane în patul tău din salon! M-am ciupit, m-am tras de păr să-mi revin, mi-am scos ochelarii din poșetă ca să văd mai bine, dar imaginea nu se schimba. În patul tău, erau două persoane. M-am uitat mai bine și am izbucnit într-un râs isteric: în patul tău, ghemuit lângă tine, mai exact lipit de tine, stătea un moșulică. Te îmbrățișa. Când mi-am revenit din criza de râs, am chemat repede o asistentă să-l dea jos pe moșulică din pat: mi-era teamă să nu te lovească la piciorul operat sau să te sufoce din greșeală, și așa respirai greu. După ce moșulică a coborât din pat, l-am lăsat totuși să stea cu mine, lângă tine: spunea că ești copilul lui și că nu te simți bine. M-a certat că te-am forțat să mănânci banană și să bei apă, ți-a luat temperatura și pulsul cu mâna, îngrijorat că nu te simți bine și că pulsul e slab („Copilul meu nu se simte bine, pulsul e slab, ce are copilul meu?”). L-am lăsat să te mângâie și el ușor pe frunte. Și poate că ultimele mângâieri le-ai primit de la acest înger deghizat care te-a vegheat toată noaptea (pentru că pe noi ne-a alungat asistenta pe la zece jumate)

Mi-aș fi dorit să mai rămâi cu noi: un minut, o secundă, un anotimp, un an, un timp... Cum citai tu din Nichita în scrisorile tale, „Mai lasă-mă un minut./ Mai lasă-mă o secundă./Mai lasă-mă o frunză, un fir de nisip./ Mai lasă-mă o briză, o undă./ Mai lasa-mă un anotimp, un an, un timp.” sau din Eminescu: „Nu e păcat /Ca să se lepede / Clipa cea repede/ Ce ni s-a dat?”

Îți mulțumesc pentru zilele fericite din copilărie când ne plimbam, exploram munți și scurtături (care adesea ne duceau în locuri bizare, neplanificate), jucam badminton,

rezolvam jocuri logice sau inventam povești trăsnite, combinând variantele actuale sau creând altele complet noi sau când mă lăsași să te bat la Fazan! Îți mulțumesc pentru brânzoaicele de la mare (pentru care nu a fost nevoie să plâng prea mult: „Plângeți copii să vă ia părinții brânzoaica cea mare!”), pentru lecțiile de înot până la geamandură și dincolo de ea, pentru vorbitul moldovenește pe plajă ca s-o stresăm pe Meme, pentru micii și spuma de bere băută la munte, cu acordul tău, în luminișuri înconjurate de brazi!

Îți mulțumesc pentru participarea la ședințele enervante și plicticoase din școală și liceu pe care cu siguranță le detestai! Erai cel mai frumos și mai manierat tătic, toate mămicile te plăceau! Îți mulțumesc pentru serile de colinde din jurul bradului: aveai o voce atât de frumoasă, profundă și emoționantă, care făcea să tresară acele pomului împodobit și să oprească renii Moșului pentru o clipă din goana lor, în fața ferestrei noastre. Îți mulțumesc că mi-ai cântat și mie când eram mică, și apoi lui Luca; am crescut cu cântecele tale și cu cele ale Mamei Coca, am ascultat împreună discuri de vinil la pick-up și m-ai ajutat să descopăr muzica de calitate. Îți mulțumesc pentru spectacolele de rock'n'roll cu figuri, când mă învățeai, mă aruncași în aer și mă trăgeai printre picioare; nu am învățat încă prea bine pașii, dar promit să fac progrese.

Îți mulțumesc că mi-ai transmis dragostea ta pentru poezie: ai fost un copil fermecat care știa pe dinafară la trei ani „Rapsodie de toamnă” de Topârceanu și o recita urmărind versurile rând cu rând și lăsând impresia tuturor că citește (în timp ce uriașul tău motan, Dapix, întorcea paginile)! Poezia a fost pentru tine un mod de existență, de expresie și de raportare la lume. Îți mulțumesc că ai fost un puști rebel la liceu și în facultate, cu plete și blugi ruptți, într-o perioadă în care milițienii tăiau mini-jupele și tundeau

băieții la colț de stradă: curajul și nonconformismul tău au fost mereu o sursă de inspirație pentru mine. Îți mulțumesc că ai făcut sacrificii pentru ca eu să trăiesc într-o lume mai bună (inclusiv participarea la revoluție și apărarea televiziunii): deși ai suferit când ai înțeles mai târziu manipulările și multe iluzii s-au risipit, tu nu ți-ai pierdut niciodată speranța și ai crezut că nimic nu e în zadar. Îți mulțumesc că m-ai învățat să fiu un om corect, incoruptibil, prin exemplul tău. Îți mulțumesc că ai fost mereu uman, deschis către toți oamenii, cu respect față de orice ființă, cu o atitudine întotdeauna nediscriminatorie! Îți mulțumesc pentru ședințele de psihoterapie care m-au susținut în zilele apăsătoare și pe care nimeni și nimic nu le poate înlocui!

Îți mulțumesc mai ales că ai fost mereu alături de noi, vibrând de dragoste, dăruind-o necondiționat, fără calcule, fără rezerve! Te rog să ne păzești și de acum încolo în calitate de „cel mai bun înger al lui Dumnezeu”!

Ile

Către Ile (mail)

16 februarie 2017

Îți mulțumesc, am plâns și mi-e foarte dor. Mă omoară singurătatea. Sunt fericită că vă am pe voi: pe tine și pe Alex. Și mai ales că tu ai amintiri frumoase cu noi. Aveți grijă de voi! Vă iubesc mult de tot, fetița mea dragă. A fost frumos... dar vreau să trăiești și în prezent cu înțelepciune, în credință, răbdare, iertare și iubire. Dumnezeu să te ocrotească!

Mami

Către Meme (mail)

16 februarie 2017

Meme,

Dacă e Dumnezeu cu tine, nu te simți singur. Iar Tete e și el cu noi (în sufletul nostru). Eu am păstrat și toată arhiva cu poze și filme (albumul de animale și legume al familiei, cum zice Promy), și tot ce am scris (chiar dacă le arunc și le dau foc uneori). Mie nu mi-e dor (îi simt pe toți cu mine).

Mă gândesc cu drag la el, pe mine gândurile astea mă fac fericită și mândră, nu mă îndurerează, nu simt vreo pierdere, ci dimpotrivă, bucurie și împlinire. Dar nu trăiesc nici în trecut, nici în viitor (știi tu cum e: care viitor? Ori ce trecut mai e viitorul? Ce holocausturi, ce potopuri, ce Tartaruri și Elbrusuri urmează?). Trebuie să trăim în prezent, cu gândul la trecut (memoria să n-o pierdem, oricât de dureroasă, cât putem și asta) și să luăm ce e bun din toate (răul e un stimul pentru a deveni mai bun, un mijloc de purificare, eliberare și iluminare prin adevăr, solidaritate și justiție). Deci, mă străduiesc, în același timp, să păstrez memoria și să trăiesc în prezent, recunoscătoare lui Dumnezeu pentru toate. Încearcă și tu.

Ile

Către Ile (mail)

16 februarie 2017

OK. E minunat ce spui. Nu-i problemă de trecut sau de viitor, ci MOMENTUL! Când ai responsabilități și trebuie să duci la bun sfârșit ceea ce ți se cere, te simți uneori epuizată și ai nevoie să-i spui cuiva, iar cineva să-ți răspundă: ”ai ce face, n-ai ce face! Asta este!”

El asculta și te încuraja, cum spui și tu...

Mami

Către Promy și Luca (mesaj Facebook)

23 februarie 2017

Dragii mei, tocmai am intrat pe mail și am văzut analizele de tiroidă. TSH a mai crescut, ATPO și el și, uau, colesterolul aproape că s-a dublat (de la analizele din noiembrie) și a ajuns la 307 total, respectiv 223 LDL – colesterolul rău. Păi, la mine când crește nu se încurcă, crește băi nene, titanic, ca Prâslea cel voinic sau Feții Frumoși într-o zi cât alții în șapte ani. Am depășit-o pe Meme la colesterol și, în curând, îți fac ție competiție, Promy, poate o să te bat măcar la colesterol, dacă nu și la hipertensiune.

Ținând aceeași dietă destul de strictă. Ei acum, mărirea rapidă a colesterolului poate să fie de la tiroidă (hipotiroidie / mixedem ce am eu) și / sau genetic. La ce surprize sunt (surprize, surprize mai ceva ca la Țaru'), poate mă paște un cancer de la sex oral, cum ziceai tu, Promy, asta n-ar fi de lepădat, e așa romantic, logic, nu? De ce să nu ne pricopsim și noi cu un cancer de la sex oral?

Să nu cârtesc unde nu e cazul și să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate. Uitați, Dumnezeu mi-a dat și o sensibilitate extremă la frig / diferențe de temperatură (cu rinita, problemele de circulație / sindrom Raynaud, hipotiroidia) ca să înțeleg mai bine căldura fizică și psihică și iluminarea prin focul sacru, iar boala dansului (Huntington) mi-a fost trimisă pentru a dansa dansul dezastrelor.

Încerc să fiu, în continuare, recunoscătoare. Domnule Dezastru, Dottore El-Gol, maestru al transparenței, mereu dezbrăcat și devorat în public, străveziu de vezi prin el și din

care totul curge (*panta rhei*, vorba lui Heraclit) până nu mai are ce, vii să dansezi cu Dottore El-Gol de Madame Dezastru, Don Quijote castrat și fără vise? Chiar dacă nu ne mai țin genunchii înțepeniți și o să fac poate, la rândul meu, primul și ultimul infarct. Acum am chef de dans și râd isteric. Deocamdată.

Ile

Către Ile (mesaj Facebook)

23 februarie 2017

Nu voi rata ocazia. Mai târziu e prea târziu. Și mai bine să fac (și eu) ultimul infarct de prea mult dans și prea multă fericire. Și poate încerci să-ți calmezi un pic angoasa punând mâna pe curul meu gol și masându-l ușor și / sau luându-ți la revedere și fiind tandră și romantică de parcă facem dragoste pentru ultima oară (tot ce e posibil). Poți să-mi spui de pe acum, ultimele cuvinte și, pe lângă poeziile cu ”moare regina Cleopatra”, ”moare Kim Jong-Ile”, ”jos sistemul”, ”pizda mă-sii” (”cao ni ma” în chineză, ”kuze dia te” în kurdă), ”te iubesc” și ”ești un hobbit”. Încep eu: te iubesc, Ile. Și pentru mine ești cel mai sexy hobbit. Te pup,

Promy

Către Promy (mesaj Facebook)

23 februarie 2017

Te iubesc. Ești un hobbit. Plâng acum că te iubesc și vreau să-mi petrec ultimul minut cu tine, fie că numărăm sau nu secunde. Să ne ajute Dumnezeu, să te lase pe tine cu mine... în mine, iar pe mine în tine. Mie îmi place în Titan...

în Titanul Prometeu. Ești cel mai frumos coșmar și dezastru al meu în care am rămas vreodată blocată. La mulți ani pentru Dragobetele de mâine! Să comemorăm holocausturile, dar să nu uităm de focul sacru din ele și, în primul rând, de cel al iubirii!

Știi, iubire, unii din familie mi-au făcut observație că am râs de colesterol: ”cum poți să râzi de așa ceva? Asta e ceva serios.” Era prima oară când am râs, în sfârșit, isteric, după câteva zile și nopți petrecute prin Tartarurile și Elbrusurile din închisorile siriene unde-mi înghețase râsul, desigur, adică probabil, că nimic nu e sigur.

Ții minte? Garp din filmul ”Lumea văzută de Garp”, fiul unei feministe pe cât de rigide pe atât de neconvenționale (care spunea și făcea ce gândea!), crescut fără tată, își caută locul în lume (casa de copii Pământ nu e acasă), identitatea și tatăl pierdut (pilot mort în război), încercând să zboare... prin propriile experiențe asumate și împărtășite prin scris, simțind și făcându-i pe alții să simtă (să râdă, să plângă, să fie răvășiți când citesc). Astfel, descoperă puterea zborului până și în cădere (dulce cădere!). Trăiește și el în prezent, cu gândul la trecut (păstrând memoria), iar când este împușcat de un extremist (scurt timp după mama sa), moare pe drum spre spital (dus cu elicopterul), spunându-i nevastei: ”Amintește-ți... totul. Zbor, zbor...”

Râsul și plânsul spală mizeria asta fără margini din lume și din sufletul nostru și eliberează la modul cathartic (studiile științifice susțin și ele aceste idei). Râsul și plânsul ne umanizează și reprezintă confesiunea noastră în fața lui Dumnezeu. De-aia erau probabil executați cei care râdeau și plângeau în Cambodgia lui Pol Pot (unde era nevoie fie de roboței, fie de Zombie). ”Lacrimile sunt mărturia mea”, spunea și Rumi. Râzând și plângând te expui, îți asumi vulnerabilitatea, dar asta te ajută să te înduioșezi (și

înduioșarea ascunde în ea sămânța trădării sistemului – Mo Yan), să-ți învingi frica și să te abandonezi în dansul dezastrelor.

Eu am ajuns să mă blochez de multe ori fie de oboseală, fie de rușine, fie că mă abțin / nu sunt lăsată să exprim emoția (durere, fericire, dragoste sau alte emoții, artistice sau nu). Ar trebui să încerc să mă deblochez. Și să-mi aduc aminte că nu am răs totuși de copiii care suferă și mor ca Charlie Hebdo, Statul Islamic, troli și zei barbari de pretutindeni. Am răs doar de absurdul din lume și în special de mine – boli, traume, coșmarurile și prostiile mele (din seria aventurilor animăluțelor noastre trăsnite din familie). Și uite, iubire, acum nu pot să râd de copiii sirieni aflați în agonie, ci, dimpotrivă, îmi vine să plâng. Ah, colesterolul și tensiunea ori boala Huntington nu mai contează așa mult când vezi copii care suferă și / sau mor.

Nimic nu poate compensa suferința și moartea unui copil, Dostoievski are dreptate. Uite, iubire, ce spune o fetiță din Siria, Zainab, orfană de tată, unul din milioanele de copii traumatizați din Siria (unde mai mult de trei sferturi dintre copii au pierdut pe cineva drag, casa sau au fost răniți, iar acești copii au la dispoziție un psihiatru la un milion de copii), într-un videoclip ”Save the Children”: ”Pentru mine este speranță, în inima mea este Siria, Siria va fi bine. Eu am fost foarte afectată. Nu știți cum este. Ești afectat și plângi toată viața. De fiecare dată când văd un tată sărutându-și fetița, simt că nu mai suport”. Alt copil, un băiețel mărturisește: ”Până și în vise mi-e frică, îmi văd familia torturată și ucisă”.

Și să-ți mai zic ceva, Promy. Uite peste ce dau acum pe net, tocmai am mai primit câteva vești numai bune de sărbătorit. Mai exact, Turcia a început să facă și ea competiție regimului sirian și Rusiei la victime civili: dacă

rușii se apropie de 5.000 de victime civili (pe ansamblu), turcii se pot lăuda și ei cu circa 3.700 civili uciși în 6 luni (24 august 2016 – 24 februarie 2017), în timp ce Statul Islamic a depășit 4.600 de civili executați de la inaugurarea califatului, iar în februarie anul curent, în ciuda armistițiului, au existat totuși peste 750 de civili victime (dominant ale regimului), conform OSD0.

Dar să încercăm să ne regăsim speranța (din noi și din Dumnezeu). Promy, urmărește, te rog, filmul ăsta BBC cu tineri refugiați, vezi că e linkul mai jos - <http://www.bbc.co.uk/bbcthree/item/d726d0d1-db5c-4e59-a7d1-64481a668819>. Apropo și de comunicarea imposibilă, dulcile neînțelegeri și dulcile blasfemii. M-a înduioșat și m-a făcut să plâng. Astăzi era, oricum, o zi de comemorare și reculegere pentru cei din închisorile siriene.

Dacă Malraux și Nehru ziceau că nu prea știu pe nimeni care să nu fi fost la închisoare și tu, iubire, la fel ca ei, confirm și eu, într-o versiune extinsă: toți suntem bolnavi, traumatizați și / sau la închisoare. Și, într-adevăr, o vorbă de dragoste și o încurajare ”ești un hobbit” chiar dau viață / schimbă viața și te fac să te simți mai acasă în casa de copiii Pământ.

Mi-a plăcut atât de mult filmul încât îi citez mai jos conținutul. Întrebări tâmpite din lungă și glorioasă serie ”ce faci? Ești bine? De ce nu răspunzi? Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Pe unde și cu cine umbli?” (pe care le pun și eu!), cu un focus specific pe refugiați și clișeele corespunzătoare lor. Întrebările sunt numerotate în ordinea în care au fost adresate, răspunsurile sunt grupate pe persoane (a, b, c...), dar a, b, c... nu sunt aceleași persoane la fiecare întrebare, ci variază de la o întrebare la alta:

1. Vorbești engleză?

a. Se vorbește engleză în locul de unde vin eu.

b. Engleza e a cincea limbă pe care o vorbesc.
c. Eu vorbesc trei limbi fluent, tati vorbește șase.
d. Lumea de aici se așteaptă să nu vorbesc engleză, poate nu avem nicio educație, poate vin direct din junglă.

e. Mă crezi sau nu, avem școli și universități în Gaza.

2. Ai venit cu un camion?

a. Asta e clasic. Oamenii râd de el în loc să-l respecte.

b. Am venit la clasa business-class. Refugiații vin aici în diverse moduri. Vai, săracii, ăia care vin cu un camion!

c. Au fost două ocazii când am folosit camion, când am trecut din Grecia către Italia. Am fost pus în partea de sus a motorului unui camion care era foarte fierbinte, înspăimântătoare și periculoasă. Am fost norocos că șoferul nu a dat drumul la răcire. Dacă o pornea, am fi fost uciși pe ultima porțiune de drum.

3. Ai fost vreodată la într-un centru de detenție pentru refugiați?

a. Am fost închisă pentru trei luni când aveam numai 13 ani. Cu mama, în Yarl Wood. Dacă te uiți pe site-ul Yarl Wood, se vorbește de facilități atât de frumos, aia și ailaltă. Dar nu e așa. Sârmă ghimpată, interogatorii de trei ori pe zi, ferestre sigilate, ziduri înalte.

b. Este ca atunci când joci Monopoly și tot ajungi la ”întoarce-te la închisoare”. Asta a fost viața mea. Cel mai rău e că nu știi când vei ieși de acolo. Cel puțin, când ești la o închisoare propriu-zisă, știi că vei sta acolo 7 sau 10 ani. dar când ești într-un centru de detenție pentru refugiați, nu știi.

c. Unii dintre căutătorii de azil ajung la închisoare pentru 7-8 luni, iar alții pentru mai mult de un an.

4. Interogatorii

a. Este atât de greu, te simți traumatizat, apoi ești interogată într-o cameră mică. Eram mică și a trebuit să servesc de interpret pentru părinți: ce știam despre ei, cum au fost torturați, ce li s-a întâmplat pentru că eu știam un pic engleza.

b. Nu aveam documente să demonstrez că am 13 ani. Nu îmi credeau vârsta. Nu mă credeau nici că sunt afgan. Lucrurile s-au înrăutățit într-atât pentru mine că am vrut să părăsesc lumea asta. Am trecut prin iad pe drum, dar în Marea Britanie lucrurile au devenit atât de rele încât am încercat de două ori să mă sinucid din cauză că nu eram crezut și eram disprețuit. Nu ești bun de nimic. E vina ta, e vina ta că ești aici. Când o profesoară mi-a zis: ”Gulwali, te cred”, doar prin faptul că mi-a spus asta, mi-a schimbat întreaga perspectivă și am putut să merg la școală, să-mi dau examenele, să mă duc la colegiu, la universitate.

c. Și toate întrebările sunt foarte personale și conectate cu trauma.

d. Sunt cumva... Nu știu. Cum așa? Nu știi ce ai făcut? Era ca și cum stau acolo gol, legat, cu un picior pe cap și o armă spre capul meu.

5. De ce nu ai căutat azil în altă parte?

a. Nu a fost ca și cum stăteam în pat și mi-am zis: ”OK; să aduc toate hărțile din lume la un loc și să iau o decizie cu privire la locul în care aș vrea să mă duc.”

b. Nu aveam de ales. Am mers unde s-a putut. Gata, trebuie să plec acum. Am viză aici pe șase luni.

c. Nu e ceva de genul: îți iei o valiză și alegi: Franța sau Germania? Nu, trebuie să te aduni un pic pentru ești singur.

6. Ai venit să lucrezi?

a. Ei bine, familia mea a venit pentru a-și salva viața. Nu s-au gândit la lucru.

b. Tatăl meu a trebuit să-și lase afacerea. A trebuit să-l lase și pe tatăl său.

c. Ca raport calitate / preț, era mai bine în Africa. Aici sunt o grămadă de doctori, asistente, dentiști și avocați care, din nefericire, nu sunt lăsați să profeseze, ceea ce e o mare rușine.

d. Eu eram ingineră, aveam o poziție de senior. Înainte să vin aici am lucrat patru ani într-o mare companie de inginerie.

7. Vrei să te întorci acasă?

a. Nicăieri nu e mai bine ca acasă. Dacă aș putea alege, aș alege acasă mai întâi. Dar nu pot să mă întorc doar pentru că cineva a vrut ca eu să merg acasă. Nu pot să mă expun doar pentru că cineva a vrut ca eu să mă întorc undeva unde explodează bombe. Să le fie rușine celor care nu mă acceptă ca refugiată pentru că vor trebui să se obișnuiască cu mine.

b. M-aș duce acasă, dar unde să mă duc și pentru ce?

c. Cât timp situația rămâne așa cum e, e periculos pentru noi să ne întoarcem.

d. Am petrecut atâția ani aici, cu atâtea dificultăți și ne-am obținut libertatea și, știți, acum putem vorbi. Și, aici e acasă. Aici e acasă.

Ile

Către Meme, Luca, Promy (mail)

2 martie 2017

O nouă dovadă că toți suntem bolnavi, traumatizați și / sau la închisoare. De data asta, când veneam încărcată cu sacoșe de la supermarket, am primit sâmbătă un pliant de la niște voluntari români. Stop măcelului din China! Stați puțin,

aveți puținică răbdare, ce-i asta? Poveste veche (ah, de ce am mereu senzația asta de déjà vu, ar fi trebuit să nu se mai repete): despre torturarea și uciderea prizonierilor chinezi (în special cei din cultul Falun Gong, persecutați în prezent în China) și despre recoltarea forțată a organelor. *Oops*, eu le donez pe ale mele, inclusiv creierul, și nu le ia nimeni (nu e bancă specializată pentru boala dansului, Huntington, deocamdată, la nivel european).

Chiar dacă nu te mai surprind, aceste orori cum sunt cele din China, Coreea de Nord sau Siria, tot ești șocat, îngrozit, zdrobit de durere și înnebunești de furie, disperare și neputință. Auzi iar urlate și tăcere... a pumnului în gură (urletele noastre și tăcerea noastră!). Așa a decurs tot weekendul. După cum ai văzut, iubire, ne-am relaxat binidităt sâmbătă și duminică, desigur, adică probabil... că nimic nu e sigur: a fost un weekend de crize de stomac și de ficat (mi-a dat Dumnezeu să mă doară ficatul tău, Promy și al celorlalți), stat pe jos și plâns, gemut, zvârcolit și apoi zăcut, băgat pumnul în gură, scos pumnul din gură și ridicat pumnul (la noi stângul, că suntem stângaci).

Toate astea ne răsucesc pironul din piept și ciocul bestiei de vultur în ficat într-o rană veche, căci e un subiect extrem de sensibil și de dureros pentru noi care ne-am confruntat la nesfârșit cu devorarea organelor noastre, a sufletului și a vieții noastre de către zei și păsări antropofage pe Elbrus, în Tartar, mă rog, în diverse Tartaruri și Elbrusuri (până și la birou). Acum rețrăim propriile coșmaruri. Iar tu, Promy, ai avut nevoie de două serii de transplanturi de organe până azi (ficat, rinichi și inimă), fie cu organe create de tine la laborator în 2015, fie cu organe primite de la un băiat mort în accident în 2012.

Să revenim la China. Din anii '2000, de când au început arestările masive la adresa cultului Falun Gong (din cauza

popularității crescânde a cultului... regimul comunist chinez nu vrea să fie cineva mai popular ca el), un cult desprins din învățăturile vechi budiste, bazat pe principiile ”adevăr, compasiune, toleranță”, au dispărut în închisoare cu milioanele. Mii și mii au fost torturați până la moarte, respectiv mii și mii cu organele prelevate anual. Sunt deținuți chiar și copiii, la fel ca în Siria sau Coreea de Nord. Sute de mii ajung în lagăre de muncă unde devin o bancă vie de donatori de organe.

Revoltați de toate acestea, medici precum dr. David Kilgour, ex-secretar de stat canadian și dr. David Matas, avocat specializat în materia drepturilor omului, fondatorii fundației DAFOH (*Doctors Against Forced Organ Harvesting*), au demonstrat prelevarea forțată de organe (în special de la membri ai cultului Falun Gong) în raportul lor și au lansat o campanie la nivel internațional împotriva recoltării forțate de organe.

În China, la închisoare, prin grija regimului comunist chinez față de popor, un exemplu de adevăr, compasiune și toleranță și el, mare maestru și master-chef numai la minciunile, corupție și abuzuri (în serviciu) ca politicienii noștri, condițiile sunt atât de umane încât nu mai vrei să pleci niciodată de acolo. Cum proiectasei tu, Promy, pentru a-i reține acolo de bunăvoie, la revoluția noastră democratică din Olimp, cu câțiva ani în urmă, pe vremea când erau atentate și răpiri ca-n Siria, închisoarea de fițe, cu superoferte, STARtar, unde zeii olimpicieni se simțeau atât de bine că nu mai vroiau să meargă acasă.

Cam tot așa și în China: ești stimulat să recunoști că ești diavolul, ai distrus Pământul și planeta Krypton a lui Superman cu bastoane electrice (până nu se mai recunoaște nimic din fața ta ori organele sexuale), pus să faci tot felul exerciții de gimnastică de întindere sau contorsionism până

oasele tale sunt rupte sau strivite complet, trimis la bazin... într-o cutie cu apă murdară luni la rând, ars, înghețat, înfometat (mă rog, hrănit doar cu bățai și cu un tub așezat în nas... cu apă clocotită, urină, fecale, ulei cu piper, oțet etc.). Eu am simțit că mă înec și mor numai când am făcut o endoscopie, cu un tub instalat în nas până în stomac, acum 20 de ani, nu mai vreau să mă gândesc la restul (a fost cea mai neplăcută analiză).

Interesant, conform raportului IRR (*Institute of Race Relations*) din martie 2017, unele țări europene precum Ungaria, Bulgaria și Croația, un exemplu de civilizație și spirit creștin, sunt cel puțin la fel de primitoare cu refugiații ca închisorile / lagărele de exterminare din China, Coreea de Nord și Siria: oameni, inclusiv copii, dezbrăcați (chiar și la minus 20 de grade) și puși să se așeze cu fața în zăpadă, bătuți cu bastoane electrice, sprayați cu piper, sfâșiați de câini (asta e și în România), în timp ce grănicerii își fac selfie-uri șmechere... cu victimele.

În închisorile chineze torturile încetează numai când ajungi să te reneghi pe tine și principiile tale, să te dezici de Falun Gong, să te declari reeducat și să mulțumești din inimă partidului că te-a salvat din ghearele diavolului și ale superstiției. Din leguma putrezită de 20-30 de zile se mai lasă, în China, doar organele pentru recoltare și trafic. Indivizi practici și întreprinzători: un rinichi costă 62.000 de dolari, rinichi plus pancreas – 150.000 dolari, un ficat – 98-130.000 dolari, un plămân – 150-170.000 dolari, cornee – 30.000 dolari, o inimă – 130.000-160.000 dolari.

Pe lângă persecuția cultului Falun Gong și traficul de organe, regimul comunist chinez se remarcă și prin performanța de a deporta refugiații nord-coreeni (premiați cu o vacanță într-un lagăr de exterminare nord-coreean sau, direct, cu execuția), tolerând în același timp traficul de carne

vie din rândul acestora. Mai mult, sistemul comunist actual este și as în materie în ce privește cenzura (nu mai poate apărea pe net nici ursulețul Winnie the Pooh pentru că seamănă cu Ji X Jinping - o, nu, ursulețul Winnie e mult mai simpatic!) și maestru la amnezie colectivă, începând cu uitarea miilor de victime ale protestelor de la Tiananmen. Dar poate că totul e numai pentru pacea și liniștea noastră, de fapt, nu liniștea, ci tăcere... a pumnului în gură (un președinte pentru liniștea noastră era și Iliescu cândva, iar noi vroiam și noi să știm adevărul despre revoluție și mineriadă).

În China, lumea a uitat, nu prea mai vrea să știe sau e forțată să uite, arată foarte bine documentat, impresionant și convingător Louisa Lim în îndrăzneța ei carte, "Republica Populară a Amneziei". Printre puținii care încă rezistă, plâng victimele fără lumânare (că nu e permis să faci o comemorare în spațiul public) și-și continuă lupta pentru adevăr, se numără bătrânele (bunicuțe) Zhang Xianling și Ding Zilin, mame ale unor băieți uciși la proteste și fondatoarele asociației "Mamelor celor din Piața Tiananmen". Nu se tem de sistem, în ciuda hărțuirilor, arestărilor și supravegherii permanente. Mai curând sistemul se teme de ele, ia uitați, de niște bunicuțe.

Tare, ca de obicei, deloc surprinzător, în ce privește ororile din China, ONU este modern și sublim, dar lipsește aproape cu desăvârșire. Eventual, răspunde exclusiv prin faptul că unicul și inegalabilul, autenticul și originalul Consiliu de INsecuritate O,NU ("*united nothings*") dă un veto după altul prin Rusia și China (cum a procedat și noaptea trecută în cazul sancționării regimului sirian pentru atacuri chimice, uau, al șaptelea veto al Rusiei în acest sens, să le urăm în continuare noi și mărețe realizări). Altă

întrebare și niciun răspuns, în afară de minciunile necomes-tibile? Sau o tăcere cutremurătoare ca un urlet?

Singurele lucruri frumoase în ororile astea sunt rezistența prizonierilor (în particular Falun Gong), a bătrânelelor - Mamelor din Tiananmen și faptul că, uite, voluntari români vor să salveze deținuți chinezi. Și o consolare, deși nimic nu poate compensa suferința și moartea nimănui: filmul ”*The White Helmets*” al regizorului olandez Orlando von Einsiedel a câștigat Oscarul. Băieții și fetele de la ”*White Helmets*” sunt și ei recompensați pentru activitatea lor umanitară cu bombardamente (inclusiv atacuri chimice) și arestări / torturi până la moarte de regimul din Siria, iar cel american al rățoiului Donald le-a interzis accesul la Oscar (chiar și cineastului Khaled Khatib, membru al echipei de filmare!). Condamnați pentru fapte bune și salvare de vieți (au salvat peste 72.000).

Mulțumiți din inimă partidului că trăiți bine. Nu, eu vă mulțumesc vouă, celor care ați făcut un gest frumos cât de mic (deja a schimbat ceva, poate totul). Semnați, vă rog, petiția împotriva traficării de organe ale prizonierilor chinezi, la linkul de mai jos:

<http://www.apel.falundafaromania.net/>

Și cea pentru eliberarea deținuților din Siria:

<https://act.thesyriacampaign.org/act/families-for-freedom?t=1&akid=445.99571.iXdjYE>

Și să trăiți bine, vorba lui Băsescu!

Ile

Către Ile (mail)

2 martie 2016

Sunt primul care să împărtășescă, să înțeleagă, să fie alături și... am semnat deja, plângând, gemând și rozându-mi pumnul. Încerc să mi-l soot din gură acum și să-l ridic. Cel stâng (solidaritate de stângaci, și cu prizonierii, și cu tine). Zic "Cao ni ma" ("duceți-vă în pizda mării voastre"), primele și ultimele cuvinte în chineză, pe care le-am învățat chiar de la tine. Apoi îmi ridic mâna stângă (greu, că sunt anchilozat aproape complet), arătând semnul victoriei (două degete). Vino și tu cu mâna ta stângă ca $2+2$ să facă 4. "She she" ("mulțumesc" în chineză). Te pup,

Promy

Către Luca, Meme (mail)

6 martie 2017

Fiindcă tot vă oferiți ajutorul, dacă vreți să mă ajutați pe mine cu ceva și să mă înțelegeți mai bine, citiți, vă rog, cărțile de la romanul din liceu, "Pași în oglindă", la "Ne arde de schimbare" care o să apară curând. Așa chinurile capătă sens și este lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult de la voi. Hm, un pic surprinsă că mai am dorințe în ce vă privește.

Aici am spus totul și încă ceva, am fost dezbrăcată și devorată în public (mi-am mâncat și singură și coaiele de Don Quijote castrat și fără vise, organele de Madame Dezastru și de dottore El-Gol, Maestrul Transparenței din care totul curge, *panta rhei*, până nu mai are ce). Nu am vărsat doar sânge, ci am scris cu el și am dansat cu el dansul dezastrelor, deși nu e numai al meu, e și al lui Promy, și al

vostru, și al celorlalți. Vă rog să le citiți măcar din respect pentru asta.

Cei care au citit (nu prea mulți, dar nu cantitatea, ci calitatea e mai importantă), în ciuda aprecierilor mele că sunt prostii și nimic nu e cum trebuie, au zis că le-a plăcut, au râs și au plâns și n-au mai lăsat din mână (unii au fost și tulburați, ceea ce e bine). Mi-ar plăcea să le citiți și voi, nu sunt deprimante, ci motivante și motivaționale până la urmă, punând accent pe lupta interioară și pe frumosul din urâtul ăsta, pe recuperarea umanității, redescoperirea spiritului creștin, căutarea și (re)găsirea titanilor din lume / din noi înșine.

Preferata mea e "Examen cu Big Brother", făcută de la jumate încolo de Promy (a fost, săracu', și autor, nu numai personaj când eu mi-am dat demisia și de la scris), dar am corectat-o, oricum, împreună. Însă începeți cu romanul din liceu, "Pași în oglindă". Poate o să găsești timp, Meme. Și tu, Luca. Apreciați că nu v-am rugat să citiți teza de doctorat 😊

Sunt dedicate și vouă, titani din noua generație cu papion ca Luca sau vechea generație ca Meme. Vă mulțumesc.

Ile

Către Ile (mail)

6 martie 2017

Nu trebuie să-mi spui. Sunt de acord cu tine. Îmi pare rău că nu am reușit să am timp mai mult pentru tine (să te ascult și să te citesc). Domnul să te lumineze și să te ocrotească!

Mami

Către Promy (mail)

8 martie 2017

Promy, m-am uitat un pic la filmulețele cu Tete, Meme și Alex mic (arhiva noastră – albumul de animale și legume al familiei, majoritatea filme cu colinde de Crăciun pe care le-am cântat noi la brad, din 2.000 până acum, mai înainte de 2.000 nu era înregistrat). În ideea de a le trimite pe DVD-uri și echipei de specialiști în boala dansului de la Cluj, când mergem noi, dacă reușim să aranjăm o întâlnire, apoi medicului neurolog de la Sanador din București la care vom programa o consultație. Foarte frumoase, am plâns deopotrivă de fericire și de durere (hm, durere pentru mine și Alex de această dată, nu pentru taică-miu, nu am voie să-mi fie milă și de noi înșine?).

Am observat în filmulețe ușoare semne ale bolii Huntington la taică-miu încă din anul 2.000, nu abia în 2010 când a fost diagnosticat: tremorul necontrolat al mâinii drepte, mișcarea cu capul înainte, clipitul din ochi și înclinarea umerilor spre dreapta. Mi se pare că apar și la mine în unele filmulețe cu mine din ultimii ani, cu excepția faptului că la mine sunt spre stânga (în afară de clipit – din ochiul drept), eu sunt stângace. Uau, am dat cu capul și am clipit puternic, involuntar și în filmul de protest împotriva bombardamentelor de la Alep de la Ambasada Rusiei, poate că am vrut să-l sperii pe Țaru', bine am făcut. Fii atent, Promy, când ți-oi da un cap în gură!

Mai mult, mă confrunt tot timpul cu o senzație de dezechilibru (nu doar psihic, ci și fizic, când pun papucii, de exemplu ori când încerc să merg dintr-un loc în altul prin casă – dulce cădere!). Și lucrurile îmi sar din mâini mai frecvent (asta se întâmpla și mai înainte, dar problema s-a accentuat). Ce bine ar fi să dau jos sistemul și... pisica, guru

Guru, de pe masă ori de pe laptop în ritmul și cu precizia în care îmi scapă mie tot din mână! Sufletul să nu-l pierd!

Mai sunt și vorbirea răstită, tipică pentru boala dansului și dislexia (vorbirea aia peltică de bețiv). Eu nu mai pot să pronunț ”s”, ”ț”, ”ce / ci”, diftongi / triftongi – de exemplu, ”ea / eau”; farmacista, de pildă, nu a înțeles ce medicamente am cerut: Sortis pentru colesterol și Stilnox – somnifer. Zici că ești beat, avantajul e că te îmbeți gratis, fără să dai bani pe băutură. Dislexia se accentuează când simptomele de rinită sunt mai puternice, de dimineața până după-amiază. Destul de des nu pot vorbi deloc. Dar de ce mai îmi fac griji? NU era comunicarea imposibilă, la ce bun să te străduiești să comunici?

În plus, de câțiva ani, mă concentrez și procesez tot mai greu informațiile, stau săptăluni să citesc ori să scriu un rând (mă dor mâinile, sunt paralizate, dar și creierul e – cel mai mult de dimineața până seara). Și tu, iubire, te confrunții cu bestia de vultur devoratoare de ficat de la răsăritul soarelui la apus, seara și noaptea erai mai eliberat, păsărica antropofagă pleca (pentru a reveni a doua zi dimineața), iar ficatul se refăcea noaptea, chiar dacă nu scăpai de lanțuri și accesorii și telenovela continua. Ei, în prezent măcar ai altfel de păsărică. La altfel de politică, altfel de păsărică.

La mine, similar, de câțiva ani (de vreo trei), de la răsăritul soarelui până la apus, păsărica antropofagă mi se înfinge în ceafă și îmi strânge creierul ca într-un clește cu ciocul ei hulpav, devorându-mă și ținându-mă captivă în piatră / stâncă / Zid. Așa că zac închisă în piatră și mă mai înduioșez doar cu greu (câteodată seara), cu tine, iubire, melodiile noastre sau dansurile noastre. Pe la șase-opt / nouă seara simt o eliberare, – o limpezire a minții și acuitate perceptivă combinată cu o stare de angoasă / groază de multe ori. Apoi, după nouă seara, de regulă, mă mai relaxez (ca s-o

iau de la capăt noaptea, ai văzut, frecvent dorm numai câteva ore cu somniferul, dacă sunt și alea și, eventual, un pic la prânz).

Cred, totuși, că am atribuit prea mult rinitei (în loc să mă gândesc la Huntington) starea de leșin, amețea, problemele de concentrare, memorie și vorbire, stările depresive, de împietrire, neputință și respingere și angoasele. Ei, dar n-o să-mi pierd identitatea de ”tânăr și neliniștit”, ”pe culmile disperării”... Și știi ce mă mai disperă acum, iubire? Problemele de uitare și dezorientare (dependente și de distanță – cu cât e mai lungă, cu atât e mai dificil și mă pierd mai tare, se pare că mă descurc ceva mai ușor în casă decât afară).

Mai mult, mă confrunt cu o stare de rătăcire completă, de negură a memoriei, aproape de inconștiență și totodată de paralizie, cum mi s-a întâmplat când nu am recunoscut Piața Victoriei sau etajul, apartamentul și vecinii ori la magazin când trebuie să achit și nu mai înțeleg nimic, nu-mi dau seama de nimic și nu știu ce trebuie să fac. Paralizia pare mai gravă ca cea a intelectualului chinez-maimuță din povestea lui Mo Yan, ”Maimuța. Umor și divertisment”, care, dacă e eliberat din cușcă, rămâne acolo și care e incapabil să traverseze strada. Era bine dacă nu puteam traversa strada și nu puteam identifica intersecția, dar îmi păstram capacitățile mentale! Dulce paralizie mentală, psihică și fizică...

Aș putea să scriu un roman (dacă aș mai găsi cuvintele de bază, fie și cu mare-mare efort) în care să povestesc cum am căutat un an sarea, am descoperit-o într-un final, dar ea era, de fapt, interzisă pentru noi, iubire (nu era de regim) și eu am uitat. *Oops*, se pare că va trebui să-mi anulez iar ultimul drum la Alep, la marșul din vară (de data asta eu, nu ceilalți activiști), după ce abia am confirmat participarea (pentru lunile august-septembrie), pentru că mi-e teamă că

nu mai nimeresc nici buda și am nevoie de însoțitor și la budă (cu toate că, dacă mă duce cineva până acolo și fac un singur pas înainte, voi fi etern recunoscătoare).

Am ajuns imagine în oglindă a lui taică-miu... Măcar dacă aș mai știi și eu de voi, cei dragi, de Dumnezeu, de Nichita ori vreun colind ca taică-miu! Maică-mea, de câte ori mă vede, îmi zice tot timpul ”ai slăbit” și ”nu mai gesticula, ce, nu te poți controla?” De multe ori, mă înroșesc (atât de rușine, cât și de furie) și mă simt prost (ei, mă simt așa cum sunt, proastă de dau din abis în abis împreună cu tine, Promy). Fie mă blochez de tot și nu spun nimic, fie îi răspund greu, din ce în ce mai greu, că așa fac eu, dansez... dansul dezastrelor. Când ajung acasă, întâi mă apucă groaza, apoi plâng și pe urmă mă cuprinde furia și trântesc ceva ori arunc ceva (dacă nu îmi scapă singur).

Apropo de memorie și uitare, când eram mică, pe la vreo șase ani, am experimentat pentru întâia oară agonia, moartea și descompunerea (fizică și psihică), într-un mod aproape premonitoriu, la moartea unchiului meu, Bununu. Era soțul mătușii, Nana și un fel de bunic. Am crezut că a venit sfârșitul lumii atunci. Timp de vreun an (în vreme ce taică-miu urla: ”Dumnezeu nu există!”), revoltat de ce se întâmplase, unchiul era ca un tată pentru el), eu întrebam neconștient dacă mai respir. Suflam în oglindă și mi se părea că nu se aburește.

Apoi, în fiecare zi aveam un coșmar (cu ochii deschiși sau închiși): îmi cădeau încet dinții, părul, mâinile și picioarele, mă descompuneam lent până la ultima celulă, uitam poezia de la grădiniță sau cântecele de pe discul cu povești, uitam ce am băut dimineață (lapte, cacao, cacao cu lapte sau apă din aia mocirloasă, maronie de la robinet, cum era în ”epoca de aur”) sau ce am mâncat la prânz (chiar dacă erau cartofi pai și șnițel cu portocale ca la Paris de la mătușă-

mea, Nana), uitam cine e mama, cine e tata, cine e bunica, Mama Coca, cine e Nana, cine e Bununu, uitam numele meu și cine sunt. Toate în hohotele de râs demonice și caustice ale unor zei precum Știi Tu Cine... Zeus sau Hermes, mâna lui dreaptă (noi, slavă Domnului, suntem mâini stângi, Promy, asta nu am uitat).

Însă poate că această uitare și incapacitate este doar o regresie la stadiul de bebeluș și așa voi ajunge la inocență, voi regăsi în sfârșit copilul nevinovat din mine, și nu numai pe cel orfan / neajutorat ori pe cel care face prostii mari.

Și totuși, persistă déjà-vu-ul și o senzație de ridicol și ireal (la mine mai rară starea de ireal, de obicei iau supradoză de real mai horror decât orice film horror). Încerc să-mi repet că yahoo-ii nu au nevoie de creier, nici de cap cum a descoperit guru, trend-setterul și vizionara Kim Kardashian care promovează *telfie*-ul (imaginea de la buric în jos) și nu *selfie*-ul (fața). Ce dacă o să-mi pierd capu'? Ah, Promy, nu vroiam să te deranjez și să te supăr. Te omor dacă faci infarct! Și-ți dau și un cap în gură! În semn de recunoștință.

Ile

Către Ile (mail)

8 martie 2017

Dacă tot sunt Monsieur Dezastru și prost de cad din abis în abis (dulce cădere, suntem specialiști la căderi, a ajuns să fie performanță să ne ridicăm și să ne așezăm jos, pe scaun sau pe pat), vom dansa împreună dansul dezastrelor, Madame Dezastru. Și mai departe. Solidaritate de stângaci.

Așadar, vom continua nunta mută cu absurdul, dansând în potop, în fulgerașe și bombe și în ploaia de grâu din părul

miresei ridicate direct de la nuntă și deportate în Bărăgan, în anii '50, împreună cu toți invitații la petrecere, însămânțând grâul și hrănindu-ne cu el, cum au procedat nuntașii expulzați în Bărăgan (ca în povestea aia, "Proiecte de trecut" de Ana Blandiana). Dulce exil! Știu bine ce înseamnă. Sunt chiar un pic invidios pe nuntașii ăștia deportați în Bărăgan care au mâncat grâul din părul miresei.

Oricum, mai bine exilat, (de)căzut și condamnat pentru prea multă iubire decât premiat pentru prea multă ură și / sau indiferență. Fiecare cădere are în ea amintirea unui zbor. Deci decât, vrând-nevrând, căzând vom păstra memoria zborului. Prefer să-mi dai tu ultima lovitură... un cap în gură și să cădem amândoi.

Alunecăm ușor, ca prin vis, prin cețuri diafane, albe-trandafirii sau ne prăbușim brutal, în râpe înnegurate, fără fund? Ce va urma? Știi, Ile, dacă nu te rătăcești, nu te regăsești. Și, dacă uiți, (re)descoperi mereu, totul ți se pare nou și proaspăt.

La nevoie, dacă uiți și te rătăcești prea mult și nu știi care e stânga și care e dreapta, îți voi aduce un Sedatif PC (vechi personaj, nu ca să te calmeze, ci ca să te amuze un pic... poate i-l oferim și rățoiului Donald Trump, lui Nigel Farage sau lui Boris Johnson) și îți voi împrumuta brățara alb cu negru, împletită de băiețelul nostru, Luca, pe care am purtat-o în toamnă la Festivalul "AER" și care m-a ajutat să identific podiumul pentru dirijor.

Sper să reușești să te orientezi și tu astfel. De fapt, nu e chiar așa de greu, trebuie să urmezi regula "stânga cu ceasul, dreapta cu brățara". Hm, acum nimeni nu-mi mai dă ceas pe mână după ce ultimul ceas (Rolex), împrumutat de la Alex din romanul lui Oz, "Cutia neagră" (intelectualul nostru sceptic și rafinat care l-a scuipat pe Știi Tu Cine... Zeus), a făcut o... mică plimbare în Tartar și a lansat o mică expediție

în căutarea lui. Dar un ceas Rolex merita efortul incursiunii în infern, nu eu, Pegas și Her (Heracle), jeguri de pușcăriași, diavoli, teroriști și trădători.

Astfel, nu numai te vei orienta, ci te vei și echilibra: brățara e împletită alb cu negru în mod egal, nu ca în viață (mă rog, nu tocmai viață, cel mult supraviețuire, dacă e și asta) unde vezi dominant negrul, hm, dar poate că negrul ascunde albul așa cum albul ascunde negrul. Da, desigur, adică probabil, vei avea succese fără apocalipsuri, ce pot să zic când nu mai pot spune nimic? ”Barzăcopilviezure”, ultimele cuvinte – versiunea ultimele cuvinte din limba dacă. ”Supercalifragilisticexpialidocious”.

”Kuaseukuakuaukuakuaua” (echivalentul lui Supercalifragilisticexpialidocious, cântat de taică-tu când erai mică).

”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză”.

Și, dacă nici așa nu reușești să te orientezi ori ai pierdut brățara, te poți lua după mucii tăi sacri presărați pe drum ca pietricelele lui Hansel și Gretel ori trași după tine ca dâra de melc. Vezi, Ile, bună și rinita la ceva! Haide, Ile, până la urmă poți să rătăcești și ceasul Rolex cum am pățit eu (ei, am fost atunci răpit împreună cu bunăciunea de apărăciune de ceas Rolex în Tartar, nu e vina mea... sau e?), sufletul să nu-l pierdem!

Oricând ai nevoie, mă voi ruga pentru tine și îți voi da presse-papierul cu coral albastru de pe Gliese, făcut de mine pentru a-ți proteja sufletul acum patru ani, încărcat cu lacrimile noastre și har de la Dumnezeu și foarte bine păzit de Marele Gardian, pisicuța, nepoțica, titanida și guru... Guru. Dacă-ți mai amintești, m-a ajutat și pe mine să-mi recuperez memoria pierdută atunci când m-ai aruncat în portalul infernal cutremurat de urlatul de durere al Pământului (și nu de ”Oda bucuriei”).

Să fim serioși. Mai bine să vezi în oglindă un animal sau o legumă mutantă decât monstrul din portretul lui Dorian Gray. Pentru mine tu ești animalul, leguma mutantă, gunoiul, dezastrul și coșmarul meu favorit. Voi avea răbdare și (bună)voință până îmi spui tu ”Bună” sau ”Te iubesc”, indiferent dacă le zici sau nu (mult mai bine să aștept asta, fie și un an, în bucătărie, pat sau în sufragerie decât înlănțuit pe Elbrus).

Și la mulți ani de 8 martie! Sper să sune mai mult a binecuvântare decât a blestem. Pentru amândoi. Să-mi dai, te rog, un ultim sărut gay salvator, o ultimă limbuță de-a lui Pesi și să-mi suflă bretonul (lung, creț și aproape alb, nu l-am mai îndreptat cu placa de mult, trebuie să-l vopesc și să-l tund mai întâi). Ultima suflare! Și poate o să primesc și o ultimă statuie cu mine scărpinând-o pe guru Guru la pizdă și pe tine la coaiele de Don Quijote castrat și fără vise. Dar poate vrei să mai divorțezi ori să-ți dai demisia în semn de protest.

Promy

Către Promy (mail)

8 martie 2017

Bine că mi-ai adus aminte de demisiile în semn de protest și de divorțuri! Uitasem. Mulțumesc, iubirea mea, pentru urări și încurajări! Dacă nu voi mai putea rosti ultimele cuvinte (”pizda mă-sii” pentru Big Brotheri și sistem, ”cao ni ma” în chineză, ”kuze dia te” în kurdă, ”kess emak” în arabă, ”Haras te sana” (”ce pula mea”, în limba unicornilor a lui Bebe) și ”te iubesc” și ”ești un hobbit” pentru tine și ceilalți), voi încerca să le scriu. *ASAP. I’m doing my best.*

Din motive *est-etice* (cum zicea Monica Lovinescu), de căutare și mărturisire a adevărului, de recuperare a memoriei (oricât de incomod și dureros... ”a-ți imagina înseamnă a-ți aminti”, spunea și Ana Blandiana) și de purificare interioară și exterioară: ultimele lacrimi și ultimul hohot de râs isteric vor spăla sufletul meu și un strop măcar din păcatele lumii. Și vor aduce, pe lângă scuipatul intelectual, o îmbrățișare titanică, un sărut gay salvator și o limbuță de-a lui Pesi pentru a ne linge cicatricile și rănilile. Soarele reflectat în apă este mai bogat în semnificații, mai personal și mai uman decât cel de pe cer, chiar dacă scânteile lui se sting mai repede (Ana Blandiana, ”Orașul topit”).

Poate că uit să număr, dar nu voi uita cât fac 2+2. 2+2 fac 4. Să-mi repet și să nu uit că Rumi și Shams glorifică și ei bețivii, nebunii și copiii ca simboluri ale inocenței, adevărului, iubirii și grației divine. Și rătăcirea (hm, Shams era derviş rătăcitor... eu am fost, de regulă, adepta drumurilor bine planificate, după indicator și hartă și am preferat să fiu acasă, nu pe drumuri, mi-a fost groază de rătăcire, de când eram mică, taică-miu o lua pe scurtături bizare și ne prindea noaptea pe munte).

Tânjind de dor, năucit de o atracție fatală, Rumi se azvârle ca molia drept în flacăra lumânării, chiar dacă aceasta îl consumă. Însă focul iubirii nu poate fi stins nici de potop (”dacă apa vieții va veni peste tine, nu te va îndepărta de flacăra”). Nu știi de ce îmi aduce aminte de sacrificiul ritual, fascinant și barbar al arderii frunzelor toamna și, deopotrivă, a cărților (”Amintiri din copilărie” – Ana Blandiana). Nu rămâne nimic? Ba da, mirosul. Un miros intens de frunze / cărți arse.

Spânzurat de bucla lui Dumnezeu (și de a lui Shams), Rumi se învârtește pierdut, amețit de beția iubirii (dansul dervișilor rotitori, dansul lui Zorba, dansul nostru cu

dezastrele). Lasă-mă, iubire, să mă agăț și eu de o buclă de-a ta, cățeluș cu părul creț, ca în clipele în care te-am îmbrățișat în infern, în Tartar, acum șapte ani, ori când ai avut tu halucinația aceea (cam tot atunci) că venisem nu știu cum în Tartar, îți mângâiam părul năclăit de sânge și îți spălăm rănila cu lacrimile mele.

Atunci am sfidat un pic legile infernului cu puterea dragostei și a imaginației. Să împletim mai bine un lanț din bucle, începând de la Dumnezeu, continuând cu tine, Promy, Rumi, Shams și alții, și să-l lansăm către cei disperati din închisorile de pretutindeni, cei goi și rătăciți în abisuri, să se prindă și ei. Te-ai prins, logic, nu? Bune și lanțurile (de bucle) la ceva!

Oops, mi-am mai adus aminte ceva: Rimbaud, iubitul lui Verlaine, zicea că pentru a înțelege lumea și a avea o experiență deplină a ei trebuie să ne confruntăm cu dereglarea fizică și psihică. Cred că Rimbaud e invidios pe noi, Promy. Ar vrea și el asemenea dereglări ca noi și să fie pururi beat gratis, fără să consume altceva decât limonade.

Ile

Către Promy, Meme și Luca (mail)

3 aprilie 2017

Dragii mei, Dumnezeu mi-a dat un semn, pe lângă cicatricele și rănila (personale și comune) care se tot adună. Dar, să nu uităm, durerea împărtășită ne unește și mai mult, iar atunci când ne lingem rănila cu limbuța lui Pesu ori le spălăm cu lacrimile noastre le mai alinăm și le mai curățăm.

Dumnezeu mi-a trimis un vis. Eram în Parcul Național (al copilăriei) și mă plimbam împreună cu un bătrânel (nea Gigi, fost deținut politic din România) și cu nepotul său. La

un moment dat, nepoțelul a vrut să culeagă o floare. Ne-am aplecat (cu greu eu și cu bătrânelul), am tras puternic, cu disperare, fără a ne putea reține și am smuls un răsad întreg de panseluțe, lalele, gălbenele, păpădii, bujori, flori albastre de nu mă uita, cu tot cu pământ (reavăn, mustind de seve) și firicele de iarbă de un verde crud. Am smuls, nu am cules. Și am făcut desigur, adică probabil că nimic nu e sigur, ceva ilegal din nou. O să ne aresteze pentru asta?

Gândindu-mă și la Dinu Pillat care, la ieșirea din închisoare, nu vroia decât să stea într-o grădină, le-am lăsat bătrânelului și nepotului aproape tot răsadul cu flori, înainte să ne aresteze sau să ne amendeze cineva. Pentru mine nu am păstrat decât o floare albastră de nu mă uita. ”Firicel de floare-albastră, floare de nu mă uita”...

Mai știi, Promy, când îți cântam asta, plângeam și-ți ziceam ”vreau să trăiești, floare-albastră”? Floarea mea de nu mă uita de pe Pământ, floarea mea de cactus de un albastru luminos și ireal de pe Gliese! Vreau să trăiești, floare-albastră! Vreau să trăim împreună! Mi-am luat floarea albastră de nu mă uita, am mângâiat-o lung, parcă la nesfârșit cu privirea și apoi am mirosit-o. M-am trezit zâmbind, încă adulmecând mirosul ei. Ia uitați ce a scos frustrarea din mine! Flori albastre.

Apoi, în weekendul ăsta, am văzut parcă pentru prima oară copacii înfloriți – piersici roz, zarzări albi (ți uitasem și i-am redescoperit). Am remarcat din nou și culorile sidefate ale cristalelor venețiene, precum și strălucirea cristalelor Swarovski de la medalioane și inele pe care nu le mai purtasem de jde mii de ani (ba am organizat și un mic concurs... tâmpit, de zeițe ca Madame Hera, Atena și Afrodita ce se luptă pentru măruș de aur ca premiu al frumuseții: care cristal sclicește mai tare?).

Un pic mai târziu, în parc, când am ridicat ochii spre cer, am observat dârele avioanelor, iar pe lac cele ale lebedelor albe. Deși nu bătea vântul (nicio adiere), la un moment dat, un zarzăr alb ne-a troienit, Promy. Ninsoare de petale albe ca zăpada, dârele de avion și puful de lebedă. Ne-am privit uluiți de cât de albi devenisem. Nu ne-am scuturat petalele. Am rămas îngropați în ele. Pace, în sfârșit.

Ile

Către Promy, Meme și Luca (mail)

5 aprilie 2017

Pace spulberată din nou: atac chimic la Khan Sheikhoun (Idlib), cu gaz sarin se presupune, la patru ani după atacul cu gaz sarin din Douma, într-un moment în care, teoretic, armele chimice ale regimului sirian erau neutralizate. Peste 80 de morți dintre care mai mult de 20 copii, conform OSD. Filme insuportabile cu copii sufocați cu gaz, morți sau pe moarte, vomitând și cu spume la gură.

Lui Abulhamid Alyousuf i-au murit 20 de membri ai familiei, inclusiv copiii gemeni în atacul chimic. ”Plâng, dar sunt lacrimi de bucurie”, zice el, copiii sunt acum cu Allah și este mai bine decât să fie în Siria. O doctoriță, dr. Rola Hallam, medic în Siria, compară imaginile văzute cu cele ale oamenilor din Vietnam după bomba cu napalm și crede, la rândul ei, că depășesc orice film horror. La un moment dat, dr. Hallam a găsit un copil sufocat, în flăcări și, deși știa că nu are nicio șansă, în stare de șoc și ea, l-a abordat și l-a întrebat absurd: ”Ce mai faci?”, iar copilul i-a răspuns: ”sunt OK”.

Repet, m-am săturat de asta, dar repet: peste 90% (94%) dintre victimele civili în perioada 2011-2017 sunt produse de

regim (92%) și aliații săi (2%), conform *The Syria Campaign*. Se pare, spun unii, că Rusia avea informații despre atac (dronă în zonă) și a bombardat inclusiv spitalul unde erau tratate victimele pentru a distruge dovezile. Linia roșie nu trebuie să fie doar o metodă de ucis (de exemplu, armele chimice), ci viața civililor.

Ile

Către Ile (mail)

5 aprilie 2017

Îmi pare rău. Dumnezeu să te aibă în pază, pe tine și toată omenirea! Așa zice și mama, chiar dacă nu mai recunoaște lumea. Doamne, ajută-ne pe noi, roabele tale!

Mami

Către Ile (mail)

5 aprilie 2017

Of, Ile, război și pace, agonie și extaz, moarte și înviere... Mă bucur că le-am simțit (împreună) pe toate, unii nu au avut parte decât de război, agonie și moarte, până și niște copii nevinovați (chiar eu nu aveam altceva mai înainte de revoluție, acum apreciez schimbarea din Olimpul democratic și mă rog pentru toți de pe Pământ să aibă parte de ea). Și, draga mea, mai bine boșorog terminat, însă nu (complet) învins, tânăr și neliniștit, pe culmile disperării ca noi... Dacă erai tânăr și liniștit ca Hrușcă și cântai ”leru-i ler” și acum, de Paște? Vai de mine, Madame Dezastru, îți pierdeai identitatea! Te-am pupat, sunt alături,

Promy

Către Promy, Meme și Luca (mail)

14 aprilie 2017

Înainte de Paște, vă trimit o altă poveste a întâlnirii dintre o victimă și călăul ei și un alt exemplu de credință, rezistență titanică și iertare creștină: părintele Gherasim Iscu, ultimul stareț de la Tismana, condamnat în vremea comunismului pentru credința lui și rezistența lui anticomunistă. Slăbit și stors de puteri (fizice, nu și psihice, cu spiritul încă liber, deși în închisoare) după torturile din anchete, pușcăriile din Craiova și Aiud (fără a mărturisi ori a turna pe cineva) și munca epuizantă de la Canal, din colonia de la Poarta Albă, părintele Iscu ajunsese în închisoarea-sanatoriu de la Târgu-Ocna, în Camera 4, pe patul de moarte (la 40 de ani), bolnav de TBC.

Atunci, în noaptea de Crăciun, părintele și-a spovedit fostul torționar. Acesta era alt deținut care ajunsese să-l tortureze din cauza torturilor insuportabile și cu promisiunea că numai așa va ieși din lagărul de muncă. Au fost multe asemenea compromisuri, cedări și (auto)trădări (până și ale celor apropiați) în contextul devastator al vremurilor. Și Ludmila Ulițkaia descrie cutremurător în "Imago" astfel de manifestări în cadrul societății comuniste ruse, dar și încercări de rezistență (inclusiv prin cultură, singura care mai putea aduce o gură de aer, exact ca la noi).

În cazul nostru, fostul torționar, muribund și el, frământat de regrete (mai rar, ca Hefaistos, unul urmărit de portretul lui Dorian Gray și ars de focul Gheenei al vinovăției din conștiința sa, spre deosebire de măreții și glorioșii conducători care regretă exclusiv că a mai rămas vreo bacterie putrezită dintr-un bebeluș, medic, jurnalist, activist sau artist, ceva de furat și încă cineva de corupt și care se tem doar că-și pierde inelul puterii), și-a cerut iertare.

În acel moment, preotul i-a acceptat scuzele, l-a îmbrățișat (o îmbrățișare titanică, să se facă praf de stele, dacă tot erau praf amândoi) și l-a spovedit. „Ești tânăr. Nu ți-ai dat seama ce faci“, i-a spus. „Te iert din toată inima și la fel cu mine și ceilalți creștini. Iar dacă noi te iertăm, cu siguranță că Domnul Hristos, care-i mai bun decât noi, te va ierta și El. Se va găsi și pentru tine un loc în cer“. Alt preot, Wurmbrand, deținut și el, martor al evenimentului, menționează și el acest lucru sublim în memoriile sale: „Cred că s-au dus în rai ținându-se de mână“.

Ile

Mesaj Paște (mail, mesaj Facebook)

16 aprilie 2017

Dragi animale naziste, să vă împresoare aroma cozonacilor moi și pufoși și nu minciunelele de master-chefi ale politicianilor, să vă ardă nu flăcările de la Colectiv, ordonanțele în miez de noapte și facturile, ci să vă ilumineze telefoanele mobile aprinse în Piața Victoriei, să fiți răsplătiți nu cu milioane pentru copiii, câinii, pisicile și hamsterii participanți la proteste, ci cu binecuvântarea Domnului, să vă inspire nu operele marilor scriitori și savanți din pușcării, ci iubirea și sacrificiul lui Iisus Hristos.

Fie ca lumina lină a învierii Domnului să ne aducă puritatea, izbăvirea și pacea, și nu să ne curățăm cu dezinfectanți diluați din spitale. Altă întrebare cumva?

PAȘTE FERICIT ALĂTURI DE CEI DRAGI!

Nepoata lui Soros, Ileana TODORAN

Piata Victoriei luminată de telefoane mobile

Nebuna din lună

Din ochii orbi și goi
săgetez raze de lună.
Străpung cu ele scoarța copacilor,
mă înfig în ea
cu colți ca de vampir
și mă cațăr așa
prin copacii din pădurea de argint.
Mă întreb: oare de ce mă chinuiesc astfel
să traversez pădurea de argint?
Nu puteam trece altfel?
Păi, am uitat parola de trecere.
Sau poate nu era niciuna
sau parola era "am uitat parola"
sau ar trebui, pur și simplu, să dau șpagă.
O rază de lună măcar.

Ce-i asta? Altă întrebare? Alte întrebări?

N-are a-face.

Am obosit.

E târziu.

Îmi răsucesc un pic razele de lună
și trag cu ele
în miez de noapte,
prelung,
clopotele bisericii.

Mai bine așa în loc să strig.

Și ce anume?

Nu-mi mai iese nimic articulat,
nici o șoaptă duioasă,
nici un urlet cutremurător,
ci numai un geamăt anemic și inform
ca un schelălăit de fiară.

Sunt un animăluț ieftin și absurd,
nazist, comunist și jihadist,
catastrofă de vampir mutant,
maimuță posedată,
câine turbat,
șobolan râios
și șarpe cu ochelari,
un animăluț simpatic pe care l-ați lăsa
la grătar în curte sau pe canapea la televizor.
Vă mulțumesc pentru ospitalitate.
Și voi sunteți la fel.

Zâmbesc.

I'm happy, zicea Droopy,

când zâmbea

cu rânjetul ăla larg,

tras cu lăbuțele până în colțurile obrazilor,

pe fața placidă.
Așadar, fericită că am tras clopotele
cu tot cu un ultim zâmbet de scenă,
îmi pregătesc picioroange din raze de lună
și încerc să fac parkour de pe blocuri.
Însă, de frică să nu le dărâm,
ca într-un joc de domino,
fug cu picioroangele mele din raze de lună
în noaptea adâncă,
pe câmp,
în pustiu.

Epilog

Altă întrebare? Altă întrebare? Altă întrebare și niciun răspuns în afară de minciunile atât de prost preparate și de scârboase că nu le mănâncă nici copiii din Alep? Să-mi bag pumnul în gură și să tac? Aș tăcea și v(m)-aș scuti de predica de Nana, numai că tocmai mi-au venit două vești: una bună și una proastă. Încep cu cea proastă.

Vestea proastă este că povestea continuă.

Vestea bună este că povestea continuă.

Vestea proastă este că povestea continuă.

Vestea bună este că povestea continuă.

Vestea proastă este că povestea continuă.

Vestea bună este că povestea continuă.

Vestea proastă este că povestea continuă.

Vestea bună este că povestea continuă.

Vestea proastă este că povestea continuă.

Vestea bună este că povestea continuă.

Vestea proastă este că povestea continuă.

Vestea bună este că povestea continuă.

Vestea proastă este că povestea continuă.
Vestea bună este că povestea continuă.
Vestea proastă este că povestea continuă.
Vestea bună este că povestea continuă.
Vestea proastă este că povestea continuă.
Vestea bună este că povestea continuă.
Vestea proastă este că povestea continuă.
Vestea bună este că povestea continuă.
Vestea proastă este că povestea continuă.
Vestea bună este că povestea continuă.
Vestea proastă este că povestea continuă.
Vestea bună este că povestea continuă.
Vestea proastă este că povestea continuă.
Vestea bună este că povestea continuă.

Îmi pare rău (dar *je ne regrette rien*, nu regret nimic și nu îmi cer scuze), repet la nesfârșit, am o tulburare obsesiv-compulsivă... Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure (ultimele cuvinte... din limba dacă). Încă dansez. Dansul dezastrelor, în abis, în labirinturi, vârtejuri, mlaștini și negurile memoriei, amețită probabil de atâtea limonade cu sirop de arșar. Ori beată de lumina stelelor ce se sting și high de la praful de stele. Fiecare cădere are în ea amintirea unui zbor. Nu uitați de vampirii care nu sug sânge, ci-l varsă pe-al lor și scriu cu el. Dați un mic sărut de vampir în memoria lor.

Încerc, iubire, să-ți restitui măcar a treia sticlă de votcă din cele 30 câștigate la pariul de acum câțiva ani (chiar dacă noi doi ne îmbătăm numai cu limonade), ai răbdare. Ai puținică răbdare. Numai să nu uit. Te rog să-mi aduci aminte în caz contrar. Și continuă-ți lecțiile de limba chineză, sper să faci progrese și stimulează-l pe Luca să studieze și el. Astfel, îmi voi îndeplini și eu datoria de mamă și de nevastă.

Zi-i maică-mii, în caz că o să vrea să se sinucidă în absența mea (ea o să perceapă absența mea ca pe o pierdere, poate insuportabilă), că-i chem și eu pompierii și poliția cum a procedat ea în momentul în care a interpretat o glumiță de pe blog ca tentativă de sinucidere și era să fac infarct (eu, de fapt, îmi ceream scuze pentru prea multă fericire... când alții doar suferă). Și că aripile mele rupte și însângerate (de vampir-liliac, nu de înger, desigur, adică probabil că nimic nu e sigur) vor coborî asupra ta, a ei și a lui Luca și vă vor mângâia chipul.

Adevărat am înviat! Să trăiți bine!

De același autor:

- **Ne arde de schimbare**, Ed. InfoRapArt, Galați, 2017
- **Examen cu Big Brother. Casa de copii Pământ nu e acasă**, (roman) 2 volume: I - „Dreptul la Dezastru”, II - ”Dreptul la poveste”, Ed. InfoRapArt, Galați, 2016
- **Cui protest? PROteste de respirație** (roman), Ed. InfoRapArt, Galați, 2016
- **Cum să ai succesuri în Estul Sălbatic** (povestiri), Ed. Minerva, București, 2013
- **Televiziunea și spațiul public** (teza de doctorat), Ed. ProUniversitaria, 2012
- **Pași în oglindă** (roman), publicat sub pseudonimul „Ela Toma”, Ed. Infarom, Craiova, 2011
- **Bungee jumping în Cutia Pandorei** (povestiri), publicat sub pseudonimul „Ela Toma”, Ed. Infarom, Craiova, 2010